

leslie abraham:

A MINDENRE HATÓ ISTEN ÉS AZ EMBER

Borító:

Szerző: Vörös László

All rights reserved! Minden jog fenntartva!

A könyvet azonban az előbb írtak ellenére kizárólag ingyenesen, illetve legfeljebb tényleges „nonprofit” alkalmazása esetén szabad részleteiben illetve a teljességében is sokszorosítani, reprodukálni, mind elektronikus, mind pedig mechanikus úton, beleértve a fénycépezést, és egyéb más módokat is, valamint bármely információtároló és visszakereső rendszerben tárolni. Minden anyagi ellenértékért történő árusítása (ebbe azonban már beleértve a csak „nonprofit” történő terjesztését is!) azonban csakis a szerző, Vörös László hiteles írásos engedélyezése mellett történhet! A cél viszont mindemellett is az ingyenes terjesztés illetve továbbadás marad.

A könyv anyagi haszon mellett történő árusítása tehát szigorúan tilos! A tilalmat megszegőknek a jogi következményeket természetesen kell tehát vállalniuk!

A könyv Vörös László magánkiadása

8256 Ábrahámhegy, Fülemlé utca 32.

Telefon:

E-mail: voroslaszlo@asat.hu

Nyomdai munka:

Felelős vezető:

leslie abraham:

A MINDENRE HATÓ ISTEN ÉS AZ EMBER

TARTALOM

BEVEZETÉS 5-7

I.fejezet

A MINDENHATÓ HATALMI FELÁLLÁSA

Minden hatás eredete 9-11

Poimandrés 12-17

Isteni hatalom, emberi hatalom 18-21

Az Isten melletti és elleni földi erők 22-24

II.fejezet

AZ EMBERI SZELLEM MEGVALÓSULÁSA ILLETVE MEGNYILVÁNULÁSA

Az emberi szellem 26-29

Új egyed teremtése 30-32

A megnyilvánult ember 33-36

III.fejezet

ISTEN HATODRENDŰ NAPRENDSZERÉBEN ÉLŐ EMBER

Isten és ember rejtélyes kapcsolata 38-40

„Gyöngy himnusz” 41-43

A hatodrendű naprendszerben „zajló” életünk 44-48

IV.fejezet

AZ EMBER VÁGYA, BOLDOGSÁGA, ÉS VALÓS HELYZETE

Amire az anyagi ember vágyik 50-52

Az ember boldogságkeresése 53-56

Az ember valós helyzete, és helytelen szemlélete 57-62

V.fejezet

HELYZETÜNK FELISMERÉSE, ISTEN SZOLGÁLATA, ÉS ISTEN KEGYELME

Az Isten megszabta hitvalláshoz való viszonyulásunk 64-65

Az ember küldetése 66-67

Többszintű Isten-szolgalat 68-70

Isten kegyelme 71-73

VI. fejezet

„JÁTEKOS KÖNNYEDSÉGGEL” VISSZA AZ ÖRÖKKÉVALÓSÁGBA

Játszd újra, legfényesebb Szellemi Nap! 75-78

Vissza az örökkévalóságba 79-80

VII.fejezet

ISTEN MEGISMERÉSE A JELEN NÉZETÜNKBŐL IS ELÉRHETŐ

Megszerezhető-e emberi erővel a teljes és helyes tudás Istenről? 82-83

Isten értelmi igazsága megismerése 84-88

UTÓSZÓ 89-90

FELHASZNÁLT IRODALOM 91

BEVEZETÉS

Istenről, a mindenségről, de akár csak a tulajdon önmaga kivagyiságáról is, az emberek többsége sajnos ma már csak a bulvárlapok, a magazinok, és az egyéb más hasonló képi médiák révén kíván tudomást venni. Még tehát az önmaguk teljességének a megismerését is e többnyire csak rossz értelemben vehető, viszont rájuk fizikailag talán a legerősebb hatást kifejtő „médiумoktól” várják el a magukat elsősorban tárgyiaknak tartó emberek. Ebből pedig az következik, hogy az ezekre a médiákra figyelő ezen emberek igazán soha nem is lesznek képesek megismerni, annál fogva pedig már megérteni sem, még csak a földi teljességű önmagukat sem. Az igazán teljes önmaguk helyes megismerése nélkül viszont ezek az emberek nem lehetnek képesek önmagukban még csak egyetlen képzeletbeli vázszerű helyes képet sem megalkotni a mindenségről, és ugyanígy aztán már a Mindenható Istenről sem.

A minden ismeret, azaz a mindenségről szóló helyes ismeretek megszerzéséhez azonban mindenképpen csak önmagunkon keresztül vezethet az út. Az önmagunkról, a mindenségről és Istenről szóló ismereteket tehát tulajdon magunknak is el kell sajátítanunk, különben mi magunk soha nem rendelkezhetünk teljes ismerettel, azáltal pedig már magunk sem lehetünk teljesek. Még tehát akár csak önmagunkban sem.

Nos tehát, hogy mi magunk is beteljesedhessünk, vagyis hogy a tudásunk kerek egésze kiegészülhessen e számunkra három legfontosabb dologról (Isten, mindenség, önmagunk), írtam meg ezt a könyvemet is. Az írások tehát ebben nyújtanak segítséget annak, aki a beléjük foglalt tudást hajlandó befogadni, mert azt, elgondolkodván róla, igaznak el is hiszi.

Tudom, hogy számtalan „kókler”, vagyis félre inkább, mintsem a teljes és helyes ismeretre vezető ír e témában, viszont az ő hatásukra tudomásom szerint még egyetlen egy ember sem világosodott meg. Ennek megtörténtéről ugyanis a bulvársajtó már régen tájékoztatta volna az egész világot.

Kinél lehet tehát a teljes igazság, a teljes ismeret, illetve teljes és helyes tudás?

Előre kijelentem, hogy jómagam egyáltalán nem hiszem, és nem is tartom úgy, hogy birtokában vagyok a teljes igazságnak. Most azonban mégis arra kérem Önöket, hogy vessék össze ezeknek az írásoknak az igazságait az eddig hallott vagy olvasott igazságokkal, és csak azután mondjanak véleményt arról, hogy magam is „kókler” vagyok-e, avagy mégiscsak van valami jogos közöm az „egyetlen igazsághoz”, avagy tehát a „teljes igazsághoz” nekem is.

Kérem tehát Önöket, hogy hallgassák meg az én „verziómat” is a teljességről illetve az igazságról.

A magam részéről a Jézus által ismertetett egyetlen magból „kelő kovász” elvet vallom a teljes mindenségről, így annak egyik értelemmel élő legkisebb egységéről, az emberről is. Jómagam ezért úgy tudom, hogy nem csak az embert, hanem minden egyes napot és bolygót is körülvesz egy belsejében színfoltokat tartalmazó fényburok, melyet az „ezoterikusaink” után akár tehát „aurának” is nevezhetünk. A tulajdon „burkos” avagy „burokban született” testünk viszont már egy földhöz ragadt, a Földdel együtt, de ugyanakkor rajta is bolyongó égitest, akinek a tisztán szellemi tudata pedig a Nap körül már rendezetten bolygó Föld körül bolyong, mintegy alvó vagy kábult állapotban. Ezt az állapotot ez a bolyongó szellemi tudat a magából Isten legtisztább szellemisége segítségével kialakított fizikai tudatát jelképező teste révén már maga is fizikai vagy földi életként éli meg. Mi emberek lényegében tehát a tárgyi kivetülését képezzük a tulajdon szellemiségünknek. A fizikai testünk eredetileg tehát tisztán szellemi nyomásra, mint hihetetlenül nagy erőhatásra összesűrűsödött, egymással szerves kapcsolatban maradt elemi részek (szervek) halmazává változott lélek, azaz tárgyivá átváltozott szellemi tudat. Az elsőként eltárgyasult, valamint a már Isten által eltárgyasított szellemi tudati testek, azaz az ősatyákként és ősanýákként ismert fizikai testek reprodukáló képességéből születtek és születnek tehát meg azok az emberi testek, melyekbe a mi tiszta

szellemiségüktől látszatra elkülönült szellemi lelkeink ideiglenes „lakóhelyet” találnak maguknak. A megszülető fizikai testünket (tehát isteni szellemi „háttérrel”) már a szellemi tudatunk építi föl az embrionális állapotától kezdődően az önmaga teljességét adó tudattartalma fokozatos illetve folyamatos kifejezésére.

A szerveink halmazát, azaz a szintén égi vagy kozmoszbéli testünket körülveszi tehát egy tökéletesen átlátszó fényburok, mint ahogyan a többi égitesteket is. Ez a burok kívülről megközelítve először is tehát a szellem láthatatlan burkából, majd a már bizonyos szintig fizikailag is látható szellemi tudati burkából, végül pedig már a bőrünkől, a „bőrtömlőnkől”, mint már hozzájuk képest durva minőségű fizikai burokból áll. Az emberi tudomány az utóbbi két színes réteget azonban már nem csak az ember, hanem már az állatok, növények, mára pedig már az ásványok és a többi tárgyak esetében is képes érzékelni, sőt azokat már le is tudja fényképezni. Az embereknel a középső burok színeit többségükben az érzelmek adják, a növények és állatok esetében azonban ezek a színek már csak az érzékleteik hatására kibocsátott hőtartalom fénylő képei, míg az ásványok illetve a tárgyak esetében maga a magukba bezárt, szintén hőtartalomként megnyilvánuló fény mennyisége képezi a fotókon a színeket. (A hőtartalmat lényegében tehát a tárgyban benne rejlő fénykvantumok rezgése adja. A magasabb szintű rezgés tehát akár már tárgyon kívüli kisugárzást is eredményezhet. Ilyen fénykisugárzás az ember színes aurája is.)

Mindezen előbbieket azért tartom fontosnak elmondani már a bevezetésben, mert a teljes megértéshez elengedhetetlenül fontos, hogy tisztában legyünk azzal, hogy az itt csak fizikai látszatú ember valójában maga is egy hármas egység. Mindezen előbbiekből is tehát csak az tűnhet ki, hogy az ember lényegében egy összetett élő lény, melyre, mint ahogyan a többi lényre illetve dologra is, valójában csak egyetlen, viszont nagyon sok részre és irányultságra megoszló, magát tehát maga részletező élő erő hat, mely részerők ugyanakkor azonban egymással is folyamatos kölcsönhatásban állnak, nem csak az egészükkel.

Az ember, mint a „minden erő” részeként maga is élő egység, elsősorban tehát a létrehozó, és az attól kezdve mindennemű (szellemi, lelki, mentális és fizikai) mozgató és irányító és végző szellemből áll. Másodsorban áll a magát az éltetést, és annak folyamatos fenntartását végző szellemi tudati energiából, mely szellemi minőségű energiát vagy erőt léleknek, lelkierőnek, vagy akár életerőnek is nevezhetünk. Az egység harmadsorban pedig már az itt e síkon mindezeknek megfogható formát is adó, mindezen értékeket vagy minőségeket kifejezőbbé tevő fizikai testből áll, mely test ebben a sajátos helyzetben tulajdonképpen maga az éltetés tárgya is.

Az előbbi szellemi minőségű alapokkal szemben már fizikaivá lett, vagyis besűrűsödött lelki „anyag”, mint már a legdurvább minőség, tehát mintegy már úgy szorul rá a szellem és lélek általi léteztetésére illetve éltetésére. Maga a létrehozó Szellem állandó és tevékeny jelenléte nélkül azonban még maga a lelki forma sem lenne képes önmagában létezni. A Lélekből, annak sűrített, „sajtott” vagy (össze)tömörített részeként keletkező durva testi forma pedig önmagában már élni sem lehetne képes, viszont a Szellem benne rejtetten történő jelenléte nélkül még csak létezni sem. A Létezés jelenléte nélkül tehát nem csak a testi forma, hanem még maga az élet sem létezhetne.

A fizikai testünk, mint tehát megfogható formává lett lélek avagy test-tudat, bármit is teszünk vele, mindig csak addig élhet, ameddig ezt a Szellem, a lényegi Isten, és Őt követően pedig a tisztán szellemi tudatunk azaz a lelkünk lehetővé teszi, mely egyéni lélek tehát maga is csak egy lélekszíkra az Isten Lelkéből. Személyes lélek tehát a Lélekből.

Így ebben a sorrendben érvényesül tehát Istennek, a legfőbb Szellemnek a ránk szüntelenül gyakorolt hatása, mely hatásmechanizmusra, végül is azonban az Istennel való szoros kapcsolatunkra, mindenek előtt azonban magára Mindenható Istenre szeretném ezekkel az írásaimmal is felhívni a saját öntudatra ébredt hús-vér embertársaim figyelmét, ha ezt megengedik nekem is. A Mindenható Istenre ugyanis nagyon is tanácsos mindenkinek

odafigyelni, mert Ő nem csak maga a Teljesség vagy Mindenség, hanem egyben a Mindenek fölött, így tehát a fölöttünk is álló legfelsőbb Hatalom is. Ezt a fölöttes szellemi Hatalmat pedig sokkal jobb lenne mindnyájunknak, vagyis az egész emberi „nyájnak” mihamarabb megismerni, mintsem Vele továbbra is szembeszállni egy szűk emberi réteg szinte már mérhetetlen hatalomvágya illetve egyéni gazdagságának egekig érő növelése miatt.

A könyv végül is tehát azért íródott, hogy segítsen nekünk az Isten helyett a fizikai anyagot imádó vezető emberektől, a követőiktől, és az őket egyéni pénzhaszon reményében támogató „segítő kókleroktól” visszanyerni a tulajdon hatalmunkat, mely egyéni hatalmat aztán a teljességében alávetve Isten mindig igazságos és jogosságos hatalmának, végre már rendezve a viszonyunkat Vele, visszakerülhetünk az eredetünk helyére, vagyis magához a Mindenható Istenhez, illetve az Ő egyetlen és örök országába.

Szívből kívánom, hogy ehhez minden embertársamnak egyaránt legyen meg a tehát egyedül csak Istentől kapható ereje, és persze a szintén csak Tőle kapható lehetősége is!

a „szerző”

I.fejezet

A MINDENHATÓ HATALMI FELÁLLÁSA

MINDEN HATÁS EREDETE

Az ember anyagi fejlődése függ a közvetlen anyagi környezetétől, függ a naprendszerben levő bolygók egyenkénti rá gyakorolt hatásától, azok csoportos illetve együttes hatásától, függ valamennyi csillagrendszer minden résztvevőjének rá gyakorolt hatásától, illetve ezek összességének is a rá gyakorolt hatásától, majd pedig ugyanezen elven függ a mentális ugyanilyen létezők ugyanilyen irányú hatásától, végül azonban, de mindig csak a legelsőként hatót követően a lelki illetve szellemi oldalról ugyanilyen irányú hatást kiváltó létezők hatásaitól. Legvégül pedig, de nem utolsó sorban, hanem a legelső és legfelsőbb fokon a legfontosabb hatótól, a Mindenható Istentől függ, akitől kiindítottnak, az előbbi visszafelé történő sorrendben felvázolt úton, valójában érik az embert mind az anyagi jellegű, mind pedig a mentális, lelki és szellemi jellegű hatások. Valójában tehát mindenki esetében, de minden tárgyi dolog esetében is, mindig az Istentől, a Mindenhatótól ered és valósul is meg az embert és a környezete dolgait ért minden és mindenirányú hatás.

Minden anyagi jellegű, mind pedig a mentális, lelki és szellemi hatások tehát, melyek az embereket érik, csakis egyedül a Mindenhatótól eredhetnek.

Az általunk jelenleg még mindig hibásan azaz kifordítottan használt sorrenddel ellentétben tehát a helyes sorrend a következő: Mindenható Isten, szellem, lélek, elme (mentális vagy gondolati hatás), legvégül pedig a fizikai hatás és az annál is alsóbbrendű hatások, melyek az embereket érik illetve érhetik. E valójában tehát szellemi elv lényegében a fény illetve hanghatás születésével és terjedésével azonos elv. Ha tehát jó megfigyelők vagyunk, akkor erre könnyedén rájöhetünk, vagyis könnyen megérthetjük ezt az örök elvet. A fényt és a hangot ugyanis egy náluknál is felsőbbrendű erő vagy erőhatás váltja ki, mely „eredeti erő” aztán a „képző”, és a közvetítő „eszközei” révén már fényként illetve hangként terjed tova illetve el, azaz végül is nyilvánul meg. Ezen „eredeti erőtől” származó fény illetve hangmegnyilvánulások és egyben hatáshordozók tehát nem csak tova (messzire el), hanem el, azaz egyben szét is terjednek. A végén azonban mindkettő megnyilvánulás elhalkul vagy lecsökken, majd el is vész, amennyiben az azt létrehozó erő további ugyanilyen irányú erőhatást nem fejt ki, vagy nem biztosít folyamatosan (esetleg periodikus jelleggel), mielőtt az még végleg elhalkulhatna, illetve az adott közvetítő közegben megszűnne létezni.

A csak anyagi jellegű fejlődés (növekedés), illetve csökkenés és rombolás közvetlen okozói tehát az állandóan az ember környezetében lévő (élő, vagy az életben csak létező), vagy oda csak került, maguk is anyagiakká lett bolygók, és egyéb más objektumok. Ezen égitestek emberre gyakorolt befolyása hatásaira azonban maga az ember nem csak bizonyos fokú anyagi növekedést ér el, hanem a tehát valójában jóval fentebből eredő és kiinduló, viszont idáig is elérő hatásokra testi és mentális, azaz még elmebéli vagy gondolati élvezeteket, de ugyanúgy fájdalmakat is átél. Az anyagi növekedéssel mintegy párhuzamosan ugyanis bizonyosfajta csökkenéseként illetve rombolásokként is felfogható szenvedések is jelentkeznek az embernél, ami persze jelentős mértékben függ az embernek az őt ért hatásokhoz való mindenkorai hozzáállásától, viszonyulásától.

Az anyagi, károsnak már inkább mintsem hasznosnak minősülő hatásokkal tehát mintegy párhuzamosan keletkeznek az ember szenvedései, melyek tulajdonképpen mind az ember előző jó állapota csökkenésének, esetleg részleges vagy teljes leromlásaként foghatók fel.

A közeli, innen a Földről nézve szintén csak fizikai eredetűnek tűnő bolygóhatások, illetve a Föld rájuk gyakorolt visszahatása együttesen okozzák tehát még az idő „járását”, de magát időjárást is, vagyis az esőzéseket és a szárazságokat is. Minden hidegérzetünket és hőérzetünket tehát, valamint ezek utóhatásait, mint például éhezés, szomjúság, betegség, fertőzések, járványok, stb., közvetlenül mind a szűkebb illetve tágabb környezetünkben létező objektumok, bolygók és központi csillagaik ránk gyakorolt fizikai hatásai okozzák. Ezek a hatások ugyanis mintegy áttevődnek róluk a közvetlen környezetünkben lévő anyagi dolgokra

is, aminek hatására már még közvetlenebbül, vagyis már a „bőrünkön” (egész testünkkel) is érezzük őket. Ezek a fizikai hatások valójában tehát legelőször éppen úgy isteni (abszolút értelmi), majd szellemi és lelki, és azt követően pedig már mentális eredetűek, mint ahogyan a bennünket ért szellemi lelki (szellemi elmei) hatások is azok, noha azok is érhetnek közvetett úton bennünket. Fordított sorrendet tehát már csak a nem csak a tiszta szellemi (élő) értelmét, hanem lassan és bizonyos értelemben már az eszét, illetve az esze értelmét is elvesztett emberek képzelhetnek el.

Minden Istentől avagy a Mindenhatótól indított vagy általa indított hatás pedig, legyen az szellemi, lelki, vagy fizikai jellegű, mindig is és csakis a szellemi tudati fejlődésünket szolgálja. Ez pedig akkor is így igaz, ha e szellemi fejlődésnek az itteni látszatra csak különféle anyagi következményei vannak, melyeket mind el kell szenvednünk a lelki fejlődésünk megvalósulása érdekében. A lelki fejlődésünk ugyanis, ellentétben a többnyire szándékosan elterjesztett tévhitekkel, egy örök lehetőséggel bíró folyamat, mely egyáltalán nem hivatott véget érni itt a fizikai síkon is történő fejlődésével. Az ember lelke ugyanis örök létezésre tervezett Isten által. Amit pedig Isten, a legfőbb Értelme eltervez, azt meg is valósítja.

Az innen az anyagi oldalról indított hatások viszont a fentiekhez viszonyított gyengébb erejűknél azaz az alsóbbrendűségükönél fogva már nem képesek tovább el vagy visszajutni az anyaghoz szorosan hozzákapcsolódó mentális síknál, így tehát azok mintegy ide-oda csapódva bizonyos ideig meg illetve fennmaradnak ezen a síkon, akár az időközben megsokszorozódott állapotukban is. Ezek az innen indított, viszont csak a mentális avagy „asztrális” (csillagközi) síkig elérő hatások vagy válaszhatások azonban a tisztán lelki, illetve a még magasabb tisztán szellemi világokból nagyon is jól érzékelhetők, az odáig viszont csak részlegesen felterjedni képes, itt rájuk jellemző érzelmi színezetük nélkül is. Érzékelhetőek még tehát annak ellenére is, hogy rájuk azok már egyáltalán nem hathatnak a hozzájuk képesti erőtlenségük miatt. Mindez azonban egyben azt is jelenti, hogy Isten, a „minden” eredetforrása legelőször és legfelső fokon tud minden egyes ember fizikai és mentális, de a lelki szenvedéséről is, melyeket leginkább tehát az ember és az anyagi anyag szoros kapcsolata, vagyis a kölcsönös egymásra hatása, illetve az ezen anyagi, vagy még alacsonyabb szintről jövő hatások eredményezte visszahatás okoz, melyek már a lelki síkról vagy szintről mintegy lepattanva újra csak az embert érik, az emberre hatnak vissza, és okoznak neki mintegy már megsokszorozódott vagy ismétlődő szenvedést. Az ember az anyagi és mentális energiák ezen rá történő visszahatását azonban önerőből már soha nem lehet képes legyőzni ameddig fizikai felfogású, azaz anyagcentrikus gondolkodású marad. Az ember minden szenvedése innen ered tehát, mely szenvedések alól azonban akár végleg is fel lehet szabadulni, ha a Legfelsőbb Hatóhoz, a Mindenható Istenhez fordulunk mindig őszinte és alázatos szívvel. Az Isten anyagi energiáitól tehát vissza kell fordulnunk az Igaz(i) Isten, a szellemi Isten felé.

Az ember szenvedései tehát mindig csak, és egyedül csak az Isten végtelen kegyelméből fakadóan érhetnek véget. Az ember tehát semmi maga által megvalósított, vagy látszatra nem maga által létrehozott szerencsétlenséget nem lehet képes az önerejéből, illetve semmilyen más anyagi úton sem megakadályozni. Minden létrejött történés tehát a legfelsőbb szintről, azaz Istentől ered, különben az semmilyen szinten, vagyis sem szellemi, sem lelki, sem mentális, sem pedig anyagi, vagy még alsóbb szinten sem valósulhatna meg. Bármely megvalósulás tehát bármely szinten is, egyedül csak Isten észlelhető vagy nem észlelhető indíttatása, jóváhagyása, illetve tevékeny nyílt vagy éppen rejtett jelenléte mellett történhet meg. Isten ugyanis egymaga az Ura minden létezésnek avagy életnek, és természetesen minden halálnak is. A „tudós” ember látszatra tehát maga is tervezet szerencsétlenséget, viszont annak bármilyen szintű megvalósulása egyedül csak Istentől függ, mint ahogyan annak esetleges megvalósulásának magára a „tudós tervezőre” történő visszahatása vagy

visszahatásai is. Az ember egymaga azaz egyedül tehát semminek nem lehet képes a megvalósítására, és ez akkor is igaz, ha ezt nem veszi észre, vagy egyszerűen csak nem akarja észre venni. Ezt tehát az ember tévesen hiszi, illetve hiheti, mert erre még lehetősége van. Az igazág ugyanis az, hogy még a lehetőségeket is mind az Isten biztosítja az ember számára. Az ember tehát már legfeljebb is csak választani tud, az Isten által feléje mintegy tálcán nyújtott lehetséges megvalósulások, azaz lehetőségek közül.

Az ember tehát még ma is többnyire csak tévhitok között él. Szellemi (értelmi), lelki (szellemi tudati), mentális (gondolati) megvalósulás nélkül ugyanis semmiféle anyagi alkotást nem lehetne képes létrehozni az ember, még tehát a már létező, a már meglévő anyagokból sem, nem hogy anyag nélkül. Ugyanúgy azonban Isten legfelsőbb szintű értelmi jelenléte nélkül az ember még csak szellemileg és lelkileg, illetve mentálisan sem lehet képes semmit sem megvalósítani, megalkotni, de nem tud, és nem is lehet képes akár már valami ilyen kész „dolgot” még csak megnyilvánítani sem.

A tudós magisztereknek tehát az a javaslatom, hogy mivel ők az elvonatkoztatás elvén gondolkodnak, vonatkoztassák el maguktól az élő és tisztán szellemi minőségű értelmüket, és próbáljanak meg nélküle valamit is valamilyen szinten megalkotni, azaz megvalósítani. Ugye, hogy az élő, és csak szellemi lehetőségű és minőségű értelmük nélkül nem tudnak semmit se alkotni, de még csak „felfedezni”, vagyis valami szellemiekben már („készen”) meglévő valamit megtalálni sem?

Az élő értelmük nélkül tehát még önmagukat sem lennének képesek megismerni, de akár még csak a tulajdon értelmes létezésüket sem tudnák elképzelni.

Nos, ha ez nem így igaz, akkor cáfoljanak meg a híres tudós, vagy nem tudós, tudományosan viszont annál többet okoskodó hölgyek és urak! Mutassanak rá akár egyetlen hiteles, azaz megdönthetetlen, minden kétség nélküli bizonyítékot is, hogy az élő értelem a fizikai anyag terméke, és ez az anyag azért hozza létre a bizonyítottan nem fizikai jellegű értelmet, hogy az akár a teljessége fölött is uralkodhasson! Nem hülye dolog lenne ez az intelligenciát szerintük tehát már eleve magában tartalmazó anyagtól illetve formától?

Ha azonban még ennek ellenére is azt mondják a tárgyi tudományok a tudós urai, hogy az élő értelem akkor is az anyag produktuma, akkor nosza, alkossanak a szerintük holt anyagból élő értelmet, illetve élő és tiszta értelemmel rendelkező, és vele bírni, azaz azt használni is képes egyedet, de próbálják csak meg ezt az eljövendő újabb csodás alkotásukat az Istentől kapott élő értelmük nélkül akár csak elviekben is leképezni vagy elképzelni, ha tudják! Na ugye, hogy nem tudják, mert csak a „semmit” tudják, vagyis azt, hogy „feltételezésük” szerint a fizikai világegyetem a „semmiből” keletkezett. Szerintük egy „Nagy Bumm” volt tehát, és kész, eddig terjed a tudományuk, és utána pedig már csak a már meglévő anyagot kutatják, nem pedig annak már igazán valós Isteni, azaz szellemi eredetét.

Nem jobb lenne, ha végre már mindannyian beismernénk és elismernénk, hogy minden hatás, és egyéb más alkotás eredete a felülmúlhatatlan Élő Értelem, azaz a Mindenható Isten, akit mi emberek mindig csak követhetünk, mindig csak szolgálhatunk az Ő örök jelleggel folyó alkotó munkájában, akár tehát még a „saját” indíttatásunkból is származható alkotások révén is?

Oly nehéz azt megérteni, hogy egyedül mi magunk soha nem lehetünk a Teremtő Isten? Vagy talán nem lehet megérteni azt sem, hogy a Mindenható Isten, a legcsodálatosabb Élő Értelem nélkül magunkra maradván egyedül csak a tulajdon magunk elpusztítására lehetünk képesek, mintsem még további értelmes alkotásokra?

Csak nem máris elvesztettük az oly sok harc és háborúzás árán megszerzett igazi intelligenciánkat, mint ahogyan azt maga Isten ígérte meg nekünk, ha végleg fel nem hagyunk az egymás kizsákmányolásával és elpusztításával?

POIMANDRÉS
(emberpásztor)

avagy

Elmélkedések a roppant nagy, meghatározatlan méretű, bennünket nevünkön szólítani képes
Isten segítségével Istenről és a személyes létezésünkről

Poimandrés, a Korlátlan Hatalom Szelleme ezen írásban azt mondja el nekünk embereknek, hogy mindig elsősorban az értelmünkkel kell figyelni arra, amit meg akarunk ismerni. Paradox módon azonban amire leginkább figyelni kell, és meg kell ismernünk az maga az Értelme, azaz az értelem legtisztább fénye. Ez a „fény” ugyanis a legragyogóbb, mindig tisztaságot, vidámságot, és meleg szeretet árasztó, de egyben szeretetre méltó, örökké egyenes irányban áradó, állandóan előre törő, mindentudással rendelkező fény is. Az értelmi fénnel ellentétben pedig a sötéttséggel szimbolizált tudatlanság csak mintegy tekergőzve, kígyószerű mozgást végezve képes előre haladni, ugyanis neki minden értelmeset avagy tehát „fényeset” ki kell kerülnie ami az útjába kerül, hogy megőrizhesse a sötéttségét adó szintelenségét vagyis a „sötétlenségét”. (A „sötétlenségen” itt a tiszta értelemben avagy tehát a bölcsességben való majd teljes fogyatékosságot kell értenünk.)

A sötéttséggel szemben a „fény”, azaz a világosságot is jelentő értelem tehát egyenes oszlop-szerűen képes előretörni, és fényrúdjaival, mint egy képletesen lángoló karddal vagy dárdával félre is löki, de akár ketté is hasíthatja a tudatlanságot, azaz a sötéttséget.

A sötéttség avagy tudatlanság azonban a „fény” nyomására illetve egyéb más hatásaira nyirkos, tapadó nedvességgé is képes átváltozni, vagyis zavaros-magában füstölgő, magából, mint egykoron még maga is fehéren izzó tűzből (fényből) többnyire már csak füstöt, azaz zavarodottságot, káoszt kibocsátani képes természetűvé válik át. A „megromlottsága” miatt általa az eredeti fénye helyett inkább kifejezni szándékozott káosz pedig a belőle kiszakadó, minden harmóniát nélkülöző, szélsőségeségét kifejező tagolatlan kiáltásai, vagyis az ide-oda kapkodó teremtető beszéde által nyilvánul meg. Nos, most nézzünk mélyen önmagunkba, illetve akár csak magára a Földgolyóra is. Nem pontosan mi emberi nem és a Föld vagyunk azok az egykori fényességüket elvesztett állandóan füstölgő természetek, akik maguk is egymaguk akarnak teremteni?

A „fény”, azaz a tiszta értelem, illetve a tiszta értelemtől értelmes tudás azonban a tudatlansággal ellentétben (mely önmagával nem csak teljesen körülölelni szándékozik a külső természetet, hanem a részei révén benne is él abban) egyben mintegy pillekönnyű súlyként rá is nehezedik a természetre. A „fény” lényegében tehát „beárnyékozza”, körülöleli azt magával, mint Szűz Máriát a Magasságos ereje, és a hatására a nedves természetből a benne még meglevő tiszta tűz, mely önmagában szintén könnyű, tiszta, és maga is égető „fény” eltávozik belőle a magasba. Visszaszáll tehát az eredete helyére (mint ahogyan Jézus is oda távozott a „fénné” visszaváltozott testével), de legalábbis feléje veszi a mozgási irányát. Az eredeti egységéhez visszatért, vagyis a teljességével újra összegződött „fény” azután pedig mintegy már megújult vagy megduzzadt erővel fog előre törni a központi magjától (Istentől) irányítottan minden létező irányba, ahogyan azt Isten akarja.

A „fényből” tehát maga a Szent Ige ereszkedett alá a természetre, aminek hatására maga a Földet körülvevő szintén könnyű levegő is követi az előbbi módon támasztott „forgó”-szelet, és a föld és víz zavaros egyvelegétől mintegy elrugaszkodva maga is felszáll egészen a tűzig, vagyis a légkör felső határáig (a légkör héjáig), mely „léggömb” a külső vagy inkább felettes fénnel vagy tűzzel már közvetlenül érintkezik. Emiatt innét a földről nézve is úgy látszik, hogy minden levegő alatt azaz a „légkör” alatt létező magától az égi tüztől vagy fénytől függene minden tekintetben.

Az élő értelem által teremtetett föld és víz tehát együtt maradt elkeveredve egymással, kezdetben azonban még csak úgy, hogy a durvább minőségű föld maga nem is látszott a

víztől. Ha most az értelmünkkel a „fényre” összpontosítunk, akkor könnyen rájöhetünk, hogy a bennünk látó és halló Értelm, azaz az ÚR „Igéje” (értelmes, tagolt, itt azonban akaratának megfelelően hangtalan teremtő beszéde) avagy „Szava”, és maga Isten a „Szellem” sem válik el sohasem egymástól. Még ha ez innét nézve úgy látszik, akkor sem. A kettejük együttese jelenti ugyanis az Életet. Az értelmünkkel a „fényre” fókuszálva tehát magának a „fénynek” azaz a Tiszta Értelmnek a természetét ismerhetjük meg!

A „Fény”-Isten a magába fogadott szellemi szavainak másolataként alkotta tehát meg az eredetileg még rendezett, szép anyagi világot a saját elemeiből, azaz szellemi tudatanyagából (lelkeiből) az akaratának megfelelően. Maga tehát a Föld is egy hatalmas, teljességével manifesztálódott szellemi tudat, egy élő, „magában füstölgő”, azaz látszatra önálló tudat.

A Szellem avagy Isten azonban, mint abszolút tökéletes személyiség, egyben kétnemű, és mivel „fényként” (legtisztább értelmként), és életként illetve életadóként létezik, a teremtő szavával létrehozta a teremtő szellemét vagy erejét, aki mint a tűz és a tüzes levegő (szellemi értelem és a közvetlenül tőle értelmes szellemi tudat) teremtő Egy Istene magából hét (3+4) kormányzót („trónust”, vagyis hét fő szellemet) teremtett, akik a fényköreikkel körülveszik az egész érzékelhető világot. Ezen irányítói tevékenységük elnevezése pedig „Végzet”, ahogyan azt Isten valószínűleg már előre meghatározta. Isten teremtő beszéde, azaz a mindig produktív, tisztán értelmi, és ezért azonnal meg is valósuló gondolata e teremtet követően azonban már eltávozott a lefelé szálló elemeiből. Visszaszállt tehát a tulajdon természete, az eredeti természete alkotásaiba. Mivel azonban az egylényegű volt vele, továbbra is egységet képezett ezen általa létrehozott teremtő erejével vagy szellemével. Istennek az anyagi természet felé lehulló szellemi elemei így maradtak tehát élő értelem nélküliek, vagyis lettek maguk is anyagiak, azaz anyagok, fizikai anyagú elemek.

Az alkotó Isten a teremtő gondolata avagy szellemi beszéde társaságában mindezen előbbiek után pedig közrefogta és zúgó hangadást keltve velük megforgatta, azaz forgó mozgásra készítette a köröket (mint egy magán hét színgörrel rendelkező bűgő-csigát), aztán pedig hagyta, hogy azok a meghatározhatatlan kezdettől fogva forogjanak a határtalan végig. A „tárgyak” körforgásának ugyanis mindig ott van a kezdete, ahol a vége is. E fénykörök a körforgásuk során illetve révén Isten akaratának megfelelően aztán a lefele hulló elemekből, melyek tehát már nem rendelkeztek az Igével, tiszta értelem nélküli élőlényeket hoztak létre. A kezdetben létrehozott levegő benne repülni tudó szárnyasokat, a szintén létrehozott víz pedig magában úszni tudó vízi állatokat hozott létre Isten termékenyítő ereje hatására magából, melyek aztán reprodukálni kezdték magukat, azaz rátértek a tehát csak látszatra önálló szaporodásukra. Isten azonban a szellemi teremtő ereje révén elválasztotta egymástól a földet és a vizet, és a már víztől elvált föld hozta létre magából ugyanezen termékenyítő isteni erő hatására a többnyire a szárazföldön élő állatokat. A létre illetve életre ily módon „hozott” szárazföldi állatok pedig szintén már az egymás megtermékenyítése révén sokasodtak meg, illetve szaporodtak el a földön.

Isten, a „Fény” és a vele szintén azonos Élet révén tehát már csak ezután hozta életre a magához hasonló szellemi embert, akit a létrehozásától fogva úgy szeretett, mint a tulajdon gyermekét. Az Isten által teremtett élő emberi szellem ugyanis maga is gyönyörű, maga is fényességes volt, hiszen a teremtője képmását viselte. Az ember Istenéhez képest itt e síkon miniatűr képe tehát a teremtője képére lett formázva.

Isten az emberben (míg az a saját indíttatására meg nem romlott) mint arányos képében valóban megszerette, és meg is ismerhette a tulajdon önmagát, és ezért minden előtte alkotott, értelemmel nem rendelkező földi alkotása fölötti uralmát is átengedte neki.

Az ember azonban amikor már maga is felfedezte magában az Istentől kapott élő és tiszta értelméből adódó teremtő képességét, attól kezdve már maga is teremteni akart. Isten engedélyével éppen ezért be is léphetett egy bizonyos (Isten által meghatározott) teremtői körbe, ahol is megismerhette a nálánál nagyobb teremtői hatalommal rendelkező testvérei,

vagyis Isten és a hét hatalmasa (ösereje) alkotásait. Isten hét szelleme pedig maga is beleszeretett az emberbe, és mindegyikük részesítette azt a tulajdon méltóságából, vagyis a rájuk jellemző, az eredetileg nekik is az Isten által adott képességeikből.

Miután pedig az ember a tulajdonságaikból illetve képességeikből való részesedése révén megismerte a hatalmasságokéval közös lényegét illetve természetét, már át akart törni a köreiknek közös kerületén is, hogy megismerje és rendelkezessen annak teremő erejével is, aki minden szellemi tűz, azaz a minden tiszta értelem fölött uralkodik.

Az emberi szellem tehát miután a hatalma megvolt hozzá, átszakította a tisztán szellemi burkot, és megmutatta magán keresztül Isten gyönyörűségei képét az Istenből illetve Istenről lehulló elemeiből Isten és a hatalmasságai által képzett (alkotott) külső természetnek, vagyis az anyagi világnak. Az anyagi világ pedig azonnal beleszeretett az Istent mintázó ember képébe, és magához vonzotta azt. A vonzásnak engedve maga is anyagivá lett ember pedig azóta is szereti az Isten szellemi képét és tulajdonságait számára legközvetlenebbül tükröző, a többi földi élőlényel együtt őt is az Istentől kapott erői révén megvilágító és éltető Napot. A Napot az ember lényegében tehát mint az Isten tükörképét szeretheti, illetve benne vizszonszeretheti a legfényesebb Szellemi Napot, vagyis a Teremő Istenét.

Az először tehát még csak szellemi ember maga is meglátván a föld vizeiről visszatükröző teljes alakú (kerek, gömbölyded, Napéhoz hasonlító) képmását, beleszeretett az anyagi természetbe, és onnantól kezdve inkább már abban kívánt lakozni, az eredeti szellemi lakhelye helyett. Ehhez a már meglevő képességei révén pedig semmi más nem kellett tennie, mint egyszerűen csak beleköltöznie (valójában azonban Isten közreműködésével beleteremtenie magát) az értelem nélküli fizikai anyagú formába. Az anyagi természet pedig magába fogadta a részéről szintén a szerelme tárgyaként megjelenő szellemi embert, lényegében azonban az ember szellemi tudatát, azaz Isten szellemi szikráját. Az anyagi természet így tehát mintegy már a teljességével is körülölelte az emberi szellemi tudatot, és egyesült vele a kölcsönös szerelem, illetve az egymáshoz való erőteljes vonzódásuk révén. (A Bibliában pontosan erről az egymással hasonló közötti erőteljes vonzódásról szól az Énekek Éneke, amit a félrevezetőink nagyon is igyekeznek velünk másképpen értelmeztetni!) Innen adódik tehát, hogy az ember minden más földi élőlénytől eltérően kettős természetű, vagyis hogy az anyagi teste szerint halandó, azaz véges természetű, az emberi lényege, azaz a szelleme illetve a szellemi tudata révén pedig halhatatlan, azaz végtelen lehetőséggel is bíró természetű. Az ember elsősorban tehát a szellemisége (a csak szellemi lehetőségű élő értelme) révén rendelkezik korlátlan hatalommal az alája „vetett” állatok, növények és ásványok fölött. A magára öltött fizikai teste révén azonban a csak a halandókra jellemző dolgokat illetve megpróbáltatásokat is el kell szenvednie a „Végzet” alávetettjeként. Ez lett tehát az eredeti lakóhelye megváltoztatásának az eredménye illetve következménye. A szellemi ember eredetileg tehát fölötté áll a világ fizikai szerkezetének, annak tehát a körén kívül helyezkedik el, és az Atyától való származása révén maga is teljesen tökéletes, azaz egyben kétnemű. Ő az eredeti állapotában maga is mindig éber, alvást tehát Istenhez hasonlóan maga sem ismerő, a tudatlanság által tehát maga is soha nem legyőzhető értelmi (szellemi) hatalom. A szellemi ember viszont a róla képletesen levált, őt az anyagi világ szerelméért elhagyó része révén mégis megsérthetővé, és bizonyos értelemben legyőzhetővé is válhat. A teljes (teremő) erejével ugyanis Isten akaratából nem rendelkezhet a fizikai szférában időző része miatt.

A szellemi ember a fizikai természettel egymásba szerelembe esve és elvegyülve hozták tehát létre ezt az innét nézve felfoghatatlan, viszont kézzel nagyon is megfogható, lényegében azonban isteni eredetű és megvalósítású csodát, vagyis az eredetileg tehát szellemi ember földi életét. Valójában azonban magát az egész fizikai életet.

Az Isten legtisztább értelméből, és ettől az értelemről értelmes szellemi tudatából, vagyis a „tűzből” és a „tüzes levegőből” álló hetek tulajdonságai tehát megvannak az emberekben is. A

hét „kormányzó” természetének megfelelő első hét embert, mint Isten nemzését tehát már a külső természet szülte meg. A külső természetet Isten képében illetve képviselőjében megtermékenyítő „hatalmasok” tehát maguk is „hímnősek”, és maguk is a legfelsőbb Ég, legnagyobb Tűz, avagy legtisztább és legmagasztosabb Értelem, vagyis a Magasságos Isten felé törekvők voltak, és bizonyára vannak is.

A Föld első hét emberének a mára hét egymástól különbözőre tagozódott földrészen valószínűleg egyszerre történő megszületése tehát hasonló volt a nőnemű Föld, a „Föld-anyánk” megszületéséhez, aki a „víz”, azaz Isten szellemi tudatának a nemző (értelmi) erejéből jött létre. Az földet nevelő erő pedig a tűztől, azaz szintén az Isten legtisztább értelmétől származott, illetve származik még ma is. Ezt a nevelő hatású értelemi erőt pedig a Nap testesíti meg a Föld számára, de ugyanúgy számunkra most élő emberek, állatok, növények, de bizonyos értelemben még az ásványok számára is.

A külső természet hőtartalmú levegője tehát maga is az égi tűzből származott, és ez a „tüzes levegő” az Isten alkotta szellemi emberforma példájára hozta létre (valószínűleg a mindenütt jelenlévő éter összepréselésével) a benne élő illetve élni képes testeket. Az ember ugyanis maga is „fényből”, azaz Isten legtisztább élő értelméből, és az Istennel szintén egyazon életből lett Isten által a hasonlatosságára élő szellemmé illetve élő szellemi tudattá teremtve.

A legelső mindösszes „fényből” legelőször is tehát élő Szellem azaz Élő Értelem lett, a vele egyazon Életről pedig szellemi tudat, vagyis „Lélek”. Ez a Lélek lebegett tehát kezdetben a „vizek”, és minden bizonnyal lebeg még most is a földi vizek felett (is). Remélhetőleg pedig a fajoknak itt a földön történő megjelenését követően egészen a jelen korszak végéig itt fog maradni ezen érzéki világ fölött (is) Istennek eme szent (tiszt és élő) Lelke, mely Lélekből tehát mi emberi lelkek is származunk, akinek tehát mi is részei vagyunk a szellemi tudatunk révén, mint ahogyan a vele egy Istennek is részei vagyunk az élő értelmünk révén.

Az első korszak leteltével azonban Isten akaratából feloldódott minden szoros kötelék az önmagában is örökké létezni képes „fény” és az élet között, aminek hatására minden addig maga is egyben kétnemű teremtmény, így tehát maga az ember is szétvált hím és nőnemű egyedekre. (Ádámnak Isten közreműködésével történő Ádámmá és Évává való kettéválását maga a Biblia is hüen szemlélteti.) Isten pedig azt mondta nekik, hogy: „növekedve növekedjete, sokasodva sokasodjatok, én teremtésem és alkotásaim, s amelyikőtöknek értelme van, ismerje fel, hogy halhatatlan, a halál oka pedig a szerelem, és ismerje meg az összes létezőt.” Isten tehát a hét fő tagjából álló „Végzettel”, és a már közös hatásukra kialakult Világ szellemével egyetértésben kialakította a nemzés módjait, és onnantól fogva már mindegyikük a saját fajtájának megfelelően szaporodott az Isten „áldás”-ként is megjelenített teremtmény ereje hatására. Amelyik faj pedig felismerte a teljes önmagát illetve a lényegi önmagát, az jó bőségbe került, aki viszont a téves szerelemből származó testét szerette csak meg az eredeti szellemisége helyett, az megmaradt sötétségben tévelygőnek, azaz az Istenről és a teljes önmagáról való tudatlanságában botladozóknak, és az érzékszervein keresztül teljességgel elszenvedni mindazt, ami a halál velejárója.

A „halálban” vagyis a szilárd testben levők tehát mindig elsősorban maguk tették, és teszik is magukat méltóvá a halálra, ugyanis a feledékenységük okozta tudatlanságuk miatt már nem tudják, hogy a test forrása az egykori „zavaros”. A zavaros víz (melyet itt a „magzatvíz” szimbolizál) tehát, melyből a nedves természet keletkezik, melyben mint már kézzel megfoghatóan is érzékelhető világban maga az emberi test is összeáll. Maga a testi halál szelleme (aki egyébként maga is az Isten eszköze) is tehát ebből a forrásból táplálkozik. Ameddig tehát az életünkben jelen lesz a tudatlanság homálya illetve sötétje, addig a halál valóban az „osztályrészünk” lesz, ahogyan azt egyes hamis tanítóink mondják is, csak teljesen

más értelemben, mint ahogyan azt ők gondolják, mint ahogyan azt ők velünk elhithetni igyekeznek.

Az az ember azonban, amelyik már megismerte önmagát, az még a teste segítségével is inkább csak Isten és az örök szellemi világa, vagyis a romolhatatlanság, mintsem a halál felé halad. Az ilyen ember ugyanis már tudja, hogy a mindenség Atyja, akitől tehát az ember is származik, „Az” a mindennél előbb levő „minden-fényből”, vagyis a szeretettel is egyazon élő értelemről, és a vele szintén egyazon létezésből illetve életből „származik” (valójában azonban egyszerűen csak „van”), belőlük áll össze egyetlen hatalmas egységgé, mintegy egyetlen hatalmas testté. Az embernek tehát magának is szellemből (élő értelemről), lélekből (értő, éltető, és szintén szerető szellemi tudatból), és testből (mely tehát lehet szellemi, lelki, fizikai, illetve ezek keveréke) kell állnia. Isten tehát egyáltalán nem véletlenül mondja nekünk, hogy: „Az értelmes ember ismerje meg önmagát!” Az eddigi tévhiedelmekkel ellentétben nem az ép fizikai testben van tehát ép lélek, hanem kizárólag csak az ép, azaz a teljes egészre (nap-arculatúra) kikerekedett lélek kaphat ép és szép, azaz Isten gyönyörű testével szent arányosságban lévő, és nem utolsósorban szintén romolhatatlan testet! (Jézus az emberek szeme láttára kapta meg ezt az Istenére hasonlító „dicsőség-testet”).

A Szellem azaz Isten állandó jelenléte lényegében azonban egyben igen jelentős és nélkülözhetetlen segítséget, vagy mintegy erős, szilárd és megbízható támaszt jelent illetve képez a szellemi tudat, de a belőle lett testtudat, azaz a fizikai test számára is. Isten tehát ott van minden becsületes és erényes (helyes erkölcsű), istenfélő, szerető, könyörületes és irgalmas, tiszta és igaz ember mellett. Az ilyen embereknek valóban segítség is az Isten jelenléte. Ők azok, akik rögtön megismernek mindent, ők azok, akik minden őket ért hatásért viszontszeretik Istent, áldják, imádják, dicsérik és dicsőítik Őt, és mindenért köszönetet mondanak Neki. Ezek az emberek azonban azok is, akik mielőtt még átadnák testüket a halálnak, megundorodnak az érzéki élettől, illetve maguktól a fizikai érzékeiktől is, mivel jól ismerik azok félrevezető hatásait.

Az igaz ember tehát a benne támadó káros testi hatásokat elnyomja, mielőtt azok érvényre juthatnának, de nem csak elfojtja, hanem egyszerűen véget is vet még csak a róluk való képzelgéseinek is.

Az Isten szelleme azonban a gonoszaktól, irigyektől, kapzsiktól, gőgösektől, a gyilkosoktól és istentelenektől távol tartja magát. Amennyiben pedig az emberi tudat semmennyi megbánást sem tanúsít ezen helytelen tulajdonságok magán keresztül történő érvényesítése (megvalósítása) miatt, Isten szinte teljesen szabad utat enged ezeknek az ártalmas szellemi erőknél, melyek őket még újabb és még borzalmasabb tettekre sarkallják csak, melyekkel végül inkább már csak önmaguknak ártanak, mintsem Istennek illetve az embertársaiknak. Az ilyen embereknek a vágya tehát szüntelenül teljesíthetetlen és kielégíthetetlen marad, és ez végül már olyannyira kínozni fogja őket, hogy iszonyatos testi és lelki szenvedések közepette bele is pusztulnak.

Az ember viszont még ebből az előbbi mélységűre süllyedt állapotából is képes a felemelkedésre, vagyis az eredete helyére való visszajutásra, ha még az életében őszintén megbánja az Isten és ember, illetve az élet ellen elkövetett valamennyi vétkeit (sérelmét), és igaz szívvel bocsánatot kér Istentől és embertől.

Az embernek ez esetben tehát már csak azt kell tennie, hogy őszintén megbánván vétkeit, és még észlelve, azaz öntudatosan átélve a testi halálát a testét átadja a változásnak, melyet az anyagi természetű testének felbomlása, azaz alkotórészeire való szétesése jelent. A „porcikái” azaz testének a legparányibb elemi részei tehát valamennyien az eredeti közegükbe kerülnek vissza, mely közegek tehát a tűz és a levegő, illetve a víz és a föld.

Az anyagi test lényegében tehát mintegy úgy tűnik el a lelki szemeink előtt. A testünk nélkül viszont már nem működőképes esetleg még velünk maradt negatív tulajdonságainkat pedig át kell adnunk a saját forrásaiknak, hogy azok onnantól fogva újra azok részeivé

váljanak. A lényeg tehát az, hogy azok maguk is térjenek vissza a saját értelem nélküli, legalsóbb rendű, még tehát a szellemi alapú fizikai rendszernél is alantasabb szellemi természetükbe.

Az ember tehát mindig csak azután indulhat el felfelé a körkörös világszerkezeten át, ha (1.) feladja a túlzott növekedésre illetve csökkenésre irányuló képességét, (2.) a gonosz mesterkedéseit, a cselszövésre való hajlamosságát, (3.) a kielégíthetetlen buja vágyakozását, és az ezen vágyából fakadó fondorlatosságát, (4.) a vezetői kérkedését, mely jogtalan előnyökhöz juttatni képes az embert, (5.) az istentelenségét, és a belőle fakadó merészségét illetve vakmerőségét, (6.) a jogtalanul megszerzett gazdagsága okozta bűnös késztetéseit, valamint a (7.) mindenkinek csak kelepécét, mások elé helyezett újabb meg újabb akadályt és ártalmat jelentő hazugságait. A „hétfejű sárkányát” tehát minden egyes embernek le kell tudnia győznie, ugyanis csak ez esetben kerülhet vissza a birtokába a „sárkány” által elrabolt eredeti szellemi ereje, melyet ismét birtokba véve a többi vele azonos és fölöttes rangú létezővel már maga is egyetemben fogja Istent, a minden és mindenki Teremtőjét imádni. Az innen mintegy újra nekilóduló fejlődésével pedig Isten legfelsőbb természetét elérve az egykori ember már maga is át fogja magát adni az Isten után következő legfelsőbb hatalmaknak, vagyis a révükön már maga is Hatalommá válva akár Isten legközvetlenebb része is lehet, mint ahogyan Jézus is azzá vált. Azoknak az embereknek tehát, akik a fejlődésük során maguk is elérik a mindentudás misztériumát, valóban nagyszerű „végük” lehet. Ők tehát akár még teljes tökéletesen, vagyis abszolút szinten is eggyéválhatnak Istennel.

Az embernek pedig, aki tud erről a lényegében tehát nem is misztériumról, hanem nagyon is elérhető célról, annak kötelessége hirdetni az egészséges Isten-félelem, és az Istennel való tudás szépségét és eredményességét. Figyelmeztetnie kell továbbá a tévhiedelmeik miatt még mindig céltalanul vagy elvétett céllal bolyongó embertársait, hogy ne adják át magukat a „részegségnek”, a szélsőséges érzelmek és tulajdonságok közötti imbolygásnak, valamint az „alvásnak”, azaz az Isten nem ismerésének és megtagadásának, hanem végre már vessenek véget az eltúlzott, főképpen pedig a negatív tulajdonságok illetve érzelmek megnyilvánítása mellett való nyakas megmaradásuknak. Mindezt azért kell tehát a már valamelyest is megvilágosult embernek is megtennie, hogy azok az emberek is felébredjenek, akiket még mindig csak a tiszta értelem nélküli „álom”, azaz egyedül csak a véges élet, a fizikai testben való élet igéz meg, és tartja változatlanul a hatalmában.

Az ember tehát valóban maga adja magát halálra, holott minden egyes embernek megvan a lehetősége arra, hogy részesedjen a halhatatlanságból, illetve hogy már joga is, és egyben öröksége is legyen a halhatatlanság.

Az embernek a mára elért értelmi képessége révén már képesnek kellene lennie önmaga megismerésére, és a révén pedig már Isten megértésére is, és természetesen a már az ezen megértésből fakadó bűnbánatra is. Legalábbis azonban az eddig elkövetett vétkei miatti Istentől és embertől való őszinte bocsánatkérésre már képesnek kellene lennie, nem pedig még helyette is egyre csak a tévelygésekkel és a tudatlansággal való hallgatag együttélésre.

Ha jó megfigyelők vagyunk, akkor azonban még azt is észrevehetjük, hogy a legtöbb ember ma már még csak az Isten szóba hozatala elől is elmenekül, és ugyanígy még csak beszélni sem hajlandó az Istennel egységben lévő teljes önmagáról, noha majdnem minden ember vallásosnak, sőt „spirituális lénynek”, sokuk pedig „spirituális tanítónak”, „szellemi vezetőnek”, vagy éppen „lélekgyógyásznak” vallja önmagát. (Isten, és az általa megalkotott szellemi hierarchiája tagjai után azonban mindig tisztelet a földi „kivételnek” is!)

Az igazság tehát az, hogy észre se vesszük, vagy már nem is akarunk tudni, nem akarunk hallani még talán arról sem, hogy éppen hogy mi magunk vagyunk azok, akik a romlást illetve a romlottságot választjuk a nagyon is elérhető örök élet, azaz a tulajdon, akár tehát személyes lehetőséggel is rendelkezhető halhatatlanságunk helyett!

Ember, így hozzáállva vajon mi lesz veled illetve belőled?

ISTENI HATALOM, EMBERI HATALOM

A földön bármikor is következik be az, hogy az emberiség vezetői már csak úgy élnek és viselkednek, mint a legalacsonyabb rendű, egymást, főképpen azonban a táplálékláncban alattuk elhelyezkedő egyedeket gyilkoló és ellehetetlenítő „vérengző vadállatok”, akkor Isten legelőször is a természetén keresztül megmutatja az embereknek az erejét. Ha pedig a természeti csapások hatására sem ébrednek fel ezek a most éppen a leghitványabbul viselkedő emberek, és az őket követő nép, akkor Isten a legfelsőbb erejét, a mindenek fölötti hatalmát nyilvánítja meg az ezen istentelen emberek számára. Isten ennek érdekében kezdetben csak részlegesen vagy csak kisebb arányaiban mutatja meg valamely transzcendens formációját, végül pedig már a teljes transzcendens hatalmával egyetemben is megjelenik itt a földön.

Isten e különféle formái révén megnyilvánítja az igazán valós és teljes Igazságot, vagyis e különleges kegyében és egyben a kegyelmében is részesíti a Benne igazán hívőket, valamint innét nézve csodás illetve rendkívüli cselekedeteket hajt végre. Mindig azonban annak megfelelően, ahogyan az adott korban éppen szükségeltetik, vagyis hogy a hatásukra előbb vagy utóbb, de minden ember visszaforduljon Ő feléje, és véget vessen egymás, az állatok, és a Föld elpusztításának.

A mai korban sajnos a többségükben már csak olyan vezetők állnak az emberek élén, akik egyáltalán nem rendelkeznek tudással az Abszolút Igazságról, ennél fogva pedig már semmiféle komoly felelősségérzettel sem az emberek tömegei iránt, akik az uralmuk alá kerültek.

Ezek a mai vezetők tehát már úgy élnek és viselkednek, mint a legvadabb állatok, ugyanis a túlnyomó többségük egyedül már csak a saját érdekeiket, és a közvetlen övéik érdekeit tartják a szemük előtt. Válogatás nélkül mindent megtesznek (habozás nélkül ölnek is) tehát, hogy csak ők, illetve a hozzájuk legközelebb állók, és a hozzájuk leghűségesebbek maradjanak fenn jólétben a többi ember rovására, még ha a „többiek” a tulajdon nemzetüknek tagjait képezik is. Ezekkel a többségi emberekkel együtt a világ többi emberét tehát igazából már a figyelmükbe sem veszik, hanem csak felszínesen foglalkoznak velük, hogy annak látszatát keltsék, hogy ők aztán minden embernek egyaránt a gondját viselik, egyaránt felelősséget éreznek értük is. Mindezt úgy oldják meg, hogy igen látványosan, tehát világra szóló hírverés mellett, a média, mint erre legalkalmasabb, többnyire szintén már a birtokukban levő médium támogató segítségével segélycsomagokat illetve különféle pénzügyi támogatásokat, úgynevezett „gyors” vagy „rendszeres segélyeket” osztogatnak ki a részükre. Ezek a segítségek viszont esetlegesen is csak az ahhoz legjobban hozzáférni képes emberek nehézségein segítenek, túlnyomó többségükben azonban azok is mind a bűnöző és pénzsóvár emberek kezébe kerülnek. Ezzel azonban újfent is csak azt érik el, hogy ezek között az emberek között is elterjed a bűnözés, az anarchia, a részrehajlás, a megvesztegetés, a csalás és erőszak, aminek egyenes következményeként megint csak a széles rétegben jelentkező nélkülözés, egyre több nehézség, háborúság, járványok, és hasonló egyéb más, a társadalomban csak zavart okozó tényezők válnak uralkodóvá.

Hogy azonban az emberek tömegei még csak véletlenül se jöhessenek rá, hogy ezek a vezetők és követők ezekkel a „jótéteményeikkel” inkább csak becsapják őket, hogy maguk minél nyugodtabban „halászhaszanak” a maguk keltette zavarosban, elkezdik üldözni illetve ellehetetleníteni az Istenben hívő, az Istenhez valóban hű vezető és nem vezető embereket, akik még fel tudnák az emberek széles tömegeit világosítani afelől, hogy ők most éppen egy látványos csalásnak az áldozatai, mely csalás egyedül csak arra terjed ki, hogy a „segítők” minél nagyobb hasznot húzhaszanak majd a segítségükből maguknak. Mégpedig megint csak az ő rovásukra, mert mindebből igazából majd egyedül csak ők, mint „dicső segítők” fognak meggazdagodni. Ez tehát így ebben a formában csak jó anyagi befektetés a számukra, mely „befektetések” a többnyire, és általában is csak később jelentkező anyagi hozamuk mellett

azonban jelentős és azonnali erkölcsi dicsőséget hoznak a részükre. Ez a dicsőség viszont az annál jóval dominánsabb anyagi hasznot nézve már egyedül csak hamis dicsőségként könyvelhető el, önzetlen segítségnek semmiképpen sem. Mindez azonban már a nagy sztárok esetében is megfigyelhető, ugyanis többnyire már nekik sem az Isten a vezetőjük, sem nem Jézus a példaképük, hanem ezek a már elállatiasodott emberi vezetők.

Nos, amikor ezek az elállatiasodott vezetők a minél nagyobb anyagi haszon és hatalom megszerzése érdekében erre, illetve az Isten előtt már valóban gyalázatos cselekedetre, az ölésre is vetemednek, akkor Isten, ha az értelmetlen gyilkolás már egész nemzeteket érintő tömeges méreteket ölt, alászáll valamelyik transzcendens formájában, melyre semmiféle anyagi tulajdonság nem jellemző, és ugyanakkor semmi anyagi nem is hathat rá semmilyen formában sem.

Ha ugyanis Isten valamely anyagi formában jelenne meg személyesen (ami egyébként Jézus megölése óta lehetetlen, vagyis többé már nem jellemző Istenre), akkor ezek a csak a leghitványabbaknak nevezhető emberek máris az életére törnének, és a gyilokeszközeikkel a totális megsemmisítésére törekednének a már az emberi tömegekre is kiterjesztett szinte már korlátlan hatalmuk, és e hatalmuk révén ügyeskedéssel megszerzett anyagi gazdagságuk megőrzése illetve még jobbani megszilárdítása érdekében. Maga az úrfegyverkezés is leginkább csak ennek érdekében történik, bár ezt az emberek felé ők hamisan úgy tálalják, hogy a „földönkívüliek” meg akarnak bennünket támadni, és ez az ellenük szervezett szövetségi fellépésüknek csak része. Mindebből az igazság azonban az, hogy az ilyen emberek valóban vonzzák magukhoz a hasonló gondolkodású, a fizikai világegyetem más pontjain élő társaikat, akiknek azonban már könnyen meglehet, hogy részint már el is adták a Földet, és részben már a földi embereket is, a tőlük kapott tudományos „szenzációikért” cserébe, melyekkel most éppen már az emberiség legszélesebb tömegeit kábítják még jobban el, hogy végül aztán már mindenben engedelmes rabszolgákat neveljenek belőlük a még magasabb hatalmi és gazdasági céljaik eléréséhez.

Isten azonban még az ilyen esetekben is elsősorban mindig csak azért száll alá, hogy helyre rakja, illetve hogy mintegy újra megalapozza a hitvallás helyes elveit, hogy az egész teremtmény megszokott rendjét avagy harmóniáját továbbra is meg és fenntartsa, és természetesen ezzel egyben tovább is fejlessze. Az emberi földi élet megteremtésével ugyanis Istennek az a célja, hogy az általa kinyilatkoztatott szentírásokban lerögzített előírásait, rendeleteit, azaz a nem is olyan nehezen teljesíthető elvárásait követve, és azoknak eleget is téve, minden ember kivétel nélkül elérhesse az anyagi élet minden terhe alóli felszabadulását, vagyis a teljes és tökéletes szabadságot illetve boldogságot Őbenne, azaz az Ő végtelen teljességében. Természetesen azonban Ő általa is, noha a felszabadulásunk megtörténhet velünk a tulajdon magunk indíttatására is, amihez viszont megint csak szükségünk van Isten támogató jelenlétére. Isten ugyanis semmiképpen nem zárható ki, még tehát a tulajdon azaz a személyes üdvösségünkben sem.

Ez a fizikai világ tehát valójában azért van, hogy nekünk emberi lényeknek kielégítse azon szeszélyeinket, melyeknek megfelelően az anyagon már nem is csak rajta, hanem azzal egyben már benne is akarunk élni, mégpedig úgy, hogy ezzel egyszerre mi egymagunk akarjuk a fizikai (igazából azonban csak pszichikai) anyagot birtokolni, és ezzel egyben pedig sajnos már a teljességében uralni is.

Ha tehát nem születtek volna ilyen szellemi vágyaink, akkor az anyagvilág ebben a jelenlegi formájában talán még csak nem is létezhetne.

Amikor azonban ezek az istentelen vezető emberek már olyannyira megrészegülnek az anyagi tudományok, és a javarészeben már a révükön megszerezett anyagi javaik adta hatalomtól, akkor már a legfelsőbb Hatalmat, Istent, és a törvényeit is félrevetik, és akár a teljességével is elutasítják maguktól. Istent és törvényeit tehát mintegy lerázva magukról elkezdik a fizikai érzékeik mind több és mind jobb minőségben történő kielégítése végett a

természet minden erőforrását, és velük együtt az embereket is a létező legnagyobb mértékben is kizsákmányolni, illetve kihasználni a maguk illetve közvetlen környezetük javára.

Istennek ilyenkor a már meglévő egyensúly, a tehát már addig elért harmónia megmaradása érdekében kell alászállnia, és legyünk nyugodtak, Isten újra alá is fog szállani valamely formációjában, ha már a személyes küldöttei vagy képviselői figyelmeztetései ellenére sem hallgatnak Rá ezek a Tőle és az elveitől elfordult emberi vezetők és követők. Ez esetben azonban már maga Isten fogja elítélni is a törvényeit megszegőket, az ellene folyton csak lázadókat, és természetesen azzal egyben maga is védi meg az igazakat, a Hozzá minden körülmények között hűeket, az Őt igazán szeretőket, az egyedül csak Hozzá vonzókat.

Maga Isten tehát a legtöbbször csak amiatt száll alá, hogy a teremtetésének az ilyen negatívvá lett, elvakult emberi vezetők és követők miatt a szellemi fejlődésében mintegy megtorpanásra készített részegysége is újra visszarendeződhessen a helyes „kerékvágásba”. Ugyanakkor azonban azért is, hogy mindenki számára egyaránt bebizonyítsa a legfelsőbb és ezért soha és senkinek sem felülmúlható Hatalmát, a létező legnagyobb Hatalmasságát és a legfelsőbb Jogát. Ezt pedig azzal teszi meg, hogy olyan méretű ember és természetfeletti tettet hajt végre, melyre már az egész anyagi világegyetem leghíresebb tudósai sem tudnak majd elfogadható magyarázatot adni, nem hogy azt akár csak kicsiben is „reprodukálni” tudnák, ahogyan az „utánozást” ezek a híres tudósok nevezik, és el is hiszik bizonyítékként.

Teljesen értetlenül, pechükre pedig hamarosan már minden élő értelem nélkül is fognak majd állni a „probléma” előtt, és nem is lesznek képesek azt már semmilyen szinten megoldani sem. Isten ugyanis az elkövetett vétek mértékének megfelelően még olyat is megtehet, hogy ezeknek a tudós, tudós asztrológus, vagy éppen csak „csillagtudós” embereknek még csak egy hosszabb pillanatnyi idejük sem marad megoldani a „problémát”. Megteheti tehát, hogy még arra sem maradjon idejük, hogy az emberek felé bejelentsék, azaz a földön élő minden emberrel egyaránt megismertessék a rájuk váró „problémát”. Intézheti ugyanis úgy is, hogy azzal ők maguk is olyan nagy hirtelenséggel fognak majd szembetalálkozni, hogy még előtte szénné fognak égni az Isten hirtelen megjelenése keltette számukra iszonyatos, számunkra Istenhez hűek számára viszont ellentétben velük boldogító, mámorító, vagyis bennünket mintegy szintén egy csapásra, azaz egyetlen szempillantás alatt örökre boldoggá tevő fénysugárzástól.

Az emberiségen, vagyis magukon az embereken múlik tehát, hogy végül is majd milyen történés fog bekövetkezni, ugyanis az igazi probléma, az istentelenség kérdése akár békés úton is megoldható. Ez tehát egyedül csak rajtunk embereken múlik. Ehhez viszont mindegyikünknek egyaránt meg kell tudnia ismernie, és el kell tudnia fogadnia is Isten mindenek fölötti Hatalmát, vagyis lényegében azt, hogy mint ahogyan ez az előbb vázolt esemény megtörténése is, úgy minden létező, még tehát az ember élete és halála is egyaránt és mindig elsősorban egyedül csak Istentől, a felülmúlhatatlan Hatalomtól függ mindenben, mégpedig örökké! Mivel pedig ez a Hatalom szemben a mindig csak múlandó lehetőségű emberi hatalommal örök, már eleve megbonthatatlan, megtámadhatatlan, és természetesen felülmúlhatatlan is.

Isten hatalma és gazdagsága tehát soha és senkinek nem, de semmi által sem szárnyalható túl, erre még tehát együtt az egész emberiség sem lehet képes. Ezt pedig talán már nem is olyan sokára majd mindnyájan be fogjuk látni, hacsak az Isten hatalmára törekvő vezetőink és a követők maguk is őszintén meg nem bányáznak az Isten és az emberek ellen elkövetett eddigi vétkeiket, és maguk is meg nem hódolnak a Mindenható Isten előtt. Mára azonban már könnyen meglehet, hogy már csak reménykedhetünk ebben is, akár csak az egész emberiség egyszerre megtörténő megváltásában, amihez viszont már nagyon is szükség lenne az ezen emberek Istenhez való szintén végleges megtérésére. Ezt pedig ezek az istentelen emberek végre már maguk is beláthatnák. Isten ugyanis kész megbocsátani még nekik is.

Hát oly nehéz mindezen előbbieket nektek „öndicsőített” magatokat az Isten kérdéséhez így hozzáállva azonban egyedül csak a nagy semmibe követő illetve vezető embereknek is végre már elhinni?

AZ ISTEN MELLETTI ÉS ELLENI FÖLDI ERŐK

Isten fokról fokra, lépésről lépésre tárja fel magát annak az embernek, akinek a hite már sziklakeményen megszilárdult Benne. A védikus irodalom szerint, ha már létrejött a tiszta kapcsolatunk az Istennel, vagyis ha e kapcsolat hatására már képesek vagyunk a lelki síkra felemelkedni, akkor Isten nyolc újabb képességgel áld meg fokozatosan bennünket, melyek révén már még belsősegebb kapcsolatba kerülhetünk Istennel, és a lelki világával. Isten ilyenkor már vagy közvetlenül, vagy pedig közvetett úton közli is velünk a feladatunkat, vagyis egy meghatározott szolgálatot kell elvégeznünk Istennek, hogy azt elvégezve aztán már véglegesen is visszakerülhessünk Hozzá.

A lelki világba azonban csak abban az esetben juthat vissza az ember, ha az „állhatatos”, azaz minden körülmények között kitartó és helyes Isten-szolgálatával képes lesz áthatalni a hétszeres anyagi burkolaton, mely őt, mint jelenleg még anyagi, és bizonyos szellemi korlátok közé is szorított lelket elválasztja a felszabadult illetve örökké szabad lelkek világától.

Az anyagi dolgoktól fizikai úton azonban csak úgy tudhatunk megszabadulni, ha vízben sűrűn megfürdünk, koplalunk, és üldögélés közben az elménket folyton csak Istenre, a lelki világra, vagyis mindig csak lelki témákra összpontosítjuk. Igazán ugyanis csak az ilyen pillanatainkban hathat vissza ránk a lelki atmoszféra.

A lelkünket befedő burkolathoz azonban a családunk, a gyerekeink, a házunk és minden egyéb más agyagi tulajdonunk, de ugyanígy a barátaink, az embertársaink, a nemzetünk, országunk, de az egész fizikai világ is hozzátartozik. Mindezeket is el kell tehát tudnunk felejtenünk, hogy a fontosabb lelki dolgokra, azaz a lelki életre és világra tudjunk koncentrálni, ahová végül is eljutni szándékozunk innen az anyagi világból. El kell tehát tudnunk felejtenünk mindent, amiért az egész életünk során küzdöttünk, ami anyagi javakat az életünk során megszereztünk, hogy valóban visszakerülhessünk a tisztán lelki létezésbe, azaz végül is Istenhez a Teremtőnkhez, a Teremtő Atyánkhoz-Anyánkhoz.

A lelki világról semmi érdemlegeset nem tudó ember pedig az, aki az egész földi életében csak a családja anyagi helyzetét próbálja mind jobbra tenni. Az ilyen ember azonban ahelyett, hogy magával együtt emelné fel a lelki síkra a többi embertársát is, csak egyre mélyebbre süllyeszti azokat az anyagvilágba, az anyagvilág gyötrelmeibe, természetesen szintén csak magával együtt.

Az ember igaz lelkiségét valójában az fedi be, hogy az ember magát a fizikai világgal, a fizikai származású intelligenciával, a fizikai elmével, és a fizikai érzékszervei összességével azonosítja. Ezért aztán már nem is tud, vagy nem is képes felülemelkedni az anyagvilágon.

Az ember azonban soha nem az Isten kifejezett akaratára, hanem a tulajdon választása alapján kerül kapcsolatba a fizikai, szilárd alapanyagúnak azonban csak látszó környezettel illetve természettel. Az ember vágya az anyagon egyszerre rajta és benne való élésre onnan adódik, hogy egymaga is uralkodni akar ezen az anyagon, vagyis kívül-belül bírni vágyván azt maga is az Istent akarja utánozni. Isten viszont nem csak az anyagi energiái fölött, hanem mindennek fölött, azaz az anyagi, a mentális, a lelki, és a szellemi energiái fölött is egyaránt uralkodik.

A mai világban tehát éppen az ember előbbi vágya miatt alakult ki a jelenlegi lehetetlen állapot. Túlságosan is elszaporodott ugyanis az anyagon már korlátlanul is uralkodni vágyó ember, mely emberek viszont ellehetetlenítik, valójában azonban szinte már pokollá is teszik az erre a nem éppen dicső célra egyáltalán nem törekvő, Istenhez hű maradt, vagy ismét hű lett emberek életét, de ugyanakkor észrevétlenül a tulajdon életüket is.

Ez a széthullás illetve szétválás azonban nem csak az emberi társadalomban történik meg, hanem hatására az állatok, és a többi ösztönszerűen működő lény, valamint a többi, már tiszta értelemmel is rendelkező élőlény között is, vagyis nem csak az embernél alacsonyabb, hanem

a nálánál magasabb rendű lények esetében is. Lényegében tehát azon lények között is, akiket mi a fizikai szemeinkkel már nem látunk, illetve nem láthatunk.

Nem természetesen tehát, de sajnos a mai modern társadalomban is léteznek olyan démonikus emberek, akik természetfeletti erővel ugyan nem rendelkeznek, viszont mégis igen jelentős zavart illetve ellentétet képesek okozni a társadalomban az Isten helyett az anyaghoz, azaz Istennek csak egy részenergiájához való elkötelezettségükkel. Ezek azok a tudósok, akik a hasonszórú politikusok pénzén az embereket még a természetes anyagvilágnál is jobban elkápráztató anyagi csodákat „találnak fel”, hogy azokkal még jobban megzavarják a társadalmat a hovatarozásában. Az atomenergia például az egyik legújabb találmányuk, mely szinte már szüntelen rettegésben tartja a jóérzésű embereket.

Isten ezeket a démonikus szemléletű embereket előre látva hozta létre a kinyilatkoztatott írásait, hogy a magukat Hozzá illetve irányába elkötelezett teremtményei újabb lehetőséget kapjanak arra, hogy felelevenítve az elfelejtett kapcsolatukat Vele, kiszabadulhassanak az anyagi energiák szorításából, és az anyagi testüket önakaratukból örökre hátrahagyva visszakerülhessenek a tisztán lelki illetve szellemi életbe.

Az emberi lélekszakra az elterjedt tévhitekkel ellentétben még csak nem is rendelkezik anyagi névvel, és anyagi formával sem, ugyanis mindkettő csak az anyagi test, illetve az anyagi forma jellemzője lehet. Mindezt tehát kellően odafigyelve rá, meg lehet érteni a szentírásokból, vagyis a révükön az ember, ha akar, akkor rá tud ébredni a saját helyzetére. Az „írásokból” megtudhatja tehát, hogy honnan is került ide az anyagvilágba, ahol is az előbbi anyagias típusú emberek egyre csak az anyagi neveket, címeket, és formákat hajszolják, melyekből, mint szintén anyagi javakból is egyre többet akarnak birtokolni. Ezek az emberek tehát a fizikai testüket tartják valóságosnak, és nem is akarják megtanulni a szentírásokból azt, hogy maguk a szentírások adják meg a kulcsot az igazán valódi helyzetük megismeréséhez. Ezeknek az embereknek tehát már nem csak a fizikai elméjét, hanem a vele közvetlen kapcsolatban levő szellemi tudata révén részint már a tiszta értelmét is „beszennyezte” a fizikai anyag, vagyis az Istennek egy illuzórikus (látszólagos), és ezért a létezésének maga Isten által feltételekhez kötött energiája. Istennek ezen energiája is tehát csak az általa megszabott törvények keretein belül működhet. Mi emberek ezeket a lényegében tehát működési szabályokat természettörvényeknek, vagy természeti törvényeknek, illetve leginkább csak „törvényszerűségekné” nevezzük, és folyton csak le akarjuk őket is győzni, mint valamiféle szintén ellenfeleket. Arra vágyunk ugyanis, hogy teljességgel úrrá lehessünk rajtuk.

Isten, a Törvényhozó, minden univerzumban, így tehát a miénkben is úgy jelenik meg mint Nap, noha Ő függetlenül ettől is, minden naprendszer minden részében, azoknak még tehát a legkisebb porcikájában is jelen van. Isten azonban, mint ahogyan a Nap is, nem mindig, hanem csak meghatározott időközönként válik mindenki számára egyaránt láthatóvá.

Ha tehát Isten a két, már mindenki számára látható megjelenülése közben egyszer csak valami oknál fogva valamilyen formában megjelenül a lelki szemeink előtt, akkor az már azt jelenti, hogy minden bizonnyal felszabadultuk az illuzórikus energiája uralma alól, és visszakerültünk a lelki életbe. Mindez pedig még abban az esetben is érvényes, ha a testünk éppen nem hal bele Isten ezen számára még csak közvetett látványába, vagyis ha közben még itt a fizikai világban is élünk, akkor is. (Ilyenkor tehát már csak arra kell ügyelnünk, hogy nehogy véletlenül is visszaesők legyünk, vagyis hogy át illetve visszaálljunk az anyagimádók oldalára, a kibővült lelki tudásunkkal egyetemben.)

A másik emberréteg ezzel szemben azonban mind magát akarja Istenként látni, az Igaz Istent pedig egyáltalán nem kívánja látni, és folyamatosan csak az anyagi testben akar lakozni, még ha a fizikai test egy bizonyos idő után el is pusztul, akkor is.

E két egymással ellentétbe került embertípus alakult tehát ki az idők folyamán, mely ellentét, még tehát az angyalvilágra is kihatott. E két egymással ellentéteset jött tehát Jézus

Krisztus is megbékíteni egymással, ám mi emberek a megbékélés helyett inkább felakasztottuk Őt is, mint ahogyan azt az ellenünk szegülő társainkkal is tesszük, sajnos még ma is.

Mára azonban úgy néz ki, hogy ennek a már nem is csak egyszerű ellenségeskedésnek, hanem inkább izzó gyűlöletnek már talán csak a Mindenható Isten, illetve a vele egyazon Megváltó Isten lesz képes mindörökre véget vetni. Csak történne ez meg már minél hamarabb, éspedig minden égi és földi háborúzás nélkül, amiben talán már valóban csak reménykedhetünk, mint ahogyan ez is egyértelműen le van már előre írva a Bibliában, az Isten Szavában.

II. fejezet

AZ EMBERI SZELLEM MEGVALÓSULÁSA ILLETVE MEGNYILVÁNULÁSA

AZ EMBERI SZELLEM

A testi ember úgy alakul ki, hogy a szellemen belüli lélekburok a szellem hatására szerveződött vagy szerves egységgé összeállított „fehérjéből” azaz a tisztán szellemi tudati elemiségéből „fehér(je)életet”, lényegében azonban sejtéletet („magéletet”) alakít ki magában. Mindez a nők esetében a befogadó természetű petesejt, a férfiak esetében pedig az adó jelleget képviselő „magsejt” kialakulásában nyilvánul meg.

A befogadott magból vagy „csírából” azonban csakis az esetben képződik embrionális test, ha annak a szellem életet ad. A „magzatnak” tehát a szellem az éltetője, mely embrionális test a „szellemi elvnek” avagy a szellemi éntudatnak benne való jelenléte nélkül önmagában csak egy szerves állati testet jelent. Lényegében tehát a tisztán „szellemi elv” belehelyezkedése teszi illetve képezi ki a „csírá” vagy „magot” embrióvá azaz emberi magzattá, majd csecsemővé, gyermekké, végül pedig az „érett” állapotából fokozatosan leépülő felnőtté.

A szellem erre a fizikai irányú kifejlődési és egyben kifejeződési vagy kibontakozási folyamatra a lélekszférán keresztül gyakorol hatást. A szellem tehát a „magból” megalkotja, és hatást fejt ki elsődlegesen az agyra, valamint a többi belső szervre, és természetesen az érzékszervekre is, vagyis fokozatosan alakítja, fejleszti őket. A végül is tehát szervekből összeállított egész testet folyamatosan formálja, és bizonyos határig növekedésben is tartja.

Mindebből is csak az derül ki, hogy az emberi szellem hármas egységet képez, avagy hármasságot tartalmaz egymagában. Elsődlegesen tartalmazza az egységet körbefogó, és egyben mozgó és irányító szellemet, a legtisztább erőt, a láthatatlan és megfoghatatlan legnagyobb erőt. Másodsorban tartalmazza a szintén Istentől származó lelki erőt, mely tehát maga is egy burkot képez, mely lélek a valójában a szellemtől eredő éltetést végzi.

Az emberi szellem az anyagi testet, mint lényegében csak összesűrített energiát tehát csak harmadsorban tartalmazza magában, mivel azt az előző „kettejük” révén képezi avagy alakítja ki magából.

Mindezen előbbiekből már világosan láthatjuk, hogy a szellem törvénye még az anyag törvénye fölött is uralkodó törvény, mivel mindig is a szellem élteti, formálja, alakítja, fejleszti ki, azaz képezi kifelé is az anyagot, és nem pedig az anyag az, aki formálja magát illetve a szellemet, az alkotóját. Nem a „cserépedény” formálja tehát az alkotóját.

Az emberi magzat központját tehát a szellem képezi, aki ebből a központból irányítja a születendő emberi test szervei összességének, vagyis magának az egész fizikai testnek a kifejlesztését. Maga a szellemi tudat a „megszületését” (ami tehát csak képletes) követően azonban egy részével azonosul a szellem által kialakított szervek összességével, viszont emiatt elfelejti a szellemi eredetét, és ezért itt a földön már csak az emberi test szervei révén illetve segítségével gondolkodik és érzékel.

Mivel azonban a szellem magából az előbbieken leírtak szerint már fizikai testet is képez, veszít az erejéből, azaz az eredeti teljességéből, de részint az addig teljesen szabad mozgási lehetőségéből is. Az itt a földön „időző” része ugyanis a mozgásában erősen korlátozott.

A szellemnek a földön is megtörténhető teljes kifejlődése így viszont már nem csak a belső erejétől, a belső (szellemi) szervektől, hanem az itt már megjelenült külső erőktől, azok alakító erejétől is függ. A szerveket ugyanis ugyan a szellem alakítja ki, azaz fizikaiakká, de mégis függő helyzetben van azoktól, mert bizonyos szinten (a szellemi tudatának egy részével) egybeolvadt azaz asszimilálódott velük.

Szellemi vezetés illetve képzés nélkül azonban az emberi test önállóan csak állati életre lehetne alkalmas. Ha tehát a szellemnek még nincsen elég ereje a magasabb rendű kiképzéshez illetve kifejlesztéshez, akkor mivel nem képes kellő hatást gyakorolni az általa

kialakított szervekre, az általa formált ember nem is lesz képes emberi cselekedetekre, hanem inkább csak az állatokra jellemző cselekedetek végrehajtására válik alkalmassá.

Amikor viszont jó az összhang a szellem és az általa kialakított szervek együttese között, akkor az emberi szervezeten keresztül a szellem tehetsége, képessége, jó tulajdonsága, tudása akár a teljességében is kifejeződhet, de természetesen mindig csak az itteni arányokban és lehetőségek között.

Sajnos azonban ugyanígy a szellem diszharmóniája is kifejeződhet az emberi testen keresztül, ami az ember elállatiasodott vagy elvadult viselkedésében nyilvánul meg.

Mindig elsősorban a szellemi (értelmi) erő tehát az, ami vagy aki irányítja a gondolkodást, valamint az érzékelő illetve érzelmi képességet, míg a vele szerves kapcsolatban lévő nagyobb részében szelleminek megmaradt tudati energia a testet élteti, és a mozgásában többnyire irányítja is, ha ezt a fizikai szervek összességével azonosult része hagyja. Ami azonban nem veszélyezteti a létének fennmaradását, annak a fizikaivá változott rész általában maga is teret enged, vagyis az esetben maga is együttműködik ezzel a „kettős”, lényegében azonban egy irányítással.

A folyamatos mozgás azonban a testet kifárasztja, de akár még fel is emésztheti a szerveket, legalábbis egy részüket, mely igénybevétel, ha olyan mérvű, akkor az egész szervezet összeomlását is eredményezheti. A szervezetnek elsősorban tehát a teljes összeomlás elkerülése miatt van szüksége rendszeres alvásra. Az irányító szellemi erő ilyenkor kivonja magát a szervezetből, viszont a lélek (a tisztán szellemi tudat) továbbra is élteti a testet. Az ezen kívüli és a rendkívüli eseteket (pl. ájulás) kivéve mindig éber test tehát az irányító szellemi erő hiányában alvó állapotúnak mondható. A test szervei ilyenkor pihennek, a többségükben nyugalomban vannak, vagy lelassulva működnek. A testet elsősorban irányító és hajtó szellemi erő viszont éppen az alvás illetve álmodás ideje alatt jut nagyobb szellemi szabadsághoz, szinte teljesen önálló mozgáshoz. A test éltető erejét a lelken keresztül biztosító szála azonban, mint egy láthatatlan energiából font vezeték, továbbra is hozzákapcsolódva marad a lélekhez, illetve általa a fizikai testhez is. Ezen „ezüstszálként” is ismert szálnak a testtől való elszakadása illetve elszakítása viszont már a halál állapotát eredményezi a test számára. A halál-állapot pedig szintén egy folyamat, melynek folyamatos anyag és tulajdonságváltozás a következménye. A tulajdonság és képességbeli változás valójában azért történik, mert lassan vagy hirtelen lezajló folyamat során megszűnik az addigi jó viszony az emberi szervezet és a lélek között, igazából azonban a fizikai ember és a szellemi ember között.

Mivel a tárgyi tudományok doktorai még máig sem „fedezték fel”, és nem is képesek megfogni, de még csak befolyásolni sem az éltető eredeti erőt, azaz a „tisztá szellemet”, következetesen továbbra is tagadják a létezését. Ők azonban így olyan „dolog” létezését tagadják, aminek a nem létezéséről egyáltalán nincsen szilárd tényekkel alátámasztott megdönthetetlen bizonyítékuk.

A halálról igazán tudók azonban mind tudják, hogy a halál lényegében csak egy olyan folyamat, mely során az életerő a fizikai testből fokozatosan, vagy esetleg nagy hirtelenséggel visszahúzódik a magából kibocsátott szála révén a szellembe.

Minden szellemi ember értelmet, szabad akaratot, és szeretetet kap Istentől, a létező legnagyobb Szellemtől az életre hívása alkalmakor. Az emberi szellem azonban az előbbiekben ismertetett folyamat során egy részével fizikaivá válik, ami miatt alantasabb szintre kerül az eredete szintjéhez képest. Ezt a valójában leszámazást mi, magunkat tévesen fizikai eredetűeknek tartó emberek innét nézve „bukásnak” nevezzük, mely már elért szellemi szinttől lefele irányban történő „bukás” révén a tiszta szellemi értelem, a szabad akarat, és a szellemi szeretet is elfajul, lényegében azonban a szellemi ember mintegy álomba merül, melyet fizikai életként él meg. Miután azonban a szellemi öntudatára az itt a fizikai síkhoz tartozó földön is egyszerre két úton, vagyis szellemi és fizikai úton is kapható tanítás vagy

oktatás révén ráébred, és hűen követi is a részére Istentől kirendelt, Őt mintegy személyesen képviselő szellemi vezetőjét (esetünkben tehát Krisztus Jézust), és az Isten által megalkotott természeti törvényeket, akkor a jelen fizikainál jobb és magasabb szintre, de akár a teljesen tiszta lelki szintre is felemelkedhet az eredetileg tehát mindenképpen szellemi, viszont a tulajdon akaratából majd teljesen fizikaivá alakult avagy változott ember.

A földön a szellemi kétféleséget pontosan a férfiúi állapotban, és az annak alvó helyzetbe kerülése révén belőle kivált női állapotban való létezés érzékelteti. Az igazság ugyanis az, hogy itt a földi síkon egyedül csak a kétneműség révén fejeződik ki annak ténye, hogy mindig csak a kettő egyesülésével jöhet létre a hármas egység, avagy tehát a hármasság az egyben, illetve eredetileg az egyből, vagy még inkább az „egyetlenből”.

A szellem és a szellemi tudat (lélek) tehát mindig csak együttműködve hozhatja létre a velük egylényegű „újszülöttet”, a különbözőféle minőségű „testet”, vagyis az egyben formát is adó „anyagot”, melyben illetve mely révén aztán már mind a szellem, mind pedig a lélek is megnyilvánulhat. A test megnyilvánításával azonos módon ugyanis minden létrehozott értelmi illetve értelmes (értelemmel Isten által ellátott) lény számára a szellem és a lélek külön-külön, de ugyanúgy együttesen is nyilvánvalóvá válhat.

A szellemi eredetünk megtagadása azonban engedetlenségnek minősül Isten szemében, mely tagadásnak valójában az eltúlzott érzékiségünk az oka. Mivel mi emberek csak fizikailag, azaz szilárd testileg akartunk és akarunk még ma is élni és érzékelni, fellazult, illetve egyes szellemeknél talán már el is szakadt a hármas egységet biztosító szellemi szál, melynek eredményeként a hármasság addigi kettős egységéből, a szellem és a lélek egységéből két szellemféle alakult ki, melyek itt a földön a „magot” adó férfi félnek, és az azt befogadó női félnek felelnek meg.

Mivel minden szervezetet eredetileg a szellem, vagyis lényegében maga az Isten formál, hatására az adó fél, a szellem leszármazottai normális esetben férfi szervezeteket, a befogadó fél, az Isten után Szent Léleknek is nevezhető tiszta szellemi tudat leszármazottai pedig női szervezeteket alkotnak maguknak. Valószínűleg azonban e területen is történnek ellenszegülések az isteni törvénnyel szemben, mely idevonatkozó törvény a kölcsönös szeretet révén viszont már lehetőséget ad az egymástól elkülönült leszármazottaknak a szellemi, lelki és bizonyos szinten testi újraegyesülésre is a „bukás” miatt szétválasztódott állapotból. Az egyesülés újbóli megvalósulásához szintén Isten által adott szellemi szeretetet azonban mi magunkat tévesen „földi”, és nem pedig szellemi azaz isteni eredetűeknek valló emberek mára már olyannyira megfertőztük az érzékiségünkkel, hogy a kétféle szellemiségnek a földi házasságban történő összetalálkozása illetve újraegyesítése nagyon sok szenvedéssel, mindenféle fájdalommal, és többnyire állandónak tűnő küzdelemmel, mintegy örökös harccal jár együtt.

Ha azonban az emberi szellem a továbbfejlődése törvényének eleget tesz az Isten által meghatározott átalakulási korszakon belül, akkor az azt fogja jelenteni a számára, hogy az alvásából gyorsabban ébred fel avagy világosodik meg. Lényegében azonban gyorsabban kapja meg a szellemi kiképzését (tanítását) Istentől, miáltal hamarabb is lesz újra teljesen szabad, azaz Isten állandó jelenléte szükségén kívül minden egyéb más korlátozásoktól mentes.

A visszafelé fejlődő, vagyis az egyre inkább elanyagiasodó szellemek azonban egyre lejjebb süllyednek, míg a fejlődésükben megállók magukat ítélik egy helyben járásra, azaz lényegében csak megtorpanásra az egyébként tehát szakadatlan lehetőséggel is bírható fejlődésükben.

Mindezen előbbieket felől azonban a szabad akarata révén mindenki maga dönt. Isten pedig e döntésünket is mindig tiszteletben tartja (nem úgy, mint mi eddig az Övéit!), és egészen a végtetekig elmenve támogatja, de ugyanakkor finoman irányítja is, hogy végül is minden,

még tehát az általunk már teljesen rossznak vélt is, jól végződjön. Még tehát a Tőle mára talán már nagyon is elvetemedett számunkra is!

Előre is hála és köszönet érte Istenem minden Tőled eltévelyedett szellemi ember, és a belőle már majd az egészével fizikaivá változott ember, azaz fizikai ember nevében is!

ÚJ EGYED TEREMTÉSE

A hím egyedek a „mag-anyaguk”, azaz a „fehérje”-anyaguk önmagukból való „túltengetése” (forrásukból illetve központjukból történő irányított kilövellése) révén képesek magunkból új, hozzájuk hasonló egyed teremtésére. Természetesen azonban csak az esetben, amennyiben a magukból kilőtt „maguk” (jelképes, előretörő nyílhegyük) hozzájuk hasonló termékenységre képes befogadóra talál, aki az így tehát már kettejük által létrehozott közös teremtményt meg is szüli, azaz létre vagy életre hozza. Lényegében azonban a szintén magából történő „kilökése” révén új létezőként illetve újabb teremtményként nyilvánítja meg, avagy hozza nyilvánosságra, akibe az ő létrehozóinak fajtájára jellemző valamennyi tulajdonság a nemzés során átöröklődik.

Ha esetleg még nem figyeltük volna meg, ugyanez a folyamat zajlik le a mi emberi testünknel jóval nagyobb égitestek esetében, a bolygók esetében is. A „hím” jellegű Nap a magából történő heves kitörések (önmagán túli csordulásakor) keletkező sugároszlopának hegyével áthatol például a Föld, mint termékenységre szintén képes óriás petesejt külső falán, vagyis a Földet védően körülvevő elektromágneses mezőn, azaz a Föld szüzi tisztaságát őrző átlátszóan vékony hártán, azaz a Föld „szűzhártáján”. Ha azonban a napkitörés lökésereje, vagyis a beléje szorult „magerő” elég erős is, akkor viszont már a belső sejtfal, azaz a Föld légköre illetve a felszíne is meghasad, és a „dárda” hegyéből előtörő „napmagok” a Nap esetében akár már tömegesen, vagyis egy áradatként is bejuthatnak magába a sejtközpontra, ahol is egyesülnek a földi sejt magjának hasonló mennyiségű, ugyanezen okból elkülönített részével. A két magerő tehát tökéletes fúzióra, úgynevezett termonukleáris vagy gammafúzióra is léphet egymással. Az ebből kialakuló teremtményt az új „vért” aztán a Nap-magot befogadó Föld is, mint egy emberi anyaméh veti ki vagy löki ki magából, amivel máris létrejön egy gyermek „Föld”. Egy kezdetben tehát még izzó gomolyag illetve korong (mint egykoron a szülője is volt), mely aztán idővel majd maga is kihűl, ha kihűl. A Föld legelső holdja legalábbis, de valószínűleg maga az egész fizikai világegyetem is így jött létre. Az anyagi világegyetem esetében azonban a belső, a tisztán szellemi „Magerő”, vagyis egyszerűen csak maga az Isten lökte ki magából egy részét, mint valami számára hasznot hozó „salakot”. Önmagán túlra lökte tehát bizonyos előtte magában már összepréselt részét, de úgy, hogy azt a tulajdon vonzásában megtartotta. Ez a kilökött heves és összetömörített magerő aztán látszatra önálló részekre szakadva, mintegy tehát feldarabolódva hűl ki, miközben minden darabja az eredete egyetlen nagy szellemi rendszeréhez hasonló rendszereket igyekszik kialakítani magából. Egyedül csak a teljes tökéletes hasonlóság elérése révén adódhat ugyanis lehetősége az eredeti hazájába visszajutni minden egyes előbbi módon „megszületett” avagy tehát „kitaszított” résznek. Ez lenne tehát a nagy „Bumm” hiteles azaz igaz története, ha igazán tudni akarjuk!

A héberül Földet is jelentő Ádámnak tehát valóban a belsejéből származott Éva, akit tehát nem is véletlenül azonosítunk még ma is a Holddal.

Ugyanez a teremtő folyamat még tehát két egymáshoz egyre jobban hasonlító bolygó esetében is létrejöhet, mely esetben maga az egyik bolygó képezi a másikba behatoló „falloszt” vagy (fény)dárdát. Ez viszont az előbbinél már egy durvább szintű vagy alacsonyabb rendű új egyed előállítás, azaz végül is teremtés. Ez a teremtő folyamat tehát akár már a Föld, és a korábbi teremtménye (mint „lánya” illetve a „női vére”), vagy a hozzá csak őt követően csatlakozott (vonzásával befogott és „rabságába” ejtett) társa az új Hold, esetleg a térségben „kalandozó” másik kisbolygó, például egy teremtményét, vagy azóta már az újabb társát is elhagyó hold között is létrejöhet. E gyakorlat viszont nem igazán mondható általánosnak, ugyanis ilyenkor az egyik létrehozó képletesen elpusztul vagy belepusztul az új, vagy esetleg csak „megújult” élet illetve élő egyed létrehozásába.

Lényegében maga Jézus példája, vagyis az emberekhez csillagként (önfényét árasztó „bolygóként” avagy fényes „objektumként”) történő „földreszállása” is ugyanilyen, csak jóval finomabb szinten lezajló megtermékenyítési, illetve azt követően már „megszületési” folyamatról is szól. Ezt a fajta új, vagy csak újabbszerű teremtmény létrehozást a földi élőlények egyes embernél alacsonyabb rendű fajainál akár a tulajdon szemeinkkel is megfigyelhetjük. A megtermékenyítő avagy nemző aktust elkövetvén tehát több állatfaj esetében is megtörténik az egyik nemző elpusztulása.

Krisztus Jézus tehát képletesen maga is belehalt az embereknek a szellemi magjával történő megtermékenyítésébe. Ez a fajta új egyed teremtés tehát, mint Jézus példáján láthattuk is, mindig csak komoly áldozat, életáldozat árán jöhet létre.

Ha tehát Krisztus Jézus tiszta szellemét, mint egyenesen Istentől jövő termékenyítő „magot”, mi emberi tudatok befogadjuk magunkba, akkor akár még mi magunk is újjászülethetünk tőle, vagyis mintegy „új embert” szülhetünk azaz hozhatunk létre magunkból. Egy olyan „új embert” tehát, aki attól fogva már mintegy természetszerűleg rendelkezik Jézus mindig csak jó tulajdonságaival és képességeivel. Ezen tehát csupa jó és kiváló képességek közé végül pedig már a transzcendens képesség is bele fog tartozni, mellyel Jézus, egyetemben a többi csupa pozitív (isteni) tulajdonságaival, már örök jelleggel rendelkezik. (Jézusra ennek megvalósulása érdekében viszont már közvetlenül szállt rá az Isten Szent Szelleme. Mégpedig a teljessége képében, miáltal Jézus Isten szinte minden tulajdonságát és képességét birtokolta, illetve attól fogva egyben már „uralta” is.) A jelenleg inkább használatos fizikai természetünk, és a kevésbé használt szellemi természetünk tehát Krisztus Jézusban, azaz a már örök Krisztus-tudatban mintegy kiegyenlítődni, végül pedig már végérvényesen is egyesülni fog. Lényegében tehát a két természet Krisztus, azaz maga a Megváltó Isten szellemi ereje segítségével történő egybeforrasztása révén egy új (transzcendens) ember fog születni belőlünk, mely a régre talán már még csak emlékezni sem fog.

A „rég embernek” tehát ehhez, mint ahogyan majd a Földnek is, vagy akár mint most is minden növényi magnak, először is mintegy képletesen meg kell halnia, hogy aztán „megszülethessen” vagy egyszerűen csak újjászülethessen belőle az „új ember”, új Föld, illetve növény, és természetesen állat is.

Ezen általunk jelenleg használt síkon tehát, mint ahogyan azt már meg is figyelhattuk, mindig csak két egyed kereszteződése révén jöhet létre egy újabb egyed, mely törvényszerűség alól az egysejtű élőlényektől kezdődően tehát még maguk a naprendszerek, de a galaxisok, mint szintén élő rendszerek sem képezhetnek kivételt.

Jézus tehát, más fontosabb dolgok mellett nem véletlenül mondja nekünk embereknek a tanítványokon keresztül azt, hogy „szemeiteket folyton az odafönt levőkre vessétek”. Mindennek a csodás történésnek ugyanis, vagyis az Ég és Föld, lényegében azonban a szellemi lényeg és a fizikai lényeg egymással való kereszteződésének, majd az ebből a frigyből megszülető új vagy csak megújult Föld illetve (transzcendens) Ember létrejöttének az előjeleit magukon a számunkra legfontosabb égitesteken, a Napon, a Földön és a Holdon, vagyis ezek színeváltozásaiból, illetve ezek és a többi égitest különös viselkedéséből, a megszokottól eltérő mozgásából vehetjük majd észre.

Hogy azonban mindez pontosan mikor és hogyan is fog lezajlani, vagyis itt a fizikai síkon is megvalósulni, azt egyedül csak a Mindenható Isten, azaz a Teremtő Isten tudja, hisz végül is Ő az, aki igazán teremt. Ő ugyanis, ellentétben velünk, emberi teremtményivel, mindent egymaga teremt, és pedig az általunk félreismert „semmiből”, vagyis a tulajdon szellemi lényegéből illetve lényegével. Isten tehát ha valóban akarja, akkor teremthet akár vadonatúj Földet, és helyettünk ugyanúgy vadonatúj embert, sőt emberiséget is, ha csak arra szolgálunk rá! Hogy azonban ez soha ne így legyen, könyörögjünk minden együtt Istenhez, hogy ha egyáltalán még lehet, ha annyira még nem rontottuk el a Róla magunk magunkkal alkotta

képet, akkor belőlünk teremtsen inkább „új” azaz „igaz embert”, aki már valóban is hasonlít a Teremtő Istenére!

A MEGNYILVÁNULT EMBER

Mindenféle szintű megnyilvánulás létrejöttéhez élő értelemre van szükség. Élő értelem nélkül ugyanis semmiféle megnyilvánulásnak illetve megvalósulásnak, legyen az szellemi, lelki, mentális, vagy éppen fizikai (esetleg ezek „keveréke”), nem lehetne, és nem is lenne semmi értelme. Bármilyen szintű megvalósuláshoz illetve megvalósításhoz tehát legelőször is élő értelemre van szükség, különben még maga a semmi se jöhetne létre, nem hogy valami is. Az élő értelmet nélkülöző véletlenszerű megvalósulás pedig egyszerűen elképzelhetetlen, mivel értelem nélkül még csak a „semmi”, a „véletlen”, illetve akár még csak a „megvalósulás” szó, de még csak az ezeket jelenteni hivatott fogalom vagy alakulató idea sem létezhetne.

Az emberi értelmes szellemi elme, azaz az emberi lélekszíkra az ember anyagi testének a „magva”, mely élő értelemmel rendelkező „mag” míg az anyagi energián (testen) belül van, addig ez az anyagi energia avagy anyagi test élő egységként nyilvánul meg. Ha tehát ez az élő (szellemi) „mag” elhagyja a testet, akkor a test megszűnik élni, és az alkotórészei egy bizonyos idő eltelte után a legkisebb egységeikre szétbomlanak a korábbi összeszerveződésükből. A testet egy egységbe vonzó illetve összetartó erő ilyenkor tehát mintegy magára hagyja a testet, mely test emiatt elpusztul, és az alkotórészeire esik szét, amennyiben ez az éltető illetve működtető erő még időben vissza nem tér bele. Ezen lélekszíkra azonban akár még a Napnál is fényesebbé és hatalmasabbá válhat, és talán van is az eredeti teljessége állapotában, vagyis igen nagy erővel is rendelkezhet. Az emberek azonban ezt a többségükben nem értik meg, mert az anyagcentrikus gondolkodású félrevezetőik sorra lerombolják az ilyesféle elképzeléseiket.

Az igazság tehát az, hogy mindent ami van, azt mind egy felülmúlhatatlan antianyagi Értelem vagy Intelligencia teremtett meg, és tett azzal egyben nyilvánvalóvá is, csak mindezt az anyagi felfogású, Istenről tudatlan embereknek köszönhetően még mindig nem vagyunk képesek befogadni a tudatunkba.

Az Isten teremtette antianyagi szellemi tudatom, mint élő lélekatom (mivel élő értelemmel is rendelkezik) uralkodik fölötté, és a szabad akarata szerint bánt minden vele azonos szintű, illetve nálánál alacsonyabb rendű anyaggal, viszont a hozzá még nem elégséges fejlettsége végett nem képes uralkodni minden anyagi fölött. Az anyagi energiák összessége fölött tehát nincsen hatalma. Azok ugyanis a jelen állapotukban befedik őt, vagyis mintegy magukba zárják.

Az élő lelki lény tehát Isten állandó értelmi jelenléte mellett a test embrionális (emberalakot már felvett) állapotától fogva már mintegy saját maga építi fel a házat illetve „sátorát”, vagyis a tulajdonaként használható fizikai testét. A lényegében tehát Isten segítő jelenlétével illetve beleegyezésével („áldásával”) képzett anyagi test tulajdonképpen azonban a tudati fejlettsége állapotát fejezi ki, valamint fizikailag is érzékelhetővé teszi az adott szellemi tudatot avagy lelket.

A testünk esetében tehát a közvetlen építő az Isten teremtette lélek, azaz az értelmes tisztán szellemi tudat, míg a szintén Isten által teremtett fizikai anyag csak alapanyag marad, melyből tehát a lélek lakóhelye, azaz a „test sátora” is felépíthető. Az igazi Teremtőnek azonban minden test illetve forma esetében is Isten, a Legfelsőbb Értelem és Intelligencia marad és minősül, Aki a jelen fizikai anyagból történő testépítésünk esetében mintegy láthatatlanul a „háttérben” marad, noha az igazán érdemi munkát a különféle energiái révén Ő maga végzi mindenki és minden esetében.

Az ember tulajdonképpen tehát nem is a testével, hanem az értelmével és a szellemi tudatával vagy elméjével cselekszik. Az igazi alkotó tehát minden esetben az itt e síkon láthatatlan és megfoghatatlan Értelem. A test tehát csak cselekvő illetve alkotó eszköznek minősül, mely eszköz tehát ugyanúgy elkészíthető vagy felépíthető, akár egy fizikai szerkezet, mellyel az értelmünk irányításával még újabb tárgyi alkotásokat hozhatunk létre, azaz

valósíthatunk meg. Jézus az Istentől kapott rendkívüli értelmi képessége birtokában jelentette tehát ki, hogy nyugodtan romboljátok csak le a testemet, három napon belül úgyszólván képes vagyok azt újra felépíteni. A fizikai anyagra alapozott szemléletű ember azonban ezt sem akkor nem hitte, sem pedig ma nem hiszi el. A magát tévesen anyagi eredetűnek tartó embert ugyanis megteveszti a föléje gigantikus boltozatként tornyosuló igen hatalmas anyagi világegyetem, és pontosan tőle nem látja meg a minden megnyilvánulás mögött (valójában azonban „előtt”) jelen levő legfelsőbb és leghatalmasabb Értelem illetve Intelligencia nagyon is valós létezését. E gigantikus formai látvány végett tehát nem képes elfogadni a Teremtő Istent, a mindent és mindenkit magához vonzó Isten legfőbb személyiségének létezését. Pedig az igazság az, hogy Isten értelmi (szellemi) fénye nélkül semmit sem láthatnánk, ugyanis nélküle senki és semmi nem lehetne a megnyilvánultság állapotában, illetve a megvalósultság semmilyen szintű állapotában sem.

Isten teljességének értelmi, lelki (tisztá értelmétől értelmes szellemi tudati) és anyagi ragyogásában kering tehát a végtelen sok csillag és bolygó, illetve kisebb-nagyobb csillag vagy bolygórendszer.

A mi emberi testünk teljessége „ragyogásában” is számtalan apró atom illetve sejt kering vagy bolyong, mely sejtek egész működő rendszereket, azaz szervi egységeket hoznak létre, melyek noha a helyükről jelentősebben soha nem mozdulnak el, hasonlóan működnek, mint például a galaxisunk egyes szerves részei, az álló, de közben maguk is mozgó csillagok, valamint a vonzásukba került bolygók is működnek a rendszerük egészének a fenntartása érdekében. A kicsiny sejtekből álló szerveink tehát a többi szervvel egységben, és a testünk egészében bolyongó többi parányi részegységgel is egyetemben optimális működésre törekednek az élő rendszer egészének fennmaradása érdekében.

Mivel azonban ennek a szellemi tudatom isteni értelme által megszervezett egész testemnek a kialakítása során, és azt követően is, a kialakult testem kapcsolatban van illetve marad a szellemi tudatommal, a vele tehát közvetlenül érintkező szellemi tudatom révén az maga is tudatosodik, vagyis a létrehozott vagy felépített test maga is saját öntudatra ébred.

Nos, az egész fizikai világegyetem is egy ugyanilyen saját öntudatra ébredt testi egységet azaz emberalakot képez egy gigantikus láthatatlan kör vagy gömb közepén, mint ahogyan a Leonardo da Vinci lerajzolta kör közepén is egy kierjesztett karú emberalak foglal helyet.

A fizikai világegyetemet kitevő galaxisok alakulófélben lévő elrendeződése legalábbis egy ilyen „pálcikaembert” mintáz illetve formál. Ezt a több mint 20.000. galaxist „felfedezett” Margaret Geller csillagász is így állítja, bár ő úgy hiszi, hogy ennek ő az első „felfedezője”.

A gigantikus ember-test tagjait vagy szerves részeit alkotó csillagrendszerek tehát olyan értelemben illetve igyekezetben vonzzák egymást, hogy a létrejövő közös egészük végül majd egy tökéletes emberalakot alkosson. A galaxisok lényegében tehát amiatt keresik egymás társaságát, hogy ez az emberalakzat minél tökéletesebb szinten jöhessen létre. Még ezek a nagyobb részrendszerek is tehát ugyanazon célból kerülnek egymással kapcsolatba, és ha a cél érdekében szükséges, akkor egyesülnek is egymással, mint ahogyan azt a testünkben keringő vagy éppen csak közlekedő (mozgó) sejteink is teszik. Egyébként ezek a hatalmas részegységek is ugyanúgy csatlakoznak egymáshoz, mint a testünkben lévő atomok. Az egymással való kapcsolatuk ugyanis nekik is egy őket körülvevő láthatatlan buborék vagy átlátszó hártya révén történik vagy létesül meg. A képzeletbéli buborékoknak tehát csak a felszíne van szoros kapcsolatban egymással, mely buborékok belsejében lévő alakzatok körül nincsen semmi sem, azaz „úr” van bennük, „úr” fogja körül őket. Az úr érzékelhető kifejezésére nem véletlen tehát az „agy” hasonlat sem, mint ahogyan a „kelő kovász” hasonlat sem, mellyel Jézus példázta számunkra az Isten országát. Ugyanígy nem véletlen tehát az sem, hogy a fizikai világmindenség, mint legnagyobb fizikai egység tökéletesen hasonló az itt a földön ismert egyik legkisebb egységet képező atomhoz is, melynek körében vagy gömbjében szintén ugyanúgy úr van, mint ahogyan a galaxisok köreiben vagy gömbjeiben is

ugyanaz az éteri űr található. Valamint az sem véletlen, hogy a gyermek Jézust egy átlátszó burokból is szokták ábrázolni, mint ahogyan az sem, hogy Jézus széttárt karokkal lett megfeszítve, noha az adott korban a csak egyetlen függőleges oszlopra való kiszögezés volt a gyakoribb kivégzési forma.

Egyáltalán nem lehet tehát véletlen a fizikai világegyetem emberformája, mely tehát még mindig kialakulófélben van. Az pedig, hogy kialakulófélben van, az azt jelenti, hogy mindez a gigantikus egész valami korábbi már készen meglévő belső állapotából alakul kifelé, azaz alakul ki a külvilág felé is, mely belső azaz szellemi állapotból való kialakulást viszont a tudós csillagászok sajnos már nem vesznek figyelembe. Nem hisznek ugyanis benne, mert ők csak az anyagnak, illetve csak az anyagi látszatnak hisznek. Ők tehát még mindig csak az anyagot tartják az egyetlen istenüknek.

Az eredeti szellemi állapotából fizikaivá lett ember valójában tehát még nincsen kész állapotban, mert még alakul. Isten tehát még mindig nem mondhatja ki az egész emberiségre azt, hogy „meglett”, azaz kész, teljes tökéletesen kifejlődött állapotú lett. Isten még csak Jézus egyedi esetében mondhatta ki, hogy: „meglett”, azaz hogy az egyéni tökéletes ember megalkotása bevégeztetett. Az egész Nagy Mű ettől tehát még nem került teljesen kész állapotba. E tökéletességnek ugyanis még el kell terjednie az egész Földön, de az egész anyagi kozmoszban is. A valójában tehát részekre töredezett gigantikus emberalaknak tehát újra egyetlen alakká kell összeállnia.

A megnyilvánult embernek még tehát fejlődnie kell, hogy „kész”, vagyis hogy kiteljesedésre és beteljesedésre egyaránt alkalmas legyen. Az emberiség nagyobbik része még tehát sem egyénileg, sem pedig csoportosan nem alkalmas arra, hogy a tárgyi mivolta fölé tudjon emelkedni.

Mi fizikaivá lett értelmes szellemi tudatok a többségünkben tehát már arra sem vagyunk képesek, hogy éber tudattal akár csak egyetlen pillanatra is elhagyjuk a testünket, nem hogy arra, hogy abból kilépve, egy annak formája alapján ugyanezen tudatunk által „épített” (lényegében azonban a magunk szellemi lényegi körének központja köré szervezett) újabb testbe belépjünk, mely testformációt akarunk szerint akár ideiglenesen manifesztálhatunk is.

A mai emberiség tehát még csak arra sem képes, hogy magát a teljességével a tárgyi mivolta fölé legalább csak egyetlen közös pillanatra is felemelje, nem hogy arra, hogy akár végleges jelleggel is föléje szálljon vagy fölé emelkedjen a maga választotta anyagiságának. Az emberek többsége még tehát arra sem képes, hogy akár csak egyetlen éber pillanatra is kívül kerüljön az anyagon. A „kívüliséget” az ember ezért tehát már csak a „földönkívüliségben” véli felfedezni, mert az eredetileg tehát szellemi tudata már olyannyira egybeforr az anyaggal és a Földdel, hogy azt hiszi, hogy ami magán és a Földön kívül van, az mind „idegen”, holott valójában csak ismeretlen számára még nagyon sok minden. Pedig az igazság az, hogy az, ami az emberen kívül van, az mind nem hogy „idegen”, hanem az mind a testvére vagy társa az emberek. Függetlenül tehát még attól is, hogy az a vele való kapcsolatba lépéskor szerinte éppen jól viszonyul hozzá avagy nem, mint ahogyan ezzel az itt a földön élő embertársainkkal is úgy vagyunk.

A világegyetemben élő ember alakú egyének valójában tehát olyan jó vagy éppen rossz beállítottságú embertársaink, akiket a bizonyos irányú fejletlenségünknek fogva csak olyan ritkán láthatunk, mint például legtöbb ember itt a földön az eszkimó népet, vagyis az anyagi életünkben vagy mivoltunkban személyesen sohasem.

Az ide küldött, vagy ide éppen csak látogató ember formájú megnyilvánulások tehát mind inkább csak a társainknak mondhatók, akikkel egyetemben viszont már a kozmikus emberi társadalmat, illetve feltételeken már az isteni társadalmat is képezzük.

Mi „földi” emberek azonban most éppen a Föld nevű, testünk számára egy hatalmas „anyahajó” szerepét betöltő „merkaba” magalakja felszínéhez hozzákötődve élünk, melytől az anyaggal való azonosulásunk végett nem vagyunk képesek elszakadni, mint ahogyan az

űrhajójukhoz magukat hozzáláncolt űrhajósok sem akarnak elszakadni az őket most éppen hordozó űrhajójuk közeléből. A szellemi síkról küldöttek azonban már alaptól meg tudják tenni azt, az anyagi kozmoszból idelátogatók pedig a legtöbben már olyan fejlettek hozzánk képest, hogy ők maguk képezik magukból (az értelmi körükből illetve az éterből) mind az itt a fizikai síkon is megnyilvánulni képes „hajójukat”, mind pedig a belőlük kilépő ember alakú testet, mely kettős egység tulajdonképpen a miénknél fejlettebb értelmük illetve értelmes szellemi tudatuk kifejezője, és azok egységének egyben a hordozója azaz „szállítójárműve” is. Ezek az értelmi illetve értelmes szellemi tudati lények tehát a Föld elektromágneses burkának illetve a légkörünk bizonyos pontjain átjőve már bármikor képesek magukat ebben a megnyilvánult formájukban akár manifesztálni (materializálni) is, és természetesen az eredeti, vagy a fejlődésük során már elért finomabb (szellemi, lelki, finom fizikai) minőségükre visszaváltoztatni is. Képesek tehát nagy hirtelenséggel is akár még láthatatlanná is tenni magukat a korábbi látható illetve manifesztált állapotukból.

Mi, az anyagközpontú gondolkodásunk végett magunkat tévesen földi eredetűeknek tartó emberek, a tulajdon „merkabánk” láthatatlan gömbjét azaz a külső lényegi körét még nem, hanem csak az azon belül levő testünk érzelmi színezetét „fedeztük” fel, mely szintén anyaginak vélt dolgot színes „aurának” neveztünk el. A mi szemléletünk tehát, mivel csak anyagalapú, nagyon is téves, mert még mindig csak a fizikai testünkig, illetve a finom fizikai testünkre terjed ki.

A megnyilvánult ember a számunkra tehát még mindig csak a fizikai embert jelenti. Még tehát fejlődünk kell.

Nos hát, ezért van, hogy az idelátogató társainknak egyenlőre még csak az anyagon hagyott nyomain után kutakodhatunk, és az emberiség egészéhez mérten csak nagyon keveseknek adatik meg, hogy igazi kapcsolatba is kerülhessenek velük.

A velük kapcsolatos félretájékoztatás azonban inkább csak rombolólag hat a tulajdon szellemi tudati fejlődésünkre, mintsem azt elősegítené. Pedig a tisztán szellemi irányultságú fejlődésünk által már mi magunk is képesek lehetnénk arra, hogy akár az egész fizikai világegyetemben a magunk magunkból képezte gömb vagy korong alakú „hajóinkkal”, mint a szellemi tudatunk vele egységet képező szállítójárművével a kedvünkre szörfözhessünk. Az anyagi ember erre a célra azonban csak a fizikai anyagból épített űrhajóját kívánja felhasználni, melynek anyagi összetevői a fizikai teste illetve a Föld anyagai összetevőivel azonosak. Ezek az anyagok pedig, akárhogy is nézzük, az anyagi embernek is mintegy körbefogják a tudatát. E csak fizikai „építménnyel” azonban az anyagi ember még csak a tulajdon naprendszer széléig sem lesz képes elszállítani a fizikaivá lett tudatát, nem hogy azt az eredete szellemi világába vissza tudná juttatni.

Ha tehát minderről még semmit sem tudunk, akkor lehetőleg ne vezessük félre az embereket, mert könnyen meglehet az is, hogy a teljességével anyagivá átváltozott „földi emberiség” elpusztítva önmagát örökre el fog tűnni Isten „palettájáról”. Ameddig pedig e Legfőbb Értelme másképpen nem fog határozni, addig „földi emberiség” nem, hanem csak egyes tökéletes emberek lesznek majd képesek továbbra is megnyilvánulni, természetesen azonban már ők is csak az Élő Istennek mindig nyílt, minden teremtményét egyaránt támogató, segítő, és védelmező jelenlétében. Ezzel az újabb elbukásunkkal ugyanis talán már végérvényesen is csak az fog kiderülni, hogy a földi emberiség soha nem tud képes lenni az önmaga fölötti uralkodásra, de Isteni segítség nélkül még csak a tárgyi mivolta fölé való végleges felemelkedésére sem.

III. fejezet

ISTEN HATODRENDŰ NAPRENDSZERÉBEN ÉLŐ EMBER

ISTEN ÉS EMBER REJTÉLYES KAPCSOLATA

Isten azért rejtély az ember számára, mert fizikai szemek számára Isten igaz mivolta láthatatlan. Isten azonban ennek ellenére kívül is, belül is jelen van mindenhol és mindenben, és természetesen mindenkor is jelen van. Isten ugyanis egyidőben jelen tud lenni mindenütt, ahol valami is van, illetve ott is, ahol valami még csak lenni fog, mert Ő maga a mindenre képes Isten.

Eredetileg tehát egyedül Istentől jön illetve jöhet minden tudás is, de minden emlékezet is, és ugyanakkor minden feledékenység is az Isten által van. Minden tehát ami van, azt eredetileg mind Isten szerkeszti meg, azaz szerkeszti össze rész teljességű egységekbe, illetve azzal egyidejűleg ezen részegységeket egyetlen tökéletes egészbe is. Ami tehát van, azt az alapjaiban mind az Isten szerkeszti meg, és mivel azok így minden egyben a részei is Neki, elmondhatjuk Róla azt is, hogy a természetszerűleg jelentkező egymásrahatásuk mellett elsősorban mindig Ő maga vesz részt a teljes tökéletessé történő felépítésükben is. Ez azt jelenti, hogy minden teremtményét ért hatást elsősorban, és főképpen is, tehát Ő maga irányít.

Isten tehát lényegében maga még a Róla szóló szentírásoknak a „főszerkesztője” is. Isten erre a tevékenységére a legfelsőbb szintű transzcendentális képessége révén mintegy magától értetődően, azaz arra önmagától természetszerűleg értelmet nyerve képes. E felülmúlhatatlan képessége révén Isten ugyanis egyszerre tud helyhez „kötött”, és azzal egyidejűleg, de egyben is, mindent áthatónak lenni.

Isten azonban mindig csak azoknak mutatja meg e képességét, akik már őszintén és végérvényesen behódoltak Neki. Csak azoknak tehát, akik már végérvényesen megszilárdultak az egyedül csak Beléje vetett hitükben, míg a többi ember elé Isten eme képessége mintegy áthatolhatatlan függőnyt emel vagy helyez. E függőny mögött pedig nem hogy Istent, hanem igazából már semmit sem, azaz még csak az innét nézve semminek tűnő transzcendens világait sem pillanthatják meg. Az ő érzékelfogásukat Isten tehát továbbra is a fizikai korlátok között tartja. Lényegében azonban maguk a fizikai energiái olyan megtévesztőek, hogy felfedhetetlen lepelként, vagy áthatolhatatlan falként takarják el előlük a lelki világot. Ezek az emberek tehát, mivel még mindig az Isten ellen láznak, nem kapnak Istentől elég intelligenciát ahhoz, hogy vele akár csak alkalmi lelki bepillantást is nyerhessenek Isten eme fizikai szemekkel tehát láthatatlan, vagyis innen csakis rendkívüli esetben látható világába, illetve annak is csak egy kis részletébe. Ennek a legfőbb oka tehát az, hogy ők nem ismerik el Isten legfelsőbb méltóságát, Isten felülmúlhatatlan tekintélyét, vagy eleve nem ismerik el Istennek már csak a létezését sem. Az utóbbiak azonban már azok a démonikus gondolkodású emberek, akik már hiszik is azt, hogy ők már sohasem fogják elfogadni Istent Abszolút Igazságnak. Ez azonban igazából csak az Istenről való sekélyes tudásuknak, és a makacs önfejlőségüknek tudható be, mely jelenlegi állapotuk viszont már egyértelműen a múltbéli és a jelenlegi, ártalmat inkább jelentő, mintsem Istenre, minden emberre, és minden más élőlényre nézve is egyaránt csak hasznot hozó cselekedeteinknek az eredménye. Ezek az emberek azonban emiatt, vagyis a még változatlanul fennálló tudatlanságuk miatt még abban az esetben sem ismernék meg az Istent, ha Isten valamelyik személyes formájában odaállna eléjük, mert ők még mindig egyedül csak az anyagi érzékszerveikre támaszkodnak. Az ilyen emberek ugyanis csak azt fogadják el valóságnak, amit a fizikai szemeikkel látnak, illetve a fizikai füleikkel hallanak. Pontosan olyanok tehát, mint a tárgyi tudományok doktorai. A tapasztalati tudás határain túlra tehát már nekik sem terjed ki az érzékelésük.

Tulajdonképpen azonban a föld különböző helyein épített templomok szolgálják mind a külsejükkel, mind pedig a belsejükkel azt a célt, hogy az ilyen emberek előbb vagy utóbb, de végre már maguk is elindulhassanak az Isten legfelsőbbisége megismerésének útján. A legtöbb alkalommal ugyanis az ember sajnos csak bennük tartózkodva imádja Istent, mint a

Legfőbbet, illetve többnyire csak a templomok nyújtotta látvány miatt gondol Istenre. Igazából azonban ez még egyáltalán nem elég a lelki élet eléréséhez. Istent ugyanis mindenhol és mindenkor, vagyis minden tevékenységünkkel imádnunk illetve szolgálnunk kellene, hogy valóban elérhessük Istennek azt a kegyét, hogy valamely formájában megnyilvánuljon a személyes előttünk is.

A szellem és az anyag között tehát előbb vagy utóbb, de mindenkinek meg kell látnia a különbséget, különben soha nem ismerhetjük meg Istent tökéletesen. Annak a szándékunknak azonban, mely Isten megismerését tűzi ki céljául, mindig őszintének, és minden önös érdektől is mentesnek kell lennie, különben megint csak kudarcot fogunk vallani Isten tökéletes megismerésében.

Hogy azonban a démonikus emberek el ne szaporodhassanak az Istenben igazán hívők rovására, Isten megjelenik az emberek között, hogy megfékezze őket, vagyis hogy gátat vessen a hamis céljaik megvalósításának, mely célok most már arra irányulnak, hogy már nem is csak az „ingadozók”, hanem már maguk az istenhívő emberek is a „hazugság atyjának”, azaz az istentelenség híveivé váljanak. Legvégül viszont ha már ez sem használ, akkor pedig már azért jelenik meg Isten, hogy már gyökeresen is megszüntesse az ezen emberek istentelen törekvéseit.

Isten azonban a jó cél, vagyis az Ő elérése érdekében maga is teremt kilátástalan helyzeteket a Hozzá visszatérni szándékozó teremtményei számára, miáltal azok csak még jobban ragaszkodni kezdenek Hozzá. Az ilyen embernek pedig minél jobban ragaszkodni kezd Istenhez, annál jobb, annál sikeresebb lesz az élete, még ha azt az anyagi látszat igazán nem is így fejezi ki, akkor is. Ugyanakkor azonban ennek az ellenkezője, a totális sikertelenség is előfordulhat, ugyanis Isten szándékai minden területen kifürkészhetetlenek.

Isten azonban minden esetben megmenti az Őt őszintén keresőket, az Őt őszintén imádókat, a Hozzá minden feltétel nélkül hűeket, az Őt szeretőket, és a csak Hozzá ragaszkodókat is az „ellenség” karmaiból.

Akik viszont az Istenhez viszonyított helyzetüket fel sem ismerve, vagy még csak fel sem mérve egyre csak az anyagi javaikat gyarapítják, meg sem tudják közelíteni Istent, és ezáltal pedig a felszabadulásuk is egyre csak elodázódik, végül pedig egyenesen már szinte lehetetlené is válik.

Ezek az emberek, mivel Istenről valójában tudatlanok, állandóan csak olyan terveket szövögetnek, melyek megvalósításától azt remélik, hogy révükön majd „úrrá” tudnak lenni minden anyagi nehézségen. Velük szemben azonban az Istenhez már elkötelezett emberek még csak nem is hagyják, hogy az anyagi élet nehézségei őket megzavarják, mert tudják róluk, hogy azok mindenképpen be fognak következni, mivel azokat Isten akarja, hogy úgy legyenek. Nem csak feltételezik, hanem egyenesen tudják tehát, hogy az ember minden szenvedése, de ugyanakkor minden öröme is csakis és egyaránt a lelki fejlődésük, illetve lelki megvalósításuk érdekében történik. Tökéletesen tisztában vannak tehát vele, hogy lényegében ez az ember Isten általi küldetése.

Minden ember számára tehát a legnagyobb áldást az jelenti, ha még az ezen most éppen itt a földön folyó fejlődése során sikerül neki újra közvetlen azaz bensőséges kapcsolatot teremtenie Istennel, mely fejlődése itt képletesen mintegy már meg is szakadt (valójában azonban csak megtorpant) az anyagvilágba önakaratából történő kerülésével.

Az Istennel való első itteni kapcsolatfelvétel vagy Isten-tapasztalás tehát már igen nagy jelentőséggel illetve előrelépéssel is bír az ember számára az Istenhez való végleges jelleggel történő visszavezető úton.

A tárgyi fejlődés hívei ezzel szemben azonban azt tartják előrelépésnek illetve jelentőségteljesnek, ha valaki előkelő családból származik vagy ilyenbe kerül bele, nagy vagyonnal, azaz anyagi gazdagsággal bír, kimagasló tárgyi műveltséggel rendelkezik, valamint ha csak az anyagi gazdagságát, a testi szépségét, és a tárgyi környezete szépségét

igyekszik fejleszteni. Ezekről az ideiglenes „kincsekről” megrészegülve pedig az ilyen ember ostoba módon már büszkévé, sőt gőgössé is válik, és még csak ki sem bírja többé már mondani az Isten nevét sem, nem hogy elfogadná Istent mindenek fölötti hatalomnak, illetve minden jogos tulajdonosának is. Pedig ha az ilyen ember akár csak egyszer is őszinte jóindulattal kiejtené az Isten nevét a száján, akkor azzal máris megszabadulhatna az addigi negatív tettei jelentős részének rá történő visszahatásaitól.

Egyáltalán nem véletlenül létezik tehát, hogy a lelki élet síkjára lépett emberek elszegényednek, míg az anyagot imádók, egyre csak növelni képesek a vagyonukat.

Ha tehát a földi életünk eszméje illetve elve egyedül csak Isten, akkor már valóban csak azért fáradozunk, hogy megszabaduljunk az anyag már-már mámoros szeretetétől. Ilyenkor tehát már minden anyagi kellemetlenséget és kényelmetlenséget szótlan megelégedettséggel elviselve valóban már csak az életünk céljára, Istenre kell minden erőnkkel összpontosítanunk, és akkor már biztosan remélhetjük is, hogy előbb vagy utóbb mi magunk is be fogunk illetve vissza fogunk jutni az Isten birodalmába vagy országába.

Az ember nem tud meglenni anélkül, hogy ne birtokolna valamit, és mindig is csak azért és akkor tud vagy képes lemondani valamiről, ha helyette egy sokkal értékesebb valamihez juthat. Nos, az Istenhez valóban hű ember Istenért és a lelki illetve szellemi világáért képes lemondani az anyagi világról, míg erre az anyagot istenének (ne adj Isten önmagát istennek) tartó ember nem lehet képes, ugyanis az ő istenét, azaz a legnagyobb értékét, akivel állandóan együtt akar élni, valójában még mindig csak az anyag (illetve a testi maga) jelenti.

Az anyagi és a lelki fejlődés így tehát sohasem egyeztethető össze egymással, esetleg csak kivételes azaz rendhagyó esetekben, aminek valószínűleg meg van a külön jelentése illetve szerepe, amiről a nem közvetlenül érintettek talán még csak nem is tudhatnak. A lelkin túlhaladó anyagi fejlődés tehát inkább csak akadályozhatja magát a lelki fejlődést, noha magának az anyagnak, vagyis az anyagi testünknek alapvetően segítenie kellene a lelki fejlődést.

Mindebből a lényeg a számunkra tehát az, hogy ha már szilárd elhatározással visszafordultunk Isten felé, akkor onnantól fogva túlságosan már soha ne bonyolódjunk bele az anyagi test, és a körülöttünk levő más anyagi javak bennünket magukhoz láncolni képes kötelékeibe, mert azzal már akár a számunkra létező legnagyobb értéket, vagyis magát Istent is, mégpedig akár örök jelleggel is elveszíthetjük. Onnan pedig már bizonyára nem lesz számunkra visszaút, vagyis Isten rejtélye már örökre megfejthetetlen fog maradni a számunkra. Ez esetben ugyanis már mi magunk is végleg el fogunk múlni, mert Isten helyett mégiscsak a véges energiáját választottuk meg végleges Istenünknek. Pedig véget soha nem érő Isten azaz Örök Isten mindig csak egy lehet, és minden bizonnyal van is, és jó lenne, ha ezt végre már mindnyájan megértenénk. Maga a fizikai anyag tehát még csak örök sem lehet, nem hogy egyedül maga az Isten. Ez ugyanis olyan lenne, mintha az Isten testéről korpaként vagy finom porként lehulló, és a semmibe vesző részei összességét tekintenénk az igazi Istenünknek, maga az Igaz Isten illetve az Isteni Egész helyett. Ez tehát megint csak egy értelmé és esze vesztett tudományoskodó feltételezés lehet, mintsem értelmes rávilágítás az Isten és ember valós kapcsolatára.

„GYÖNGY HIMNUSZ”

(Tamás apostol, apokrif)

A himnuszban Tamás azt írja le, hogy minden szellemi tudat először Isten szellemi valóságában lesz „csecsemő”, vagyis beszélni (hangos szavakkal szólani) még nem tudó teremtmény. A „megszületett” szellemi tudat tehát Isten gazdagságában és bőségében pihen, élvezi az Istentől kapott létezését, mígnem a „szülei” (isteni apa-anya) ellátják útravalóval azaz csupa jó tulajdonságokkal és képességekkel, valamint jó tanácsokkal, és elküldik az otthonából egy bizonyos céllal. A szülők ezen kincstáruk gazdagságából tehát nagy, de könnyű terhet állítanak össze, hogy azt a szellemi tudatfiúk el tudja viselni. Mindehhez azonban leveszik róla az iránta való szeretetük jegyül részére készített ékes arany ruhát és köntöst, vagyis a szellemi és a lelki testét, és helyettük „acéllal”, azaz szilárd anyagi testtel ruházzák fel. Ezen állapotában azonban egyezséget kötnek vele, és bele is vésik az értelmébe (a „megkövült” szellemi tudatának értelmi részébe), hogy soha el ne felejtse, hogy ki is ő, és honnan is való, honnan is származik. Az értelmes tudat küldetése pedig arról szól, hogy menjen le „Egyiptomba”, vagyis az alsó és felső világot egyszerre jelképező Földre, és hozza el onnan azt az egyetlen gyöngyöt („kincset”), mely ott van az „emberevő sárkánynál”, vagyis magánál az eldurvult, szinte már vadállattá vált emberiségnél. Ez a kincs tulajdonképpen a szellemi szeretet, melyet az emberiség elvadult, Istentől elvetemült része egyenlőre még ugyanúgy birtokol, mint az Istent egyetlen királyaként szerető és követő része.

Ha tehát a gyermek tudat visszaszerzi Isten eme rendkívüli értékű kincsét az azt jogtalanul bitorlótól, akkor újra magára öltheti a drágakövekkel ékes ruhát és köntöst, és maga is az isteni királyság dicső hírnöke lesz, a bátyjához hasonlóan, akit az ilyen tettet vállaló szellemi tudatok számára Jézus szimbolizál illetve példáz.

A himnusz ezután leírja, hogy ez a lényegében folyamat hogyan is zajlik le az elindulástól kezdődően. Az elindulás illetve haladás a fáradtságos és félelmetes úton azonban nem a megszokott egyetlen vezető, az isteni tiszta értelem vezetése mellett történik, hanem egyszerre két vezető által, vagyis a szellem és a lélek által. Az ilyen útban azonban a szellemi tudat még tapasztalatlan, még nem igazán tudja, hogy hogyan is kell járnia rajta. A tudat a kettős segítője révén megérkezik tehát a „babiloniak” (földiek) országába, ahol is a lényegével azt veszi észre, hogy a vezetői, akik vele együtt tették meg az utat, elválnak tőle, és helyettük a fizikai tudata, az eredetileg tehát maga is jó kiállítású, szép és ifjú „társa” áll mellé, akivel tehát már a sárkány barlangjánál, azaz itt a fizikai földön találkozik. Az eredetileg szellemi tudat egy bizonyos részével tehát itt a földön fizikai öntudatra ébred. Ezt a megváltozott külsején veszi leelőször is észre, ugyanis az itt a földön már nem úgy néz ki, mint az odahaza megszokott.

Nos tehát, a szelleminek továbbra is megmaradt tudatának társa, barátja lesz a fizikai tudata. A nagyobb részével tisztán szelleminek megmaradt tudat aztán a „lelkére” köti a társának, hogy ő maga is óvakodjon az „egyiptomiaktól”, vagyis az egy igaz Istentől elvetemedett földi halandóktól. Figyelmezteti tehát a társát, hogy ne kerüljön maga is egy közösségbe velük.

Az elküldött szellemi tudat lényegében tehát azért veszi magára a lentiek ruháját, a fizikai testet, hogy maga ne tűnjön idegennek a tisztátalanok között, vagyis hogy elvehesse a sárkánytól a „gyöngyöt” anélkül, hogy az Istentől elvetemedettek előtte felébredhetnének a sárkányt, azaz lényegében önmaguk teljes közösségét.

Az „egyiptomiak” (földi emberek) azonban szinte minden esetben tudomást szereznek róla, hogy a földre szállt tudat nem közülük való, és addig mesterkednek, mígnem megetetik azt a tulajdon táplálékukkal (tárgyi tudásukkal), miáltal a tudat maga is majd teljesen fizikaivá változik. Elfelejteti tehát, hogy ő az égi királynak a fia, és helyette maga is a földi király, az

„egyiptomi király” szolgája lesz. Habár eljutott már magához a „gyöngyhöz” is, amiért a szülei küldték, azt nem képes már visszavinni hozzájuk, ugyanis a szilárd táplálékuk súlyától a tisztán szelleminek megmaradt részével mintegy mély álomba merül. Az evés révén (lényegében azonban a fizikaivá lett része révén) belekerül tehát a fizikai élet színes forgatagába. A fizikai életet tehát az eredeti szellemi tudat onnantól fogva, mint egy mély álmoként éli illetve tapasztalja meg.

A szülők azonban tudnak minderről, és bánkódnak miatta, mindenkit a királyi fejedelemségük kapujához hívnak, és ott a Legfőbb Királlyal (Istennel) egyetértésben eldöntik a főbb értelmi és tudati hatalmasságok, hogy a tudat többé már ne tartózkodjon, ne maradjon „Egyiptomban”. A hatalmasok az erről szóló határozatukat legelőször is írásban (Biblia) közlik a tudattal. Az eredeti apa (Isten) és anya (Szent Lélek, azaz Isten Legtisztább Tudata) és a testvérbáty (Krisztus Jézus) is arra kéri tehát a tudatot, hogy ébredjen végre már fel az álmából, hallgassa meg a levél, vagyis a legközvetlenebb rokonai szavait, és emlékezzen vissza rá, hogy ő maga is a legfőbb égi király illetve az égi hatalmasságok fia. Lényegében tehát ő is egy égi király édesfia, akinek a neve szintén „az élet könyvtekercse” (az élet teljessége tudása illetve tudója), mint az otthagytott testvérének is az. Ő tehát mivel az anyag, azaz a fizikai világ rabszolgaságba adta magát, azért nem emlékezik az arannyal átszőtt ruhájára, illetve már a „gyöngyre” sem, amiért is a szimbolikus értelmű Egyiptomba lett küldve.

A levelet (a Bibliát) azonban a legfelsőbb égi király a jobbával lepecsételte (szellemi vonatkozásban kódolta), hogy Babilon gonosz fiai (földi rosszindulatú emberek), és a „Labirintus” (Kozmosz) démonjai ne érthessék meg idő előtt a benne foglaltakat.

Amint a tudathoz eljut e (szellemi) „hang”, vagyis a megfejtett (valójában azonban a világosan megértett) szöveg, az eredetileg tehát szellemi tudat felriad az álmából, magához veszi, újra meg újra elolvassa az írást, örömeiben pedig csókolgatja, mivel most már biztos benne, hogy az az égi apjától származik, mert az áll benne is, ami az eljövetelekor a szívébe (értelmébe) is bele lett vésve.

A tudat tehát mindennek hatására visszanyeri az emlékezetét, és visszaemlékezik az isteni származására, és megérti azt is, hogy a szabad lénye itt lenn a földön is egyre csak az eredeti hazáját, azaz a saját természetét keresi. Az értelemben megvilágosodván pedig a tudat visszaemlékezik már a küldetése céljára is, ami miatt küldték, és a sárkánnyal szembefordulván elveszi annak erejét azzal, hogy kimondja előtte az isteni atyja nevét. Így el tudja tőle ragadni a nála levő „gyöngyöt”, és visszafordul a hazája felé, a fény (tisztá értelem) és a szeretet világa felé, hogy a „gyöngyöt” hazavigye a szüleinek, mely haza innét lentől nézve keleti irányba esik.

Ehhez azonban le kell vetnie a szennyes ruháját, és ott kell hagynia az Istenről tudatlanok és Istentől elvetemedettek országában. A visszaút kezdetén a tudat azonban megint csak egy útelágazáshoz kerül, viszont a levél vagy írás pedig mintha a megkapása óta már folyton beszélne hozzá, a felkeltése után továbbra is a helyes irányban vezeti a fényével.

A tudatot amint így vezeti az isteni szeretet, úgy veszi észre mintha egyre inkább elhaladna a „Labirintus” (teljes fizikai szféra) mellett, maga mögött hagyva tehát már magát a „nagy Babilont” is, és eljut a „Közép országába”, a nagy partvidékre, vagyis a köztes létezésbe. A tehát a kiegyenlített szellemi és fizikai létezésbe. Ott azonban kezdetben még mindig nem emlékezik az eredeti, a gyermekkori fényére, viszont hamarosan megtalálja a fiatalkori ruháját, melyet hátrahagyott az apja királyságában. Ez a „ruha” pedig a lelki teste ruházata, mely úgy hasonlít a tudatra, mint a tükörképe, amiben viszont már a teljes önmagát látja meg, és rögtön fel is ismer. A tudat ott tehát már rájön arra is, hogy tulajdonképpen csak elvált ettől a vele már valóban azonos, habkönnyű testétől. Megérti tehát hogy vele ő most ismét egy lett, vagyis hogy lényegében csak a korábbi kettévált alakjuk vált újra eggyé, mivel egy a lényegük, eredetileg ugyanis egy helyről, egy töről származnak. A tudat ekkor viszont

már arra is felfigyel, hogy a „kincstárnokok”, a kincsek és minden gazdagság kezükben tartói, akik a régi köntösét hozzák, maguk is „ketten” vannak, de most már hozzá hasonlóan egyben azonosak is egymással. Erre arról jön rá, hogy mindkettőjükön ugyanazon királyi jelet ismeri fel. (Itt tehát a már abszolút személyiség egyben kétneműségéről, azaz a szellem és a lélek örökre egybeforrt egységéről van szó.)

Amikor pedig a gyönyörűséges arannyal átszőtt ruhát, mely már drágakövekkel és gyöngyökkel is ki van rakva, kiterítve magasba emelik, azt észleli, hogy a királyok királyának a képe teljes egészében kitöltötte annak egészét. Ekkor a tudat azt látja meg, hogy ezen a hatalmas egészen az értelmi illetve szellemi lelki tudás mozgásai haladnak át, és hallja hogy a „köntös” hozzá szól: „Én azé vagyok, aki a legbátrabb minden ember között, aki miatt az Atya írt tele engem”. Ezt követően pedig a tudat azt veszi észre, hogy a termete az elvégzett feladattal arányosan megnövekedik, vagyis hogy ő maga is kitágul, és ki is egészül, a királyi (tisztán szellemi azaz tudatos szellemi értelmi) mozgások pedig mind megpihennek rajta, vagyis rátöltődnek. A köntös pedig ezután az azt tartó(k) kezéből megindul a tudathoz, aki maga is nyúl feléje, megkapja, és magára veszi azt. Ezután pedig a „királyi köpönyegét” föléje veszi. Az én vagyok tudatra tehát először is a tisztán lelki teste kerül vissza, majd pedig arra a tisztán szellemi teste, a tisztán szellemi értelmi „burok” kerül tündöklő „királyi ruhaként”, vagyis őt teljességgel körbefogó „palástként”.

Ez az öltözet azonban már újabb felemelkedéssel jár együtt, mely újabb hely viszont már a végtelen béke és nyugalom helye, a minden jószág és gazdagság helye, ahol is a tudat fejet hajt, és őszinte szívvel hódol meg az isteni atyja fényessége előtt. A királyi atyja előtt tehát, aki a díszes „királyi köpenyt” azért küldi el a szellemi tudatfiának, mert az a küldetését teljesítette. Ezzel tehát az atyja is teljesítette azt, amit megígért a megbízás teljesítése fejében.

A királyok királyát képviselő atyja, a királyi hatalmasság tehát az egész udvartartásával együtt örül a hozzá a küldetéséből eredményesen visszatért tudatnak, és ígéretéhez híven, már az öröktől fogva fennálló királyi palotájának a kapujában várja a fiát, és magához is veszi őt a palotájába.

Mindezek után pedig megígéri a tudatfiának, hogy a királyok királyának, vagyis az eredeti Atyjának a kapujához már vele együtt fog odaérkezni, vagyis hogy a személyes tudatában őrzött ajándékaival és az ugyanott őrzött „gyönggyel” (mely gyöngy az Atyának, a királyok királyának a viszonszeretetének, lényegében tehát a Szellem szeretetének, illetve magának a szellemi szeretetnek felel meg) már együtt, azaz egy társaságban fognak a Legfelsőbb Király vagyis az Igaz Isten színe előtt megjelenni.

A HATODRENDŰ NAPRENDSZERBEN „ZAJLÓ” ÉLETÜNK

A csillagokat a földi tudósok elsősorban a fényerejük, illetve a szoláris képességeik alapján sorolják osztályokba. A csillagászok szerint az elsőrendűektől kezdődően vannak többrendű, akár tehát még tizenkettedrendű, vagy még magasabb (valójában azonban az „első leghatalmasabb csillagtól” kezdődően egyre alacsonyabb) rendű csillagok is. A csillagmezők tudósai azonban a csillagokat nem csak a fényük ereje és fényük jellege, hanem színük, nagyságuk, és más egyéb tulajdonságaik alapján is fajtákra boncolták, illetve különféle kategóriákba sorolták be.

Annak szellemi úton megismert igazsága, hogy mi napunk a szellemi oldalról szintén figyelembe vehető meghatározás szerint hatodrendű csillag, egyszerűen tehát azt jelenti, hogy a szellemi valóságból nézve a közepes, vagy még inkább a „köztes”, innét nézve pedig a „legkisebb térfogatú” napok közé tartozik. Ezekre a napokra illetve naprendszerekre viszont az jellemző, hogy a legsűrűbbek az anyagaikban, és a maguk körüli forgásuk, mely mindig a fejlődésük érdekében történik, megsokszorozódott. (Ez az önmaga körüli állandósult forgás egyébként a tulajdon éntudatunk esetében is megfigyelhető!)

Ma azonban már az is megfigyelhető, hogy a napok a látszatra tehát saját szolaritásukkal a kialakult centrípétális erejük révén rendelkeznek. A centripetális erőről pedig úgy tudjuk, hogy az egy olyan erő, amely a forgásban lévő testeket a forgás középpontja felé igyekszik húzni, vagyis lényegében magához, azaz a központi magjához vonzza őket.

A tulajdon naprendszerünkre azonban akár úgy is tekinthetünk, mint a mikrokozmoszban benne lévő makrokozmoszra, azaz az egész nagyot mintázó legkisebbre. A naprendszerünkben ugyanis a mindenség minden létezőjét „felfedezhetjük” a maga relatív arányában.

A naprendszerünket viszont végre már úgy is fel kellene tudnunk ismernünk, mint mikrokozmoszt a makrokozmoszban. Ezt a mindkét féle felismerést azonban igazán csak akkor érhetjük el, ha engedjük, hogy ebben a felismerésben többé már ne az anyag, hanem a mindig elsődleges fontosságú szellem vezessen bennünket. Egyedül a szellem képes ugyanis bennünket helyesen végigvezetni a szellem, az erő, és az „anyag” vezérlő elvein, végül is tehát az egész mindenségen, hogy tovább fejlődhessünk a szellem alkotta természettörvény helyes megismerése területén, és hogy a továbbiakban már az előbbi hármasságnak, ne pedig a már magunk kialakította kettősségnek megfelelően kövessük a tulajdon fejlődésünket. A magunk kialakította sajátságos nézet ugyanis nem is „kettős”, hanem két egymástól különálló világgént véli megismerni a szellemi és a tárgyi világot illetve valóságot.

Még ha sokak számára egyenlőre lehetetlennek vagy hihetetlennek tűnik is, Isten a Szellem mindenütt megtalálható, ahol már jelen van valami, viszont Isten ott is jelen van, ahol csak a semmi, vagy a semmi sem létezik, csak mindezt mi a jelen tudatállapotunkban nem vagyunk képesek igazán felfogni, és ezért helyesen megérteni sem.

Mindegyik világrendszerben vagy naprendszerben (is) tehát Isten állandó jelenvalósága mellett történik meg az égitestek (melyek közé tehát a mi tulajdon testeink is tartoznak) mindennemű fejlődési formája, és alakul természetesen a fejlődési fokozata is. A tudósok sok esetben „fel is fedezik” (valójában azonban az eszközeik révén egyszerűen csak maguk is meglátják) az éppen szoláris átalakulásuk folyamatában lévő bolygókat, illetve ilyen egész bolygórendszereket is, az általuk megfigyelt fizikai világegyetemen belül képződött, az egész egyetemlegességet mintázó, illetve azt még csak mintázni próbáló kisebb nagyobb egyetemességekben.

Minden égitest (is) lényegében tehát különböző fejlődési fokozatokon esik át, mely a részére egyben életet is adó elliptikus pályákon való folytonos előrehaladása során alakul, azaz állandóan változik. Még tehát maga a tömegsűrűsége is változik. Eredetileg azonban mindent ami van, vagyis ami legalább már az alapjaiban megteremtett, azt mind a szellem,

az „erő” (innét nézve energia), és a megnyilvánulást biztosító „anyag” (mely egyaránt lehet szellemi, tudati, és fizikai, illetve ezek „vegyületei”) éltet, mozgat, és fejleszt tovább.

A szellemi oldalról számolva hatodrendű naprendszerünk számunkra legközvetlenebbnek tűnő irányítója tehát a szintén tévesen tulajdonunknak hitt napunk, vagyis az innen a Föld nevű bolygóról (is) legjobban látható Nap. Ez a nap a tulajdon fejlődése során a teljes hatodrendű rendszer központi napjának példáját követve legalább kettő, de talán már három alkalommal is vetett ki a közvetlen térségébe tűzörvényeket avagy lángkarikákat magából, melyek hatására rendeződött, és a jelenlegi halmazába tömörült a tehát tévesen saját tulajdonunknak tartott naprendszerünk. A rendszerünkről vallott sajátos nézetünk az igazat megvallva tehát téves, mert mi emberek benne magunk is csak jövevények vagyunk, vagyis most éppen az ezen rendszeren belül már rendezetten bolygó Földnek csak ideiglenes lakói vagyunk. Az igazság tehát változatlanul az marad, hogy az eredeti hazánk az eddigi tévhiteinkkel ellentétben soha nem a Föld, illetve annak is egyik pontja volt, és természetesen van is, hanem a Szellem világa, ahol is Istentől minden létező a kezdetét veszi illetve kapja.

Az alapjaiban már létező teljes hatodrendű rendszer központi napja tűzkarikáinak vagy tűzkorongjainak magából való kivetése, helyesebben azonban önmaga kivetítései vagy még inkább kivetülései révén „születtek meg” tehát elsősorban a napok, köztük a mi napunk is, és csak azután alakultak ki a bolygók, azaz a többi égitestek.

Mi emberek, mint érzékivé és gögössé lett szellemek a legmagasabb szintről, azaz a Szellem szintjéről elindított folyamatok hatására ébredhettünk tehát magunk is fel az anyagban. Az anyagban azonban nem csak benne tartózkodunk, hanem egyben rajta is állunk. (Lényegében tehát ez az élet.) Mint elfajult szellemek, a korábbi szellemi illetve lelki testetöltésünkhöz képest sokkal sűrűbb és tömörebb fizikai anyagba kerültünk tehát át. Mivel ezek a szellemi elfajulásukkal itt létrejött állat-emberi szervezetek az érzéki kielégülésre is való törekvésünk miatt vonzottak bennünket, valamennyiüknek egy hosszú ideig tartó szellemi megtisztuláson, azaz sorozatos átalakuláson kellett „átesniük”, mely a testi leszármazások folyamán történt meg. Egyedül csak így válhattak ugyanis újra emberivé.

Isten tehát az e szférára vonatkozó törvényei értelmében egy teremtő folyamat során valóban úgy „gyúrta”, úgy formálta (és formálja még ma is) az egykori szellemi embert újra emberré, újra igaz, átszellemülésre (lényegében azonban „vissza-szellemülésre”) isteni segítséggel már maga is képessé válható teremtménnyé, azaz „igaz emberré”. (Mindaddig azonban egyedül csak Jézus bizonyult képesnek a tehát itt a földön is végrehajtható vissza-szellemülésre.) Az agyag avagy a „sár”, (mint fizikai anyaggá lealacsonyodott szellemi tudat) gyúrása, alakítása ugyanis itt e világrendszerben csak egy időt igénybe vevő folyamat révén történhet meg az Isten természettörvénye értelmében, mely törvényt sajnos mi emberek a mai intelligenciaszintünk mellett sem ismerünk még a teljességében.

A szellemek jelen tömeges fizikai testet magára öltése tehát a már korábban megtörtént szellembukás következményeként történik. A testetöltésre alkalmas szervezetek keletkezését viszont minden világrendszerben ugyanazon isteni törvények irányítják. („Alkossunk embert a hasonlatosságunkra.” A tisztán szellemi test hasonlatosságára tehát.)

Az első testetöltés tehát már meglévő, direkt erre a célra kiképzett illetve kialakított anyagi szervezetbe történt, mely aztán már maga, de szintén csak egy folyamat során léphetett rá a jelenlegi, önállóan viszont még csak tűnő szaporodása, vagyis a „sokasodása” útjára. Ezek az így létrejött fizikai testek ugyanis egyenlőre még szülő illetve születési szervekkel vannak ellátva. A szaporodás így azonban még mindig nem mondható teljesen önállóan, mivel ezen az úton csak két egyed képes magából egy újabb egyedet létrehozni.

A tehát nagyon „mélyre”, azaz az ellenszegülésük végső határáig süllyedt avagy bukott szellemek testetöltése első alkalommal azért került állat-emberi, illetve kerül még ma is ember-állati testbe, mivel a mélységesen tudatlan szellemi állapotukat az ilyen jellegű testek képesek a legjobban visszatükrözni. Ezek a fajta testek azonban egyben összekötő láncszemet

is képeznek az ember és az állat között, mivel ezen köztes testek már képesek megtartani, illetve a részükként magukba foglalni a tisztán szellemi vezérlő elvet, azaz a tisztán szellemi élő értelmet is.

A hármasság törvénye (szellem, erő, anyag) Jézus óta viszont már nem engedhet meg kimagasló ugrásokat, de ugyanúgy kivételeket sem a fejlődésben. A törvény mára tehát már innét nézve is mindenkire, minden egyénre illetve csoportra nézve igazságos, ugyanis mindig a szellemi fokozatnak megfelelő alkotásokat hoz létre. Különösen tehát a fizikai test esetében, mivel ezen oldalról nézve még a természetszerűleg lezajló ugrás is kimagaslónak tűnik, még a mára elért intelligenciaszintünk mellett is. E területen még tehát Jézus esetében is megvolt a fokozatosság, ugyanis az Ő teste is csak az itt törvényszerű „halála” révén alakulhatott vissza illetve át teljesen szellemivé.

A fizikai testetöltése előtt azonban minden szellem szellemileg elkábult, azaz tudatlanságba esik. A teljességével vagy annak csak egy bizonyos részével áthalad tehát a sötétség szimbolizálta tudatlanságon, a „sötétség mezején” avagy a „Léthé folyamán”, miáltal elveszíti az eredetét, illetve a szellemi múltjára való emlékezetét. Jézus ezen szellemi emlékezetét az egyiptomi tartózkodása idején nyerte vissza. Ott, vagyis már a gyermekkorában ébredt fel benne, és fogta azt fel tudatosan is, hogy eredetileg ő maga is Isten teremtménye szellemi ember. Isten pontosan ezért mondja a Bibliában a szavait közvetítő Jézuson keresztül, hogy nekünk is újra gyermekekké kell válnunk, hogy megismerhessük, megérthessük Őt, és a helyes Isten-ismeret és megértés révén vissza is kerülhessünk az Ő országába az addigi céltalan bolyongásunkból. A nyitott szívű, szüleikkel szemben alázatos, örömben, bánatukban hozzájuk forduló gyermekek tehát ezért állnak közel Istenhez, és ezért álltak közel Jézushoz is.

A testetöltésünk tehát szellemileg elkábult állapotban történik, mely alvásszerű állapotból végre már fel kellene tudnunk ébrednünk. Amikor viszont azonosulván a magunkra öltött fizikai testünkkel meghalunk, akkor nekünk (eredetileg tehát szellemi tudatoknak) a testünk halála során, mely szintén egy folyamat, valamilyen formában minden érzékszervünkkel, még tehát a tisztán szellemiekkel is, át kell élnünk a testi halál minden gyötrelmét. A „bukás” illetve a fizikai testtel való azonosulás miatt van tehát az is, hogy a nőnek azaz asszonynak született szellemek a legtöbbször nagy fájdalmak között szülik meg a szintén rövid életidejű (70-80 évet élő) gyermekeiket. A nők testetöltése ugyanakkor pedig gyors egymásutánban történik, viszont egyetemben a férfiként megszületettekkel mindig csak addig tartanak, míg a szellemük ezen állapotában el nem éri egy bizonyos fokát az egyedül csak a tiszta értelem adhatja szellemi intelligenciának, és a jó akaratnak.

Ezekben a maguk is mélyre süllyedt világokban tehát teljesen különváltan élnek egymástól a megbukott, eredetileg tehát „kettős-szellemek”. Férfiúi illetve női alakot, adó illetve befogadó formát választanak tehát, és öltönek is magukra. Az ide vonatkozó törvénnyel nem ellenkezve pedig még változathatják is ezeket a formákat a megtestesüléseik során. A szellemi törvény azonban változatlanul összeköti a két „felet”, ezért a szellemi szeretet utáni vágy felébredésével legalább egyszeri, vagy pedig számos testetöltés után újra egymásra kell hogy találjanak, majd a szellemi szeretetben újra kell hogy egyesüljenek, miáltal Istennel is újra egységbe kerülnek.

Bennünket, férfi illetve női alakot magunkra öltő szellemeket eredetileg tehát a tulajdon érzékiségünk és gőgünk vakított illetve egyben kábított is el. Az önnön nagyszerűségünkől megrészeződve ugyanis elfelejtettük az Isten legvalóságosabb létezését, vagy egyszerűen csak megfélelgettünk az Isten létezéséről, és Őt a mélyre süllyedt egyéni illetve közösségi fokozatunknak megfelelően pusztán csak fogalommal illetve tárgyakkal pótoltuk, és sajnos többnyire ezekkel pótoljuk még ma is. Ezen jelen állapotunkban tehát még mindig „rossz” azaz helytelen a magáról az Istenről alkotott elképzelésünk, és ugyanígy nem helytálló az

„egyetlen egységet”, azaz egyetemességet, vagy még inkább „egyetemlegességet” képező világrendszeréről kialakított elképzelésünk sem.

A legmagasabb fokozatú, valamint a nálunknál magasabb fokozatú, kevésbé „bukott”, illetve mellékük az alantasabb helyzetükből már felemelkedett szellemek, az Isten felé az egymás fölé emelkedő fokozatuknak megfelelően egyre jobban elkötelezett szolgálatukkal azonban mindig példát mutatnak számunkra. Egyes magas szintű szellemek még a saját akaratukból is fizikai testet öltenek, azaz ideiglenesen alantasabb helyzetbe hozzák magukat (akár még több emberöltőn keresztül is), hogy a személyes példájukkal illetve a tanításuk révén segítsenek bennünket, hogy az isteni törvényeknek megfelelően mi is felemelkedhessünk kezdetben legalább arra a szintre, ahonnét is az anyag vonzása következtében valószínűleg már nem is először elbuktunk, és annak is a legsűrűbbjébe belezuhanunk.

Ahogy tehát a leszármazásunkra, azaz a lefelé történő bukódásunkra lehetőség adódott, úgy az isteni törvény értelmében a „felszármazásra”, a felfelé szállásra is éppen úgy lehetőségünk van.

Ha tehát a szent írásokban megfigyeljük a paradicsomi szellemeknek egészen az állat-ember illetve az ember-állat szintjére történő lesüllyedését, akkor Jézuson, az „Ember”-en, az „Emberfián”, vagy a „második Ádámon” keresztül éppen úgy megfigyelhetjük az elsősorban fizikaivá lett ember fokozatos fel illetve „vissza”-fejlődését az eredeti szellemi állapotába.

Ha azonban az ember nem rejtené magában részeként az egy részével elfajzott szellemi csírákat, a szolaritásra maga is képes szellemi csírákat, akkor soha nem is lehetne képes még a természettörvény maradéktalan követésével sem elérni, vagyis ismét elérni a korábbi, illetve az eredeti szellemi fokozatát. Pontosan az ember szellemi származása tehát az, ami az embert szemben az állatokkal igen jelentős fejlődésre (is) képessé teszi, és fokozatos előre illetve felfelé haladásra kényszeríti. Ezen kényszerítő erő révén pedig az ember egyszer majd újra el is éri az eredeti, azaz a paradicsomi szellemi színvonalát, ahonnét viszont a szellem számára már teljesen szabadnak mondható az út, egészen az Isten legközvetlenebb szintjéig. Onnan „elrugaskodván” pedig valószínűleg már az Istenbe való végleges „beleolvadásába” is.

Valóban visszakerülhetünk tehát abba a paradicsomba, ahonnét is az engedetlensége miatt kiűzte magát emberi szellem, melynek a keleti oldala felől Isten felállította a „villogó pallos lángját”, hogy az őrizze az emberi élet fájának útját. A részünkről már a „phallosszal” is összekevert kétélű „pallost” tehát, ami a jelenések könyvében viszont már egyenesen Jézus szájából „jö ki”, mely valójában nem más, mint a Jézus személye révén (szavak illetve beszéd által) megnyilvánított egyszerre szellemi és fizikai Értelem, vagyis a Transzcendens Isteni Értelem. Lényegében tehát az Isteni Értelem, ami minden pusztán fizikait eltávolít illetve távol is tart önmagától. Önmagában a fizikai ugyanis csakis múlandó lehet, míg Isten a teremtetője eleve örök fennmaradású.

Az egykoron tehát még csak állatemberként létező emberi szellem egyedül tehát a benne megmaradó szellemi szikra, az egyéni és tisztán szellemi értelem miatt alakulhatott át művelt emberré, illetve alakulhat majd át ebből a változatából illetve állapotából „igaz emberré”, azaz egyaránt szellemi és fizikai emberré. Végül is tehát az Isten hasonlóságára maga is transzcendenssé. A művelt ember kifejezés itt azonban már teljesen mást jelent, mint amit mi jelenleg értünk alatta. Magát a szó szoros értelmében vett szellemi tudását, igaz itt elsősorban fizikai azaz művi úton, de újra begyakorolt, és a gyakorlás hatására rá mindig visszaemlékező ember minősül tehát igazán művelt embernek, nem pedig a fizikai tudata mellett még a szellemi tudatát is pusztán csak tárgyi ismeretekkel teletömő, illetve teletömni szándékozó ember.

Az ember átváltozása pedig azért haladhat még a sorozatos bukásai ellenére is fokozatosan előre, azaz mindig csak jó irányban, mivel a szellemi öselv vagy alapelv, az egyéni szellemekkel együtt, azaz végül is csoportos formában is előre halad. Ez a

legfinomabb és egyben legfontosabb szellemi (tisztá értelmi) vezérlő vagy irányító elv maga képviseli ugyanis a meghajtó, az indító, és ugyanakkor a mozgató erőt (is), az „erő” és az „anyag” között.

Isten, a Teremtő Értelm tehát mindenképpen fölöttünk és egyben közöttünk is van, és ezt végre már mindnyájunknak be kellene látnia. Ne emeljünk tehát soha semmiféle eszközzel, így tehát még a jelen teljességű önmagavalónkkal sem gátat a legtisztább élő Értelemmel (is) egyazon Szellemnek mindig csak jogos lehetőségű előretörése elé! Legyünk inkább minden mindig egy akaraton Istennel, az Élő Értelemmel, aki a tulajdon értelméből juttat részt minden egyes létezőnek! Élő értelem nélkül ugyanis, lássuk végre már be, nem létezhetne még maga a Létezés sem, nem hogy annak kegyéből magával egyenértékűvé tett válfaja, az általunk oly hön megszeretett „Élet”!

IV. fejezet

AZ EMBER VÁGYA, BOLDOGSÁGA, ÉS VALÓS HELYZETE

AMIRE AZ ANYAGI EMBER VÁGYIK

Minden élőlény azért kerül (születik bele) az anyagi világba, mert Isten hatalmát és gazdagságát látva maga is önállóan vágyik uralkodni, azaz maga is az Istenéhez hasonló illetve Istenével azonos uralomra, hatalomra vágyódik. A teremtményi részről azonban ez az utóbbi, már eleve eltúlzott élvezetekre vágyó mentalitás helytelen mentalitás. Isten ugyanis az ilyen törekvéseknek soha nem adhat helyet, már csak a mindenbeni és mindenkori szuverenitásának meg illetve fenntartása, de még csak a megőrzése miatt sem.

Az anyagi világban azonban a rokonok, a barátok és az embertársak, vagyis a társadalom tagjai csak azokat az embereket tisztelik, akik bármi áron is, de minél nagyobb hatalomra és gazdagságra tudnak szert tenni, ugyanis ők is ebben látják a legfőbb örömeiket, a legfőbb élvezeteket, illetve magának a felhőtlen boldogságnak az elérését is. A földi öröm és boldogság azonban nem igazi boldogság, mert mindkettő mulandó, szemben az Isten biztosította örök örömökkal és boldogsággal.

Ettől az eltúlzott élvezetekre vágyó mentalitástól azonban Isten odaadó szolgálata révén megszabadulhat az ember, és újra elérheti az igazi, a már valóban örök boldogságát, természetesen azonban mindig csak az Isten már valóban jogosságos és igazságos uralma alatt.

Aki azonban továbbra is és kizárólag csak az anyagi élvezetekhez, az anyagi örömhöz és boldogsághoz ragaszkodik, annak nincsen semmi keresnivalója Isten örök országában. Az ilyen ember viszont nem is keresi Istent, és itt is akar maradni az anyagi világban. Őbenne tehát még csak vágy sem támad az Isten mellett elérhető illetve újra elérhető örök létélvezetekre, mert olyannyira megtévesztette az illuzórikus anyagi világ, mely szintén isteni eredetű világban azonban a jólét mindig csak látszólagos, vagyis nem igazi, és nem is örök.

Az anyagi világban ennek ellenére szinte mindenkinek csak a minél nagyobb élvezetek megszerzése jár a fejében, és rendkívüli erőfeszítések mellett mindenki arra törekszik, hogy minden vágya és kívánsága teljesüljön. Ezek a vágyak és kívánságok azonban csupán csak a testünk szeszélyei. A test szenvedélye például a mértéktelen ivás is, és mivel az nem akar tőle megszabadulni, Isten a végtelen kegyessége révén minden lehetőséget megad neki, hogy az ezirányú vágyai is maradéktalanul teljesülhessenek. Még tehát akkor is, ha azok nem helyesek. A nem elvárt következmények ugyanis okolásul szolgálnak magának az adott testnek, a benne élő léleknek, de vele együtt a többi testnek és léleknek is. Nem történik tehát semmi más, mint hogy az ember az elvárt már igazán jóhoz a saját választásának megfelelően csak közvetetten, és a legtöbbször csak súlyos szenvedések árán jut hozzá. Természetesen azonban később is, mint esetleg azok az emberek, akik ezt az utat egyáltalán nem kívánják járni, mert az előttük levő példákban okulván a mértéktelen ivást már eleve rossz útnak tartják az Isteni Jóhoz való eljutáshoz.

A magától a fizikai anyagtól megrészegetett „alkoholista” azonban akkor is „iszik”, ha semmi haszna sem származik abból, hanem pusztán csak a szeszélyeinek tesz eleget. Az ilyen ember igyekezete tehát teljesen fölösleges, és inkább csak a kárára, mintsem a hasznára gyűjti maga köré az anyagi javakat, melyek egy részét a szó szoros értelmében is „bekebelezi” magába.

Az ember viszont a hatalmával és gazdagságával nem csak a maga ura, hanem az egész anyagi világ ura akar lenni. Az utóbbi azonban már végképpen nem lehetséges, mint ahogyan az sem, hogy egyetlen ember a világ leghatalmasabb emberévé váljon. Az Istenről tudatlan emberek mégis azt hiszik, hogy ez lehetséges. Ám amikor az ilyen emberek terve megghiúsul, a legtöbben Istenhez máris visszafordulnak, és onnantól fogva már inkább Vele szeretnének eggyé válni, hogy újra részük lehessen Isten hatalmában és gazdagságában, illetve a már személyesen az Isten adta hatalomban és gazdagságban.

Istennel valóban egygyévalni azonban annyi, mint az akaratunkat minden önös érdek nélkül újra összekapcsolni Isten akaratával, és ugyanígy tenni a vágyainkkal is. Egyedül csak ez teheti ugyanis tökéletessé a kapcsolatunkat Istennel. A tökéletességünk eléréséhez az Isten uralmának állandó odaadó szolgálata mellett tehát egyszerűen már csak erre van szükségünk.

A nem az anyagi világot választó ember pedig úgy szabadulhat végérvényesen meg az anyagi világtól, ha megváltoztatja az elméje beállítottságát, vagyis ha a figyelmének fókuszát az anyagról folyton már csak az abszolút tudásra, lényegében azonban az Abszolútról vagyis az Istenről szóló tudásra irányítja. Az Istenről szóló tudás aztán már mintegy automatikusan szabadítja meg a fizikai anyaghoz való ragaszkodásától, és egyben rá is vezeti a minél magasabb szintű önmegvalósításának útjára. Legelőször is tehát az anyagtól való teljes és tökéletes megszabadulása megvalósítására. Természetesen azonban, ha maga is erre vágyik, illetve ha az eddigi érdemei miatt mindezt maga az Isten is úgy akarja. Isten nélkül tehát semmi sem lehetséges.

Az ember tehát egyedül csak a félrevezetőire hallgatva hiheti azt, hogy a saját erejéből is elérhet mindent, amire csak vágyik. Az embereket szándékosan félrevezetők azonban egyszerűen csak engedelmes rabszolgákat akarnak nevelni az anyaghoz ragaszkodó emberekből, akik számukra, és majd a leszármazottaik számára is, a hatalmukat és gazdagságukat, kényelmüket, és nem utolsósorban pedig a biztonságukat megteremtik és meg is őrzik. Mára pedig lassan már odáig jutottunk, hogy a föld népességi számához viszonyítva már csak pár ember határozza meg a számunkra, hogy mit szabad, és mit nem szabad tennünk nekünk többségi embereknek.

Hát ez lenne az igazi szabadságunkat biztosító uralom az anyag fölött, amire mindannyian olyannyira vágytunk?

Isten valóban igazságos uralma nem mégiscsak jobb és szabadabb lenne a számunkra, mint a magunk magunknak választotta emberi uralom?

Egyáltalán jogosan létezhet-e az ember embernek adta, ne adj Isten az ember maga magának adta üdvösség, mely üdvösség vagy boldogság tehát itt a fizikai földön mindig csak ideiglenes jellegű lehet? Az üdvösség ugyanis a legigazabb jóban, Istenben, és egyben Istennel megvalósuló jólétet, vagyis a már állandó boldogság állapotát jelenti, mely állapot tehát egyedül csak Istenben, és Isten segítségével érhető el minden teremtmény számára.

Az „üdvösség” lényegében tehát nem más, mint a szellemi tudatunk körének Istenben való beteljesedése, vagyis kerek egészre történő kiegészülése.

Isten üdvössége azonban az ember szellemi tudatából lett fizikai tudatára is rá van irányítva. Ez tehát az igazi oka annak, hogy a fizikai ember is szüntelenül a boldogsága keresésével van elfoglalva. Az ember tehát folyton keresi az itt akár tulajdon vagy személyes lehetőséggel is bírható, ámde maradéktalanul, vagyis állandó jelleggel itt soha meg nem található boldogságát.

A személyes ember a földön azonban sajnos szüntelenül szinte már csak a tulajdon maga boldogságát kívánja elérni, míg Isten a Teremtője ellentétbe vele azt akarja, hogy minden ember egyaránt üdvözljön, egyaránt boldog legyen. Ezért tehát egyáltalán nem az Isten az, aki ellentétbe kerül az emberrel, hiszen Isten minden teremtményének kizárólag csak jót akar, hanem pontosan az ember az, aki ellenkezik az Isten akaratával. A fizikai ember ugyanis egyre csak a maga üdvösségét, a maga vagy szűkebb közössége boldogságát akarja, még tehát másik emberek boldogtalanná tétele árán is. Egyedül tehát az ember, és nem pedig az Isten az, aki az önző vágyai miatt a társait, testvéreit, sőt még a tulajdon teremtményeit is képes letaposni, maga alá gyűrni, kihasználni, az önző érdekeinek megfelelően manipulálni, a maga javára befolyásolni.

Míg azonban az ember a vágyai elérése érdekében ilyen eszközöket használ, addig a boldogságkeresése a tulajdon maga számára mindig csak hasztalan lehet. Általuk ugyanis

soha nem fogja elérni az igazi, vagyis az állandó boldogságát, hanem inkább csak a minél nagyobb boldogtalanságát, azaz a már-már teljes mértékű istentelenségét.

AZ EMBER BOLDOGSÁGKERESÉSE

Az igazság az, hogy a boldogságot nem tiszta szívvel, azaz minden tiszta értelem nélkül igazán még csak keresni sem lehet. Nem tiszta szívvel ugyanis többnyire csak anyagi dolgokat lehet keresni, melyek a múlandóságuknál fogva igen csak váltakozó intenzitással képesek biztosítani a mindenkori boldogságunkat.

Az ilyen utóbbi jellegű boldogságkeresésben a hiba ott van, hogy nem az igazi, azaz a soha el nem múló szellemi értékekben, hanem helyettük inkább a romlandó és múlandó anyagi dolgokban keressük és találjuk is meg a személyes, de akár a nem személyes boldogságunkat is. Ez a fajta boldogság azonban már szinte pillanatok alatt tova is tűnik, vagyis a legtöbbször nagyon hamar „elszegődik” mellőlünk. Anyagilag bármilyen gazdagok is vagyunk, az anyagi javainkkal nem tudjuk, nem bírjuk, nem vagyunk képesek a boldogságot semmi áron, sem magunk mellett, sem pedig nálunknál, a tudatunk központi magjában megtartani. Legalábbis tartósan nem.

A nem tiszta szívvel, azaz a nem tiszta és élő értelemmel keresett boldogságnak elsősorban is, és mindig is tárgyi a „tárgya”, így azonban az ezen az úton létrehozott boldogság mindenképpen múlandó lesz. Mivel tehát a boldogság tárgya tárgyi, vele együtt a hozzákapcsolódó, ugyan eredetileg szellemi, viszont a szoros összekapcsolódás révén szintén tárgyivá vált boldogság is múlandó lesz a többi tárgyi, vagy szintén eltárgyasodott más dologhoz hasonlóan.

A boldogságkeresés igazi „tárgya” tulajdonképpen maga Isten és a legtisztább szellemi világa, melyet itt a szabad akaratunk révén kereshetünk Istennel karöltve, Istent mellőzve, de akár teljesen Isten nélkül is. Az első esetben biztosan révbe is érünk, míg az utóbbi megoldásokat választva az igazi, a felhőtlen boldogságot soha nem fogjuk elérni. Az embernek a nem a tiszta értelme, hanem az esze, a művi elméje (fizikai agya) révén irányított vágya ugyanis nagyon is könnyen befolyásolható, de az ember maga, az önmaga indíttatása által is képes az élete vágyait rossz irányba fordítani, illetve akár sorozatosan is elferdíteni, többnyire pedig eltúlozni is.

Az igazi boldogság azonban bizonyos, már-már mondhatni rá, hogy „megfogható” szinten, még itt a jelen életünkben is elérhető.

Az életbeli boldogságot talán úgy lehetne a legegyszerűbben kifejezni, hogy „az” nem más, mint az életet Istennel mindig együtt élvezve élni. Ha első hallásra ez még hihetetlen is, igenis így az ember képletesen „egyedül” is boldog lehet, ugyanis az ember ténylegesen soha nincsen egyedül, mert ha más nem is, Isten akkor is állandóan vele van. Az Isten valamelyik megnyilvánulási formájában tehát folyton az emberrel van, még ha az ember ezt nem is veszi észre. Isten az embert tehát soha nem hagyja magára, maga az ember viszont képes arra, hogy Istent akár teljes mértékben is elutasítsa magától.

Isten lehet az emberrel akár az itt láthatatlan személyes formájában, de lehet vele a számunkra már látható embertársakon, az embert körülvevő más élőlényeken, sőt a számunkra tárgyi dolgokon mintegy keresztüljőve megjelenülve is. Sajnos mi ezt a többségünkben, és többnyire is, már nem vesszük észre, mert a félrenevelésünknek, és a még ma is szüntelenül tartó szándékos félrevezetéseknek köszönhetően az életet a legtöbbször már csak egyedül óhajtjuk élvezni. Mára sajnos már odáig jutottunk, hogy ez így van még akkor is, ha egy adott helyen többen vagyunk együtt. Még sok esetben talán már akkor is, ha csak a kedvesünkkel vagyunk együtt.

Aki „él”, annak igazán nem is igen kellene keresnie a boldogságot, mert lényegében benne él, csak mindig olyannyira el van foglalva a keresésével, sokszor pedig már csak magával a „kereséssel” is, hogy tőle vagy tőlük az igazi boldogságot már nem is veszi észre. Mi ugyanis minden tárgyi dolgunkat úgy keresünk meg, holott azok többnyire már mi előttünk (a megszületésünk előtt), és már a szemünk előtt is megnyilvánult dolgok. Az éppen ettől adódó

homályos látása miatt az ember az igazi boldogságot, ha azt esetleg még észre is veszi, nem tarthatja magánál, mert „az” az ezen helytelen látásmódjának köszönhetően folyton kicsúszik a kezéből. Lényegében tehát az ember saját maga hagyja, hogy a boldogság a tudatának központjából hamar távozzon, a tudatából sietve továtúnjon, mint ahogyan az már előtte is mintegy csak szokásszerűen jött, és gyorsan ment is.

Ha azonban jó megfigyelők vagyunk, akkor könnyen rájöhetünk, hogy az igazi és ezért maradandó lehetőségű (és meg is maradó) szellemi boldogsághoz, de akár csak az ugyanezen boldogságnak az érzetéhez is, a leginkább csak a mindig jó és erényes tulajdonságok vezethetnek el bennünket. A tudatunk központjába tehát ezen tulajdonságoknak kell legelőször is „beleférköznünk”, illetve azzal egyben a tudatunk mellé vezetőinkként szegődniük is. Nekünk tehát mindkét esetben csak el kell fogadnunk őket vezetőinknek, mégpedig állandó jelleggel, a jószágukban, a jó akaratukban soha nem kételkedve.

A legtöbbször tehát nem is valamiféle keresgélés révén, hanem egyszerűen csak a jó tulajdonságaink által irányítottan érjük el a valós boldogságot. A legtöbb esetben azonban sajnos nem a mindig csak jó, a mindig és mindenütt helytálló helyes, hanem a velük ellentétes helytelen tulajdonságokat nyilvánítjuk meg magunkon keresztül, melyek aztán nem is igazi, ráadásul pedig csak rövid ideig tartó boldogsághoz vezetnek el bennünket. A nem vagy nem igazán boldogságnak oka így pedig már egyedül csak a mi tulajdon hibás választásainkban lehet keresendő, ha ezen ok keresésére is hajlandóak vagyunk időt „szánni” avagy áldozni a boldogságunk keresése közben. Ha valóban szánunk rá időt, akkor minden kétség nélkül megállapíthatjuk tehát, hogy soha nem más illetve mások, hanem pontosan mi magunk vagyunk azok, akik kiengedvén a kezükből azaz az Isten által tiszta értelemmel is ellátott szellemi tudatukból az irányítást, az addig helyes vezetést, azt a továbbiakban csak a fizikai eszünkre hallgatva a nem tiszta érzelmeknek, illetve a helytelen, örök fennmaradási lehetőséggel soha nem rendelkezhető tulajdonságoknak adjuk át. Azok pedig, mint már magunk is számtalanszor észrevehetjük, élnek is e lehetőséggel.

Az Istent mellőzve kereső ember, egyedül csak a maga esze sugallta értelmére, erejére, egyéni hatalmára támaszkodva akarja megvalósítani a boldogságát, de ezen hibás nézete végett rengeteg hibát követ el. A boldogságának eléréséhez ugyanis többnyire a másik emberek rovására egyre több anyagi javat igyekszik szerezni, és ugyanakkor a már az ezen megszerzett javak lehetővé tette túlzásba vitt élvezetek révén, de akár csak a javak halmozása miatt is, tönkreteszi mind a testi, mind pedig a lelki egészségét. Mindezen cselekedeteivel tehát lerövidíti csak a maga számára ezzel elérhető bizonytalan anyagi boldogságának idejét is, mintsem azt tartósabbá illetve hosszabb maradásúvá tenné. Mérsékletes életmóddal ugyan ez a fajta boldogság akár egy életen át is élvezhető, ámde soha nem felhőtlenül, és persze biztonságosan sem. Az ilyen boldogságra jellemző önzés későbbi következményeiről pedig már nem is érdemes még csak beszélni sem, mivel azok már nem kimondottan is ijesztőek.

A boldogságot az Isten segítségével kereső ember Isten vezetésére támaszkodva azonban nem csak eljuthat, hanem minden esetben el is jut a teljesen felhőtlen boldogsághoz. Az ilyen ember a szellemi, és mellette a tárgyi boldogságnak akár tehát egyaránt, és ugyanakkor egyenlő mértékben is részese lehet. A helyesen élő embernek ugyanis Isten a tiszta értelmi vezetésével rendre helyre rakja a vágyait, értékrendjét illetve mértékrendjét, és azáltal fokozatosan meg is ismerteti vele az igazi boldogságának „tárgyát”, azaz Magát, mint „Megnyilvánult Életet”.

Az „Élet” igenlésének, azaz az élet tiszta és örömteljes, szakadatlanul folyamatos (örök) élvezetének azonban a részünkről „fizetendő” ára is van. Ahhoz ugyanis, hogy magunknak is részünk legyen benne, legelőször is meg kell tisztulnunk a makacs önzésünktől, de ugyanígy a helytelen ösztönösségünktől, az éncentrikus, és azonnali kielégülésre illetve megelégedettségre irányuló minden törekvésünktől is. Az igazság ugyanis az, hogy Isten ezen feltételek avagy inkább csak szükséges követelmények teljesítése nélkül nem igazán, illetve

többnyire egyáltalán nem támogat bennünket a boldogságkeresésünkben. Azért nem támogat, mert a negatívumokkal együtt járó velünk „együtt járva” még csak nem is juttathat el bennünket az örök boldogsághoz. Abban az örök örömmel teljes, már inkább csak állapotban mintsem helyen ugyanis, nincsen semmiféle „helye” az önzésnek, a makacs akaratoskodásnak, de az elvadult, eltúlzott ösztönöknek sem. Sőt biztosan még az itt helyesnek mondható emberi ösztönök teljességének sem, esetleg csak a „javarészüknek”.

Az igazi boldogság tulajdonképpen tehát egy tiszta állapot, a szellemi tudat és itt a fizikai test képezte együttesnek a szinte már maradéktalanul megelégedett, békés, örömteli, és nem utolsósorban már folytonos állapota. Ez a lényegében már szellemi állapot azonban elsősorban soha nem az anyagi, hanem az Isten által helyeselt szellemi „dolgok”, az isteni kiváló (a szellemi mélységekből kiemelkedésre illetve bennük belsőleg is megtörténő értelmi feljebbemelkedésre alkalmassá tevő) tulajdonságok avagy képességek elérésétől, az azokon illetve minden többi, mellettük valamilyen szinten már létező tulajdonság fölött való uralkodás elsajátításától, végül pedig az ezen uralomnak már csak a helyes gyakorlásától függ. A valós boldogságért tehát nem kell sehova máshová mennünk, sőt nem is kell azt keresnünk, mert az már eleve benne van a tudatunkban. Mi magunk vagyunk tehát azok, akik nem hallgatván Istenre, nem hagyjuk azt magunkból végtelenül előretörni. A tisztán szellemi boldogság tehát már mintegy előre be van programozva a tudatunkba, és ha még nem tudnánk, mi már mindnyájan voltunk igazán boldogok is, különben most nem lehetnénk itt, hogy itt a fizikai síkon is, még ha az elterjedt tévhiteknek köszönhetően sokan már csak egyetlen pillanatra is, de igazán boldogok lehessünk.

Az embert elsősorban tehát soha nem a testi, vagy mondhatni azt is, hogy nem is a testi, hanem a szellemi cselekedetek teszik igazán boldoggá. Nem kell tehát még csak a szomszédba sem mennünk, hogy igazán boldogok lehessünk.

Könnyen észrevehetjük, vagy hamar meggyőződhetünk róla, hogy Jézus kimondhatatlanul gyönyörűen kifejező „hegyi beszédében” szereplő nyolc boldogsági állapot, a boldogság „várományosa” részéről nézve egyetlen esetben sem jár együtt sem különösebb, sem pedig jelentősebb fizikai cselekedettel. Ugyanígy a zsoltárokból is a mindig elsősorban, és csakis az Istennel való lelki kapcsolat jelenti az igazi boldogságot.

A hegyi beszédben legelőször is tehát a „lelki szegények”, vagyis lényegében a lelkiekhez viszonyított szellemi tudásban gazdagabbak, a szellemi és lelki tudatlanság elterjedése fölött szomorkodók, a szelídek, az igazságot szomjazók, az irgalmasok, a tiszta szívűek (tisztá értelmű tudatok), a békességesek, és az Igazság miatt üldözést szenvedők a boldogok. A zsoltárokból pedig a már az Isten szellemi házában lakozók, illetve a szűkölködőkkel (mely értelemszerűen vonatkozik a szellemi tudásra, de ugyanúgy a fizikai dolgokra is) gondolkodók, a már igazak, az Isten által kiválasztottak, az Istenben már rendületlenül bízó, stb., a boldogok.

Vajon nem mégiscsak bennünk, a többnyire az anyaghoz és anyagi cselekedetekhez hozzátapadt emberekben van valahol a hiba, hogy a boldogságot itt a földön folyton és mindig elsősorban csak a megfogható dolgok által vagyunk képesek a tulajdon önmagunkra hatóan is érzékelni?

Mi is „tesz” bennünket itt a földön boldoggá? Mit, illetve mit is választunk a boldog Isten helyett? Igen, mindig elsősorban a testünkkel elkövethető minél gyorsabb kielégülést nyújtó, eltúlzott vágyaink eredményezte kéjes cselekedeteket, valamint az egyre szebb, jobb, és mind több anyagi dolog (evés, ivás, szex, ház, kocs, utazás, pénz) egyedüli birtoklását, vagyis többnyire csak az igazi értékükhöz képest túlértékelt tárgyi dolgokkal való „érintkezést”.

Nos nyugodtan higgyük el, hogy mindezen előbbiekkal szemben az Istennel való egyetlen észrevehető „érintkezés” is nem hogy legalább, hanem már kifejezhetetlenül sokszorta jobban képes bennünket igazán, és nem utolsósorban tartósan megmaradóan, akár tehát még örökre is, boldoggá tenni.

Az igazi, az igazán tartós boldogságot tehát a pénz, a siker, a karrier, a fizikai értelemben vett egészség, a jó házasság, stb., minden esetben csak másodsorban jelentheti, ugyanis mindezeket éppen hogy az előbbi mind csak jó szellemi tulajdonságok gyakorlása illetve használata révén szerzett érdemek eredményezik. Ezeket Isten tehát úgy juttatja a részünkre, mintha azok az előbbi általa helyeselt szellemi cselekedeteink (mint általunk nyilvánosságra hozott jó szellemi „dolgok”) miatt már szinte maguktól jönnének el hozzánk.

Mindez persze nem jelenti azt, hogy Isten ezen szellemi adományaival nem lehet a velük való visszaélés révén is pénzhez, sikerhez, anyagi előnyökhöz jutni. Valóban lehet tehát, viszont nem kiérdemelten, hanem a rajtuk való erőszaktétel által, mely erőszaktétel bizonyos fizikai és lelki szinteken azokon az embereken is természetsszerűleg jelentkezik, akik a „sikeres ember” sikerre juttatását biztosítják, és fenn is tartják. Az ilyenfajta boldogság azonban Isten által soha nem lehet helyeselt, mert az főképpen az elnyomáson alapul, és mindig csak a másokban való illetve másoknak okozott kártétel avagy ártalom mellett „működik”, ezért aztán „az” soha nem is lehet „felhőtlen boldogság”.

Nos tehát, akárhogy is nézzük, az igazi boldogságot számunkra maga az Isten, a „boldog Isten” jelenti és jelentheti, akit ha mi az Ő mindig tiszta és mindig csak jó tulajdonságain (pl. a szerető jóságán) keresztül elérünk, akkor az azáltal valóra válható kölcsönös megérintés révén biztosak lehetünk abban, hogy mi magunk is boldogok leszünk. Az igazi érintéshez, az Istennel, a „Boldogsággal” való szerves kapcsolat létrejöttéhez azonban mind lelkileg, mind pedig testileg meg kell magunkat tisztítanunk, különben az nem valósul meg, és minden marad illetve ismételten marad a korábbi állapotában. Rosszabb esetben (pl. Isten magunktól való teljes elutasítása esetén) azonban előbb vagy utóbb az érintésnek még a lehetősége is elveszik, és esetleg végleg is tova fog tűnni ez a többségünk részéről boldogságnak már nem is igazán nevezető jelenlegi állapotunk.

AZ EMBER VALÓS HELYZETE, ÉS HELYTELEN SZEMLÉLETE

Minden társadalmi egyenlőtlenség abból adódik, hogy az ember az élete során mindig elsősorban már nem az Igaz Isten elégedettségét kívánja kivívni, hanem a csak a tulajdon maga és a társai mind jobb és több elégedettségét. (Ennek ellenére ezen emberek többsége folyton az Istenhez való hűségéről vagy a vallásosságáról „papol”). Az anyagi korlátok között élő ember ezért folyton uralkodni vágyik a fizikai teremtés fölött, és minél nagyobb darabot igyekszik belőle kisajátítani a maga és közvetlen társai számára, azaz a közeli környezete javára. Emiatt illetve ebbe belemerülve azonban az ember elfelejti a Teremtő Istennel való kapcsolatát, valamint az eredeti helyzetét, és belebonyolódik a létért folyó küzdelembe a saját maga és a közvetlen társai minél hosszabb ideig, és minél jobb minőségben való fennmaradása érdekében.

A legtöbb igazán hívő ember azonban arra vágyik, hogy minél előbb kiszabadulhasson a csak anyagi létezés illúziójából, illetve képletes csapdájából. Az Istenben igazán hívő ember tehát meg akar szabadulni a kizárólagos anyagi tevékenység alól, és helyette inkább még az anyagi cselekedeteit is lelkivé igyekszik tenni, mely lelki tevékenységeivel már sokkal jobban képes szolgálni a szellemi Istent, vagyis a Teremtő Atyját, a lelkének Atyját, és a testének eredeti Teremtőjét.

Az ilyen emberi lelkek, hogy Istenhez, a Teremtőjükhöz visszatérhessenek, maradéktalanul követik is Isten hátrahagyott utasításait, melyeknek eleget téve elérhetik, illetve újra elérhetik Őt, és az eredeti hazájukat, mely haza az eredeti helyzetükkel illetve állapotukkal is egyenlő.

A magát a fizikai anyaggal azonosító, az anyaggal tehát már az önkaratából azonosult ember és társai érdeke azonban az, hogy mind magában illetve magukban, mind pedig az igazán hívő emberekben megölje a lelket, noha az a Teremtő Isten kivételével minden más teremtmény számára egyszerűen lehetetlen. Ezek az eltévelyedett emberek e helytelen nézeteik miatt mindent a sajátjukénak tekintenek, ami az anyagi testükkel kapcsolatban van, illetve valaha még kapcsolatba kerülhet az életük során. Minden tévelygésük illetve zavarodottságuk tehát innen vezethető le, mely igazából azonban egyedül csak az Istenről való tudatlanságuknak köszönhető. A hamis szemléletű birtoklásaik miatt élnek tehát ezek az emberek kétségek között Isten létezésével kapcsolatban, és azért, hogy a kétségeiktől végleg megszabadulhassanak megtagadják Istennek még csak a létezését is, aki egyedüli jogossággal birtokolhatja, és birtokolja is az anyagi javait is. Éppen olyan joggal és igazságossággal is tehát, mint a szellemi és lelki javait, vagyis végül is mindent, ami van, amit legalábbis az alapjaiban mind egyedül maga teremtett, illetve teremt folyamatosan. Maga a teremtes ugyanis egy örök folyamat, mert Isten, a Teremtő Értelem ezt már a kezdetétől fogva akarja, hogy így legyen.

Minden létező erő illetve energia tehát Isten szerves része, ami már nem is csak feltételezi, hanem egyenesen bizonyítja is, hogy minden, ami van, az mind az Isten tulajdona, és nem pedig az anyagi emberé. Az anyagi ember hamis tudata tehát csak azáltal szorítható háttérbe, ha felvilágosítást nyer afelől, hogy maguk a fizikai energiák is egyedül csak innen a látszat világából tűnhetnek egymástól különbözőnek. Az igazság ugyanis az, hogy minden létező erő illetve energia szerves részét képezi az egyetlen Forrásának, vagyis lényegileg minden, ami van, az mind azonos ezzel az egyetlen Forrással, akit mi Istennek nevezünk illetve nevezhetünk.

Az Abszolút Istenről szóló tudás elsajátításával azonban az ember örökké is együtt lehet, együtt járhat ezzel a legfelsőbb Tulajdonossal, Istennel, és akár még a jelen életében is megtörténhet vele ez a csoda. Már ugyanis azáltal is kapcsolatba kerülhetünk az Istennel, ha Róla hallunk, Róla beszélünk, Rá gondolunk, vagy éppen Hozzá imádkozunk, illetve ha Őt imádjuk, Őt dicsőítjük. Ehhez azonban az embernek a téves anyagi szemléletén vagy anyagi

életfelfogásán felül kell tudnia emelkednie, miáltal mintegy új életet kezdhet, illetve új lendülettel kezdhet neki az önmaga lelki megvalósításának, azaz a tulajdon maga tökéletesedésének. Az emberi lélek tehát akár még itt a földön élve is képes lehet teljesen megszabadulni a téves anyagi felfogásától, és az e területen meglévő tudatlanságának káros visszahatásaitól, vagyis lényegében minden szenvedésétől. Az ember a tudatlanságából fakadóan nem képes tehát sem megismerni, sem pedig valamilyen szinten meglátni, vagy akár csak érzékelni is Isten itt általános esetben láthatatlan jelenlétét.

Mivel azonban Isten maga a leghatalmasabb Transzcendencia is, akkor és ott jelenik meg láthatóan, ahol csak akar, és bármely megnyilvánulási formájával, vagyis tulajdon kiterjedésével akkor is tűnik el, amikor csak akar. Teheti pedig ezt anélkül, hogy e cselekedete bármely más helyen megzavarná a szintén jelenlétét, vagy éppen a nem látható azaz rejtett jelenlétét. Amely ember azonban mindezt megérti, az maga is visszakerülhet az örök lelki életbe, ahol is lélek már teljesen szabad (nincsen többé már az anyaghoz hozzákötődve), és semmiféle szenvedése sincsen.

A tisztán lelki világba azonban csak az anyagi test végérvényes elhagyása révén kerülhetünk vissza, mely visszatérést az ember azzal segítheti elő, ha már a jelen testében élve elveszíti azaz megszakítja minden közvetlen kapcsolatát az anyaggal, és elkezd a testével egyetemben újra lelkivé válni.

A csak anyagi szemléletű emberek azonban nem csak az igazán hívő emberek számára, hanem az egész Föld számára is terhet jelentenek. Ugyanakkor pedig az anyagra alapozott nézőponttal rendelkezők számára is elfogadhatatlanok az Istenben hívők nézetei. Emiatt itt a Földön is tehát végül is egy többnyire láthatatlan küzdelem folyik az anyagfelfogású és a lélekfelfogású emberek között. Mivel azonban mindkét tábor az Isten részét képezi, mindkettő az Isten irányítását bírja. Az isteni irányítás alól az Istenben nem hívők viszont folyton csak kibújni szándékoznak, noha ezt ők a legtöbbször tudatosan már nem is érzékelik. Istennek a „világegysége” megmaradása érdekében mintegy tehát a küldetése az, hogy a Hozzá hűeket megvédje, az engedetleneket pedig helyreigazítsa, illetve ha az már elkerülhetetlenül szükséges, akkor el is pusztítsa. Isten azonban, ellentétben velünk emberekkel, még magával az anyagi pusztításával is csak jót tehet, és tesz is minden teremtményével, mert általa lehetővé teszi a teremtmények végleges visszatérését Magához. (Magát a pusztítást azonban soha nem maga az Isten végzi el, hanem maguk a teremtményei végzik el magukon, vagy pedig Isten „Vesztő” nevű teremtménye végzi el.)

Mivel azonban Isten ilyenkor csak egyetlen pillanatra válik láthatóvá a korábban még anyagszemléletű teremtményei számára, a látás vagy látvány megszűnésével sokan mégis úgy gondolják, hogy Isten többé már nem létezik, és emiatt újra a fizikai formát igyekeznek magukra felölteni.

Mivel tehát Krisztus Jézus mennybemenetelével Isten a személyes formájával maga is elhagyta a Földet, újra elszaporodtak az anyagszemléletű emberek a Földön, aminek egyértelmű jelei a kapzsiság, mohóság, csalás, korrupció, erőszak, részrehajlás, ügyeskedés, valamint a gyilkolás előretörése az emberek körében. Az ezekkel a tulajdonságokkal bíró anyagi emberek elszaporodva pedig inkább csak a totális megsemmisüléshez fogják elvezetni az emberi társadalmat, mintsem a mennybe menetelig. Mivel azonban ezeknek az embereknek az élet legfőbb céljáról fogalmuk sincsen, folyton csak jelentéktelen anyagi dolgokon vitatkoznak, feszült helyzeteket, viszályokat alakítanak ki egymás között, vagyis az egyetértést szinte már nem is, vagy legfeljebb is csak színleg ismerik, mert mindenki már csak a saját véleményét igyekszik elfogadtatni a másikkal.

Az élet tökéletessége azonban az ilyen hozzáállás mellett soha nem lesz, és még csak nem is lehet elérhető. Ahhoz ugyanis, hogy az ember elérhesse az élet tökéletességét, az élete vége előtt legalább tíz vagy tizenöt évvel már át kellene magát adnia az anyag szolgálata helyett az Igaz Isten, a Szellem Isten szolgálatának, nem pedig az életének minden napját a minél több

anyagi élvezet és anyagi dolog megszerzésének szentelni, mint az emberek többsége még ma is egyre csak teszi többnyire a rossz vezetői példára.

Mivel tehát a legtöbb ember ezt az előbb felvázolt öngyilkos politikát követi, már alig van ember, aki képes véglegesen is felszabadulni a fizikai anyaghoz való hozzákötődöttsége alól. Szinte minden ember elhanyagolja tehát az élete tökéletességének elérését, mely tökéletesség végül is nem mást jelent, mint a visszatérést Istenhez, Isten lelki világába, az eredeti hazába.

Ahhoz tehát, hogy Istennek újra a hű társai illetve szolgálói lehessünk, meg kell tisztulnunk, azaz meg kell szabadulnunk az anyagiságunktól illetve az anyagcentrikus felfogásunktól. Amíg tehát az ember a különféle nevekkal is megjelölt anyagisághoz inkább ragaszkodik, mintsem magához a szellemi Istenhez, addig tisztátalannak számít Isten előtt, de minden Istenhez igazán hű más lény előtt is.

Az olyan testiséget takaró illetve jelölő vagy jelentő elnevezések tehát, mint például család, szervezet, nemzet, ország, rang, cím, vagyon, stb., mind olyan kifejezések, melyekhez való halálíg tartó ragaszkodás esetén az ember, ha elhagyja ezt a fizikai világot, akkor továbbra is, vagyis megint csak anyagi életben fog újra megszületni, mert még nem igazán tisztult meg, még tehát nem igazán alkalmas a lelki síkon való örök életre.

Ha tehát az ember képes lesz az anyaghoz való szinte már görcsös ragaszkodásától még a jelen életében megszabadulni, akkor megtisztul, és mivel ezzel az Isten szolgálatába áll, esetében már nem is kerül sor arra, hogy a testi halála pillanatában vagy inkább folyamatában máris elkezdjen Isten észrevétlen segítségével mellett egy új testet teremteni magának. Az ilyen ember ugyanis már tisztába került azzal, hogy a tökéletes magatartása révén már hazakerült, vagyis visszakerült Istenhez, a Teremtőjéhez a lelki síkra.

Az ember mivel elfeledkezett az eredeti helyzetéről, elfelejti azt is, hogy ő mivel a lényege révén szerves része vagy tagja Istennek illetve az Isteni Teljességnek, egyben az örök szolgálója is Istennek, az ő létrehozójának és léteztetőjének. A feledékenysége tehát az oka annak, hogy tévesen az anyagi világ urának érzi magát, és hogy oly mélyen belemerül az érzéki életbe, az anyagi élvezetekbe. Mivel pedig ennyire belemerül az anyagi életbe, maga is anyagi energiákat kezd el termelni (teremteni), és maga köré gyűjteni. Ezáltal pedig már maga az emberi elme is anyagi hatás alá kerül, és akár teljesen is rabjává válhat az anyagnak. Ezen kizárólagos anyagi hatás következtében viszont az ember már kerülni is igyekszik a lelki illetve szellemi hatásokat, melyek azonban továbbra is ugyanúgy érik őt, mint azelőtt, vagyis az anyag felé való elfordulása előtt. A szellemi és lelki hatásokat viszont már nem is veszi észre, mert már olyannyira csak az anyagra illetve az anyagi hatásokra fókuszál minden figyelmével. Csak az anyagi hatásokat fogadja ugyanis el valóságosaknak, szemben az igazán valóságos szellemi illetve lelki hatásokkal. Ezt a kifordított szemléletmódunkat kellene tehát valahogyan helyre hozni vagy tenni azzal, hogy megpróbálunk teljesen függetlenek lenni az anyagtól, miáltal viszont máris elérhetjük a teljes félelemnélküliség megtisztult állapotát.

A tökéletességünk elérése érdekében tehát, ha szükséges, akkor még a családi, vagy nemzeti, de akár a nemzeti kapcsolatunkat is fel kell tudnunk adnunk, mert ezek a kötődések önmagukban is, de együttesen is akadályozhatják a lelki megvalósulásunk avagy önmegvalósításunk folyamatát. Az életünk utolsó szakaszában tehát már mindenképpen, és mindig elsősorban csak az Isten utasításainak és elvárásainak szabad engednünk, nem pedig az emberek által kitalált szabályoknak, szokásoknak, rendeleteknek és elvárásoknak. Mindez azonban soha nem zárja ki azt, hogy a kettő nem lehet szinkronban egymással, viszont az esetben is egyedül csak az Isten utasításai és elvárásai lehetnek az igazán mérvadóak, nem pedig az embereké.

Az emberek többsége azonban, mivel félre van vezetve, nem tudja, hogy mit is kellene tennie főképpen az élete utolsó szakaszában. Az anyagba belezavarodva nem tudják tehát az elméjüket Isten valósága felé visszafordítani, ami miatt viszont már egyre jobban szenvednek az anyagi cselekedeteik rájuk történő visszahatásaitól. E lényegében tehát következmények

miatt pedig hamarosan már az Isten létezését sem fogják megint csak elismerni, vagy csak folyton háborognak ellene, illetve az őket ért szenvedések miatt.

Amely ember azonban az Istenhez való helyes hozzáállásával mentessé teszi magát ezektől a rá károsan ható, illetve rá visszaható anyagi tevékenységektől, az akár még a jelenlegi teste cseréje nélkül is elérheti a tökéletesség állapotát, vagyis valóban visszajuthat a tisztán lelki világba.

Az életünk végén azonban mindegyikünknek egymagunknak kell hazatérnünk Istenhez. Ott és akkor ugyanis már nem működnek az életünk során a többi embertársunktól kapott segítségek illetve tanítások.

Az emberi anyagi élet tulajdonképpen tehát Istennek egy igen értékes ajándéka, mivel pontosan a révén szabadulhatunk meg a fizikai élet minden anyagi és nem anyagi kötelékétől, azaz lényegében a fizikai (valójában azonban pszichikai) kötelékektől. Az anyagfelfogású emberek azonban nem képesek így értékelni az életet, mert sokkal inkább érdekli őket az anyagi gyarapodás, illetve maguk az érzéki élvezetek, melyek azonban, és ezt előbb vagy utóbb, de nekik is be kell majd látniuk, soha nem lehetnek végső céljai az emberi életnek. Így nézve ugyanis az emberi életnek nem lenne semmi, de semmi értelme, mely kijelentés viszont már eleve nem lehet igaz, mert az élet valójában értelemmel telített valami, mivel az élet igazából örök. Tehát csakis az itteni látszat mutatja azt, hogy az élet a lényegünk számára is véges.

Mivel azonban ez az előbbi elferdült vagy eltorzult nézet lett az uralkodó nézet, éljük a hatására a jelen korban is egyre csak a viszály, csalás, erőszak, gyűlölet és hazugság korát. Ugyanez a hibás nézet az oka azonban annak is, hogy a legtöbb ember esetében rövidül az emberi élet hossza, kiveszik az emberekből a könyörületesség, tovább romlik az emlékezet, főképpen pedig megromlanak a hitvallás és az erkölcs helyes elvei.

A jelenkorban tehát minden „izmus”, minden „-lógia” (-tudomány, -tan), minden „-rácia” (pl. demokrácia, arisztokrácia) és sajnos vallási szervezet is azért „buzog”, azért virágzik, hogy végleg elpusztíthassa a hitvallás helyes elveit, azaz a helyes erkölcsöt Isten és ember iránt. A hitvallás és erkölcs helyes elvei tehát már csak a részeiben léteznek, de azok is akármikor összeomolhatnak a mára már óriási méreteket öltött, negatív irányultságot felvett média révén, azaz az általa az emberekre gyakorolt túlnyomás hatására. Mára ugyanis ez a többségbe került média már nem is csak befolyásolja, hanem már meg is határozza a közvéleményt.

A világ egészének a boldogsága így azonban lehetetlenné fog válni, ugyanis az azzal áll egyenes arányosságban, hogy az emberek egyénileg illetve csoportosan mennyire tartják be az ISTEN (és nem pedig az ember!!!) által meghatározott hitvallás illetve erkölcs helyes elveit.

A jelen kor embere szinte állandóan különféle aggodalmaktól szenved. Majd minden embert gyötör valamiféle betegség, mely csökkent azaz „egészség”-telen állapotuk pedig szinte már rá van írva az arcukra is. Mindenki valami vagy valaki hiánya miatt szomorú, illetve elégedetlen. Szinte mindenkit kínozik a távollét a szeretteitől, és ugyanígy kínozik az elválás, az egymástól való elkülönülés is. Ugyanakkor az emberek állandóan félelemben is élnek. Félnék például attól is, hogy valami oknál fogva majd nem tudják fenntartani az éppen elért anyagi helyzetüket, vagyis hogy e területen is bármikor csökkenés érheti őket. Mindennek azonban az eredeti oka az, hogy a többségükben Isten-tagadó vagy Istent még csak mellőző emberek olyan társadalmat hoznak létre, melynek végül is az a célja, hogy Istent nyíltan, vagy akár csak közvetve is, de mindenképpen visszautasítsák, minél jobban háttérbe szorítsák, és helyette az anyagi magukat illetve magát az anyagot helyezték előtérbe.

Az ilyen társadalom azonban egyre elviselhetetlenné teszi a világot az Istenben igazán hívő, és Hozzá igazán hű emberek számára. Az ilyen társadalom pedig nem is csak Istent, hanem a nőket és gyermekeket is elhanyagolja, noha látszatra úgy tesz, mintha nagyon is a gondjukat viselné. Ezért aztán a nők megpróbálják a saját védelmüket megszervezni, aminek

viszont a következménye az lesz, hogy a házasság már csak egy formális intézménnyé válik, és igen gyakorta végződik végleges elválással.

Ez az Istentől elvetemedett társadalom ráadásul pedig megvásárolja a műveltnek tartott embereket, még tehát a helyes hitvallást ismerőket is, és mind a maga szolgálatába állítja a vezetői révén. Ebből a szolgálatból azonban igazi hasznot leginkább már csak a romlott társadalom vezetői húzzák, akiknek rossz példájára tagadja meg a társadalom legszélesebb rétege is a helyes hitvallást, és helyes erkölcsöket.

A jelen korban tehát az emberek már egyáltalán nem, vagy csak részint tartják be a helyes elveket, mert már meg vannak zavarodva a helyes társadalmi és erkölcsi szabályok háttérbe szorítása végett. A rengeteg gyermek is azért esik áldozatul az erkölcstelenségnek, mert az emberek jelenlegi vezetői és alvezetői nem ismerik a kötelességüket, és igazán nem ismerik el a felelősségüket sem, mert maguk is az anyagi élvezetek, és az anyagi gyarapodás elkötelezett hívei. Ezek az emberek tehát szinte valamennyien az olyan emberek szavazatai alapján kerülnek vezető pozícióba, akik velük együtt maguk sem tartják be következetesen az Isten életet illetve életvitelt szabályzó elveit.

Nem csoda tehát, hogy a mai világban már minden úgy néz ki, mintha már nem is a szilárd alapjára, hanem helyette egyenesen már a saját feje tetejére lenne állítva.

Ez az Istentől tehát már nem csak elfordult, hanem Tőle már el is vetemedett, azaz eltorzult vagy elfajzott emberi közösség a tehát saját maga által keltette zűrzavarban azonban már azt is elfelejtette, hogy a Föld akár egyetlen pillanat alatt maga is megváltozhat. Isten ugyanis, ahogyan az akarata szerint megvalósíthat akármit is, úgy akármit meg is változtathat, de ugyanúgy meg is semmisíthet. Mind tehát a részleteiben, mind pedig a teljes egészében, még tehát akár nagy hirtelenséggel is. Még tehát akkor is, ha ezek a magukat a többségükben isteneknek álcázó istentelen emberek magukat Istentől függetlennek, azaz magukat teljesen önállónak tartják. Ezek az emberek tévesen tehát azt hiszik, hogy ők Isten képességeivel szinte már a gyerekkoruktól fogva rendelkeznek, sőt az Ő tulajdonságait mára már felül is múlják, és hogy ők már mindent tudnak az igazi istenről, az anyagról, és imádják is azt. Mármost tehát a maguk anyagi mivoltát, azaz önmagukat és hasonló társaikat, illetve magát az anyagot az Igaz Isten helyett.

Velük ellentétben az Igaz Istenben igazán hívő ember egyáltalán nem így ragadtatja el magát, hanem úgy, hogy egyszerűen csak uralkodik az érzékein és az elméjén, nyugodt és türelmes, őszinte, egyszerű és tiszta, és ugyanilyen egyszerű és tiszta tudással is rendelkezik Istentől, valamint fenntartás nélkül hisz az Isten alkotott elvekben. Az Istenben igazán hívő emberek tehát nem az érzékkielégítő életet, és a minél nagyobb anyagi gyarapodás útját választják, mely anyagi élvezeteket a másik emberek boldogága szétzúzásának, vagy lehetetlenné tételének árán is élvezni illetve megszerezni kívánnak.

Minden háborút is tehát ezek a csak anyagi boldogságra törekvő képmutató vezetők szítanak. Nekik ugyanis nincsen más céljuk, mint az anyagi javaik, a hatalmuk, és az egyéni dicsőségük növelése. Nos hát, ez az, ami viszont már a Föld számára is túlságosan nagy terhet jelent. Az ilyen típusú emberek elszaporodása pedig minden bizonnyal maga után fogja vonni az Isten újbóli személyes megjelenését is, ugyanis a helyes hitvallás és erkölcs elveit ilyenkor már újra helyre kell állítani, hogy nehogy az egész társadalom odavesszen a saját hibájának köszönhetően.

A jelen korunk viszont egyelőre még csak ott tart, amikor a helyes hitvallásban és erkölcsben műveletlen népesség, élükön az ugyanilyen beállítottságú vezetőikkel, nyíltan is, de többnyire még csak burkoltan megtámadja a hitvallás és erkölcs helyes, azaz makulátlan tisztaságú elveit, de legalábbis elveti vagy visszautasítja magától, és így azok ahelyett, hogy egyre jobban elterjednének, fokozatosan megszűnnek itt az anyagi világban is létezni. Ezt azonban Isten már nem tűrheti tovább, ugyanis ilyen rossz hozzáállás mellett ezek az emberek, már nem csak az embertársaik többségét, hanem akár már az egész Földet is

képesek lesznek megsemmisíteni. Ilyenkor száll tehát alá, és rak rendet, azaz igazít mindent a helyére maga az Isten. Isten tehát jön, elszámol, és egyben le is számol a lealjasodott korról illetve nemzedékével, hogy a zavartalan nyugalom az Isteni Teljességnek eme „szegletében” is újra helyreálljon, vagyis hogy az Ő békessége itt is folyton csak virágozhasson, azaz itt e térségében is mindjobban csak kibontakozhasson.

Most tehát mi még abban a korban élünk, amikor láthatóan már nincsen itt a Föld és termékeinek az igazi Tulajdonosa. A Tulajdonos azaz Isten helyett jelenleg törvénykezők és intézkedő emberek pedig kihasználják ezt a helyzetet, és megvalósítják az Isten törvényei nélküliséget, vagyis a minél nagyobb anyagi és hatalmi gyarapodásuk végett megint csak tömeggyilkosságokat követnek el az emberek, állatok, és növények ellen, de harcolnak maga a Föld illetve az egész természet ellen is, aminek nyugodtan elhihetjük, hogy nem lesz jó vége. Isten ugyanis ezt a végtelenségig nem hogy nekünk embereknek, de egyetlen más teremtményének sem fogja sohasem megengedni. Ennek tehát, mint ahogyan azt már az előző korszakok is mutatják, soha nem is lehet jó vége. Nos, mára inkább már úgy látszik, hogy ez az a valami, amiben már biztosan biztosak lehetünk, mintsem a saját magunk istenségében, melyre e korszak emberei a többségükben még mindig egyre csak vágyódnak. Sajnos azonban könnyen meglehet, hogy már nem is csak a saját, hanem már mindannyiunk közös vesztére.

V. fejezet

HELYZETÜNK FELISMERÉSE, ISTEN SZOLGÁLATA, ÉS ISTEN KEGYELME

AZ ISTEN MEGSZABTA HITVALLÁSHOZ VALÓ VISZONYULÁSUNK

Az egészséges és helyes hitvallást mindig és minden körülmények között maga Isten határozza meg minden világában. Isten ugyanis nem csak a legfelsőbb Hatalom, hanem Ő a legfőbb Meghatározó is. A helyes hitvallás útját tehát minden esetben maga Isten jelöli ki, és egyedül csak Ő újíthatja is meg, valamint egyedül csak Ő maga módosíthatja is.

Egyetlen ember sem hozhat tehát létre új hitvallást, de a hittől külön kezelt vallást sem, mely isteni elvet illetve előírást viszont az emberek ma már nem vesznek valami nagyon komolyan, mert mára már nagyon is divatosak lettek a különféle vallások, a különféle vallási „felekezetek” illetve gyülekezetek.

A helyes hitvallás igaz útja, melyet tehát maga az Isten, és nem pedig az ember határozott meg, a legegyszerűbben kifejezve az, hogy minden feltétel nélkül el kell fogadnunk Isten legfelsőbbtségét illetve legelsőbbségét, és szüntelenül őszinte szeretettel kell szolgálunk Őt minden tevékenységünkben.

Az ember gyakorlatilag azonban nem is tud mást tenni, mint mindig csak valamiféle szolgálatot tenni, valamiféle szolgálatot gyakorolni. Alapvetően ugyanis ez a természete. Az eredeti elrendeltetés tehát az, hogy minden teremtmény elsősorban is és mindig is szolgálja a legfelsőbb Urat minden tevékenységében, illetve minden tevékenységével is. Nekünk embereknek tehát az a rendeltetésünk az egész itteni életünk során, hogy minden minden feltétel nélkül szolgáljuk Istent, mert Isten a leghatalmasabb Úr, és Neki mi teremtményei csak az alárendeltjei lehetünk. Nekünk tehát egyenesen kötelességünk is Istent, mint a legfelsőbb Urunkat szolgálunk.

Bennünket ide az anyagvilágba került teremtményeket a többségünkben azonban már nem a Teremtő Istenünk szolgálata, hanem a szintén az Istentől kapott fizikai érzékeink szolgálata köt, vagy inkább már láncol is le magához. Mára tehát többnyire már csak anyagi vágyaink lettek. A kialakult fizikai érzékszerveink következtében lényegében tehát Isten helyett az anyagi világ szolgálói lettünk, és már egyre csak terveket szövögetünk az anyagi vágyaink mind tökéletesebb kielégítésére. A csak ilyen jellegű vágy azonban előbb vagy utóbb, de teljes tudatlanságot fog eredményezni Istentől. Nem csoda tehát, ha ma az anyagi élet központjában a szabad szexualitás, vagyis a már vad kéjjé elfajult anyagi vágy áll. Az ember ma tehát már minden anyagot birtokolni és élvezni akar, mégpedig már egészen képes rá való sóvárgással egybekötöttén. Ez pedig már azt jelenti, hogy az ember mára már Isten uralmát magáról levette és egyedül csak Isten eme illuzórikus világában, azaz csak az anyagvilágban akar élni. De már nem is csak élni akar benne, hanem már maga akarja az anyagot „megerőszakolni”, vagyis étellel megtermékenyíteni is. Lényegében tehát az anyagot már a teljességével a maga uralma alá akarja vonni, noha most éppen az anyag lett a fölöttes ura Isten helyett, mert az ember korábban már így döntött, így választott, mielőtt ide ebbe a csak ideiglenes lehetőségű anyagvilágba beköltözött volna az eredete helyéről, azaz Isten közvetlen közeléből.

Mi emberi „jövevények” tehát itt a földön egy részünkkel most éppen egy új vallás megteremtésén fáradozunk, mely tehát már nem is az anyagot jelöli meg az egyedüli és egyben legfelsőbb Istennek, hanem már magát az anyagi embert. A fizikai embert tehát, aki már nem is csak az anyag fölötti tökéletes uralkodásra képes, hanem aki már az Igaz Isten hatalmát is képes felülmúlni. Ennek megvalósításban pedig már nem is csak a világi hatalmak szorgoskodnak, hanem szinte már valamennyi Isten megszabta hitvallástól elfordult illetve elferdült vallási felekezet is. Az ő céljuk már tehát akár közösnek is mondható. A vallás jelentős részével tehát mára már maga is világi hatalmat képez az emberek és az anyagi dolgok fölött.

Isten azonban, mint tudjuk is, teljesen mást akar. Isten egységes hitvallást akar, mely minden embert Hozzá vezet vissza, nem pedig mindenkit a pusztulásba vezet, mint a jelenlegi

világi és vallási hatalom lassan már legnagyobb része. Ők ugyanis az önös érdekeik miatt már beleavatkoztak az Isten hatalmába is, mert már azt is a magukénak akarják tudni.

Mi jóézésű, Istenhez hű lett illetve maradt emberek azonban, mára már úgy néz ki, hogy már csak remélhetjük, hogy e hatalmak nem mindannyiunk és az egész Föld közös vesztére teszik, amit jelenleg is tesznek. Legalábbis bízunk még abban, hogy Isten talán még azelőtt meg fogja állítani őket, mielőtt még maguk pusztítanak el az egész világot az anyagi hatalomért és gazdagságért, valamint az emberek fölötti uralmért való marakodásuk során. Az önpusztítás ugyanis már nagyon rossz fényt vetne az egész emberiségre nézve is, nem csak eme önpusztító, egyenesen a vég felé rohanó részére.

Reménykedjünk tehát, hogy ezek az emberek valami már igazán megrázó oknál fogva majd maguk is vissza fognak fordulni az Isten által meghatározott hitvallás felé, vagyis végül is maga a legfelsőbb Hatalom, Isten felé, Isten egyedül és mindig is igazságos és jogosságos uralma felé.

AZ EMBER KÜLDETÉSE

Az ember a földi küldetése mibenlétét az isteni ihletekből és sugalmazásokból értheti meg. Az egyenesen az Istentől jövő sugalmazás ugyanis helyreigazítja, megjavítja, de ugyanakkor mintegy fel is emeli az embert, és aláztos Isten-szolgává, őszintén hívó lélekke alakítja át. Az ilyen ember viselkedésében jelentős javulás észlelhető, és az Isten által ily módon „megérintett” azaz közvetlen vagy közvetett (de egyenes) úton „megilletett” ember többnyire meg is érti, hogy mi is a küldetése, vagyis hogy mi is a célja a földi életének.

Az igazság azonban az, hogy nem csak Isten, hanem a testnélküli szellemek is törvényszerűen (viszont ők már nem korlátlanul) befolyásolhatják a testet öltött szellemeket. Emiatt van tehát az, hogy az ember számára létezik az alacsonyabb rendű, általunk gonosznak, „aljasnak”, vagy „alantasnak” elnevezett, valójában azonban az Isten által jelentősen korlátozott befolyásolás, és ugyanúgy létezik a magasabb rendű, azaz a helyes, szinte alig korlátozott szellemi befolyásolás is. Mindebből pedig az következik, hogy szinte minden embernek vannak idegen, azaz nem saját eredetű gondolatai, illetve érzései is.

A szellemi eredetű befolyásolás tehát nagyon is hat illetve hathat az ember lelki világára, ugyanis a befolyásolást az ember ugyan az érzékszervein keresztül érzi meg, viszont ezeknek a szellemeknek a lelki avagy a szellemi tudati hatásait végül mégiscsak a saját lelkével veszi át. Természetesen azonban mindig csak az esetben veszi magára, ha azt éppen maga is akarja.

Az átvett hatásoknak pedig az ember a legtöbbször aszerint tesz eleget, vagyis többnyire annak megfelelően cselekszik, hogy azok éppen az Istenhez hű, az isteni jót követő, illetve az Istentől és az isteni jóságtól elforduló, az önmagavalójukkal a rossz felé hajló szellemektől származtak-e.

Minden további kétség nélkül elmondhatjuk tehát, hogy lényegében minden ember részint „médiüm” is, vagyis az ember a legmagasabb fokozatú tisztasággal rendelkező szellemektől a legalantasabb szellemekig terjedő skálán belül létező szellemek befolyásolása alatt állhat, ha maga is akarja ezt vagy azt a fajta illetve szintű kapcsolatot. Az ember azonban elsősorban azért kapta az eszét azaz a fizikai tudatát is irányító tisztán szellemi élő értelmét, és később a Krisztus által megismertetett helyes szellemi elvet, hogy már egyedül maga is képes legyen megkülönböztetni a jót a rossztól. A tiszta értelmét azonban azért is kapta, hogy végre már be tudja fejezni a tévelygését, és újra hozzá tudjon igazodni az igaz szellemi, vagy helyesebben kifejezve az isteni helyes és időtlen törvényekhez avagy rendhez. Végül is tehát a Teremtőjéhez, az Egyetlen Istenhez, és természetesen az Ő „országához”, azaz az Isteni Teljességhez vagy Egységhez.

Az Isten mellől elkóborolt, minden jelentősebb szellemi cél nélkül bolyongó embernek tehát újra „igaz emberré”, azaz örök fennmaradású, mindig jó, a Teremtő Istenhez mindig hű szellemi emberré kellene válnia. A jóra törekvő, helyesen igazodó ember emiatt mindig csak a jó szellemeket illetve szellemi erőket vonzza magához, ugyanis e területen is érvényesül a hasonlóság és viszonylagosság törvénye. A rossz felé hajló illetve forduló ember tehát már szintén természetszerűleg, vagyis a maga kialakította helytelen viselkedésének köszönhetően vonzza magához a negatívvá lett szellemi erőket. Az isteni jóval ellenkező szellemeknek azonban nincsen hatalmuk már az előbbi tisztaságú emberek fölött sem, és ezért legfeljebb is csak kísértés formájában léphetnek fel velük szemben. Az isteni törvény tehát ezek felett az ellentétes szellemi erők felett is uralkodik. Ez főképpen azonban azt jelenti, hogy az embert befolyásoló, illetve esetenként meg is szálló negatív beállítottságú szellem általánosan nem, de legfeljebb is csak ideiglenesen avagy csak látszatra szoríthatja ki a saját szellemi erőt az emberből, és csakis akkor, ha azt maga az ember is úgy akarja. A saját szellemi erő ugyanis mindig erősebb, mint az idegen. Ezért és a törvény miatt van az is, hogy az ellentétes erő mindig csak kísértő befolyást gyakorolhat, vagyis a törvényt (lényegében azonban Istent) semmiképpen sem kerülheti ki. A Bibliából nagyon is jól tudjuk, hogy még az Isten ellen

lázadó legfőbb ellentétsszellem, a „Sátán” sem tehet semmit az emberekkel Isten beleegyezése illetve meghatározása nélkül.

Az ember földi küldetése mindig elsősorban a mihamarabbi tökéletesedése érdekében történik, és egyben azért is, mert itt a földön is mindig csak a jóra és tökéletességre törekvő embereken keresztül képesek megnyilatkozni a legtisztább és legvilágosabb, vagyis az Istentől eredő, az Ő igazságát hűen visszatükröző mindig tökéletes szellemi közlemények avagy információk, mely szellemi ismereteknek mind több mennyiségben történő elsajátítása jelenti a tisztán szellemi azaz az igazi fejlődésünket. E fontosabb fejlődésünk pedig azután már természetyszerűleg fogja maga után vonni a hatására már szintén jó irányba forduló tárgyi fejlődésünket is, melybe mára talán már túlságosan is bele vagyunk „habarodva”, de részint talán már „zavarodva” is. Nos, ebből a magunk a magunknak csinálta zavarodottságunkból kellene végre már végképpen kilábolnunk, hogy az igazi, a fontosabb, a tisztán szellemi fejlődésünk végre már úgy „istenigazában” is nekilódulhasson a jelenlegi mindig csak egy helyben illetve helyen történő toporgásából. Egyetlen értelmes ember sem gondolhatja ugyanis komolyan azt, hogy az élet a számunkra csak ennyi lenne, mint amennyit mi a fizikai érzékszerveink révén a rendkívül rövidde végül is magunk tette életidőnk során fizikailag érzékelhetünk belőle itt a földön. A földi küldetésünk tehát bizonyosan jóval többről kell, hogy szóljon, mert az életünknek így ebben a „durva” (csak vagy elsősorban fizikai) és múlandó formájában örökre megmaradva igazából nem lenne, de talán nem is lehetne még csak „semmi értelme” sem, nem hogy valós értelme.

TÖBBSZINTŰ ISTEN-SZOLGÁLAT

Isten a legfelsőbb személyiség minden és mindenki fölött, ezért egyedül Ő minden léleknek is az irányítója. Isten ezzel egyetemben azonban minden egyes lelke számára egyaránt a védelmét illetve őrizetét is biztosítja. Isten a maga részéről tehát mindamellett, hogy uralkodik fölötté, egyben szolgálja is az embert, de ugyanúgy a többi teremtményét is.

Isten az energiával tehát minden létezőt egyaránt ellát, viszont az Őt igazán megismerő és viszont szolgáló teremtményét már az örök békéjében vagy nyugalomában is részesíti. E béke illetve nyugalom alatt azonban nem fizikai békét és nyugalmat kellene értenünk, hanem nyugodt, minden kártól és ártalomtól mentes, azaz mindig csak produktív, azaz új, valós értéket létrehozó teremtoi munkát. Ezt ma már tévesen „kreatív” alkotásnak nevezzük, mely kreatív szó már eleve magában foglalja az alkotó kifejezést, és mellette már csak valami új létrehozását jelenti, illetve hangsúlyozza is ki. Az újonnan létrehozott dologgal kapcsolatban viszont azt már egyáltalán nem fejezi ki, hogy az újabb valódi értéket képvisel (létrehozott valami tehát lehet éppen rossz azaz értéktelen is), hanem legfeljebb is csak azt, hogy az elsősorban az alkotója számára valamiféle hasznot hozhat illetve jelent.

Isten a teremtményei általános őrzését és védelmét a különféle energiái illetve erősségei révén látja el, viszont a már megtisztult, Őt minden feltétel nélkül elfogadó és szolgáló teremtményeinek védelmét már személyesen, vagyis valamely személyes formációjában látja el. Isten azonban nem csak személyesen védelmezi az ilyen Hozzá mindig hű teremtményét, hanem fokozatosan ellátja azt az Ő személyes, itt e szférában azonban különlegesnek minősülő tulajdonságaival is, miáltal e megtisztult teremtmény Isten minden jó tulajdonságával illetve képességével akár tehát már itt a földön élve is rendelkezhet. Jézus szolgálta erre is a legkiválóbb példát.

Az Istent szolgáló, megtisztulás folyamatában lévő emberek az eltérő tulajdonságaiknak megfelelően három főbb csoportra oszthatók fel.

Az első csoportot azok az Isten-szolgák képezik, akik buzgón látogatják a templomokat, és az egyéb más gyülekezési helyeket, és ott szóban ajánlják fel a tiszteletüket Istennek anélkül, hogy Istent valamelyest is megfelelően ismernék. Ezek az emberek azonban semmiféle különösebb tiszteletet nem tanúsítanak a már teljesen megtisztult társukkal szemben, mert ők még erősen materialista beállítottságú emberek. Ők tehát esetlegesen is csak a második csoportba tartozó embereket illetik meg a tiszteletükkel, sajnos azonban a legtöbben még Isten előtt, és nem pedig Őt mindig csak követően.

A másik csoport viszont már azokból az emberekből áll, akikben már erőteljesebben kialakult a vágy az Isten szolgálatára. Ezek az emberek azonban a legtöbbször csak a hozzájuk hasonló emberekkel kötnek barátságot, mely barátság azonban a legtöbb esetben csak felszínes marad. Ezek az emberek azokkal társulnak tehát, akikről tudják, hogy ők is hasonló szintet értek el az Isten-ismeretben mint ők, és ezért közülük sokan látszat-szövetségeket is kötnek egymással, akár még szervezeti szinten is. Ezen magukat Istenhez már elkötelezettnek hitt, vagy inkább még csak vélt emberek viszont az előbbiekhöz képest már még kegyesebbek a kezdőkhöz, és mintegy saját kegyből leereszkedve hozzájuk tanítgatják őket az Isten tudására, viszont elkerülik, és amennyire csak lehet, igyekeznek elkülönülni is az ateistáktól. Látszatra azonban néha velük is igyekeznek kapcsolatot teremteni. Ezeket a többségükben tehát hivatásos papokat és apácákat akár Isten másodrangú szolgálóinak is nevezhetjük, noha ők a többségükben magukat már elsőrangú Isten-szolgáknak, sőt a legfontosabb Istent szolgáló embereknek tartják, és sajnos leginkább annak megfelelően is viselkednek. A legtöbbször és legtöbben azonban a tulajdon fontosságukat Isten legfontosabbsága elé helyezik, amivel viszont a tanításuk inkább csak értelmét veszített lesz, mintsem használna a tanítványaiknak a helyes Isten-ismeret megszerzésében, illetve az Istenhez való visszatérésben.

A harmadik csoportot pedig a már az itt a földön elérhető legnagyobb tisztaságot elért emberek képezik, akik már mindent Istenben látnak, és minden dolgot és személyt a Legfelsőbb Úr vagyis Isten tulajdonának tekintenek. Ezek az emberek mindenre úgy néznek tehát, hogy azok mind örök lényegi kapcsolatban vannak Istennel, vagyis lényegében Istennel kívül nem látnak semmi „mást” senkiben és semmiben sem. Nos hát, ők az igazi Istenszolgák. Ők ugyanis már itt a földön élve is elérték a tökéletességet.

A három csoport tagjaira tehát egyaránt jellemző, hogy rendelkeznek az Isten tulajdonságaival, csak éppen egymástól eltérő szinten vagy mértékben. Isten tulajdonságaira ők azonban, mivel már valamilyen szinten hisznek Istenben, már mintegy automatikusan tesznek szert, és már nem is egyenesen csak Istentől, hanem már egymástól is tanulnak Istensímetet, noha lényegében már azok az ismeretek is Istentől, csak éppen kerülő utakon, vagyis nem közvetlenül jövő és érkező ismereteknek számítanak.

Az a család (esetleg nemzet) viszont nagyon szerencsésnek nevezhető, akinek akár csak az egyik tagja esetleg már a megszületésétől fogva kellően tiszta Istenszolgá, vagy pedig az élete során eléri a kellő tisztaságot, azaz az Isten által helyeselt Istenszolgáság szintet. Az ilyen családok többi tagjai ugyanis Isten kegyének megfelelően vele együtt akár végérvényesen is felszabadulhatnak az anyagi világ minden hatása alól, és végleg visszakerülhetnek a lelki síkra, Isten lelki világába. Természetesen azonban csak akkor, ha Istent ők is követik, és fő vétkeket maguk sem követnek el a földi síkról való eltávozásuk idejéig. Isten korábbi ígéreteinek megfelelően pedig akár héttől százig terjedő korábbi és elkövetkező generációra is kiterjedhet Isten eme áldása.

Minden ember tehát azzal lehet legjobb a családjához, ha maga Isten legtisztább szolgájává válik, vagyis ha az itt felsorolt harmadik, Istenszolgáságában már teljesen megszilárdult csoport tagja lesz.

Isten legfőbb utasítása minden teremtménye számára az, hogy egyszerűen csak mindenben kövessük Őt, aminek hatására akár a határtalan áldásában is részünk lehet. Azáltal ugyanis már tökéletes társulásba, egy társulásba kerülhetünk Vele, miáltal már minden tulajdonságából részesedhetünk. Még tehát a legfőbb dicsőségéből is, mint amiből Jézus is részesedett. Istennek ugyanis a dicsősége is tulajdonságának minősül.

A jó isteni tulajdonságaink tehát mind csak az Istennel való társulás, az Istennel való együtt járásunk hatására fejlődhetnek ki. Az ilyen esetben Isten tehát már mintegy Ő maga ruház fel bennünket a legkiválóbb tulajdonságokból, melyek fölött Ő korlátlanul, illetve melyekkel Ő korlátlan mennyiségben is rendelkezik.

Isten elvárásainak és rendeleteinek következetes követése tehát már eleve azt jelentheti, hogy azzal már mi magunk is társulásba kerültünk Istennel. Mivel azonban Isten egyáltalán nem fizikai minőségű, hanem csak fizikai azaz illuzórikus (látszat) energiái is vannak, egyáltalán nem is szükséges az anyagi jelenléte ahhoz, hogy érzékelhessük a legközvetlenebb társaságát. Istennel tehát már azáltal is társulásba vagy közvetlen kapcsolatba kerülhetünk illetve lehetünk, ha Róla éppen csak beszélünk, a nevét említjük, Őt dicsőítjük, illetve ha egyszerűen csak követjük a határozatait, szabályait, utasításait, vagyis ha betartjuk azokat, illetve következetesen betartjuk az általunk megváltoztathatatlan törvényeit. (A zsidóság például még ma is a legutóbbinak kíván teljességgel eleget tenni.)

Az anyagi létezésbe került és benne tökéletesen elmerült ateista ember azonban az érzékeit a fizikai anyag szolgálatába állítva egyre csak kutat a tulajdon anyagi boldogsága után, ámde ez soha nem teheti őt tökéletesen elégedetté. Ezért aztán ő is elkezd keresni az Igazságot, viszont az ilyen ember mindezt a keresést a tárgyi értelmével, és a szintén az anyagi alapokra helyezett filozófiára támaszkodva teszi, nem pedig a szellemi Isten segítségével. Ezért aztán nem is találja meg Istenben az Igazságot, és képtelen lesz az Istennel való önzetlen társulásra is. Mivel pedig így nem találja meg Istent, újra csak belemerül az anyagi cselekedetekbe. Elkezd látványosan jótékonykodni, és számtalan egyéb más

emberbaráti cselekedeteket végrehajtani, viszont végül már ezek sem fogják őt maradéktalanul kielégíteni. Ezek a cselekedetek sem fogják tehát a teljes megelégedettségét szolgálni, ugyanis az embert az alapvető természete szerint csupán csak az teheti tökéletesen elégedetté, ha elsősorban soha nem magát és a társait, illetve a többi élőlényt és az anyagot szolgálja, hanem ha egyedül csak Istent, az Urat, a Legfelsőbbet szolgálja, mégpedig állandó jelleggel, vagyis örökké. Nos, Isten pedig éppen ezért az örök szolgálatért cserébe részesíti őt az örök és személyes védelmében, azaz az örök életben.

Az Isten-szolgálatunkról tehát elmondhatjuk, hogy az mindig csak a kölcsönösség szellemében válhat igazán érvényessé. A kölcsönösség azonban, mint ahogyan ezt talán már az előbbiekből meg is figyelhettük, már egyedül csak a mi emberi részünkről hiányzik, mert azt mi sajnos még mindig nem teljesítettük be, ahogyan az Istennel újabban megkötött szövetségünknek sem tettünk még mindmáig eleget. Mi ugyanis sajnos még mindig csak a tulajdon anyagi dicsőségünk megvalósulását igyekszünk igazán szolgálni, és nem pedig az Igaz Istent. Így azonban még csak nem is csodálkozhatunk majd azon, ha majd mindannyian egyszer csak nagy hirtelenséggel azt vesszük észre, hogy megint csak leestünk a legalsó, itt még csak meg sem említett szintre. Ahelyett tehát, hogy egyre magasabbra emelkednénk, egyre magasabb szintű társulásba kerülnénk Istennel az egyre hívebb Istenszolgálatunk révén. Isten kegyelme azonban remélhetőleg majd hozzá fog segíteni még e mélyre süllyedt bennünket is a minél magasabb rendű Isten-szolgálat eléréséhez.

ISTEN KEGYELME

Isten kegyelme, mint ahogyan a Nap sugarai is, minden emberre, minden élőlényre egyaránt kiárad illetve kiterjed. Isten ugyanis ellentétben az emberrel egyáltalán nem személyválogató, nem részesít előnyben senkit sem, egyetlen teremtményét sem, különösen pedig a másik rovására nem.

A kegyelmet elfogadó emberek azonban nem egyforma képességgel rendelkeznek, illetve nem ugyanolyan mértékben képesek befogadni magukba az Isten kegyelmét. A kegyelem befogadása látszatra tehát eltérő szintű az emberek esetében, viszont ez még egyáltalán nem zárja ki azt, hogy mindenki azonos szinten is, vagyis teljességgel is képes befogadni az isteni kegyelmet.

Vannak azonban emberek, akik csak ideiglenesen alakítanak ki kapcsolatot Istennel, hogy egy bizonyos maguk elé kitűzött, többnyire azonban sajnos még mindig csak tárgyi jellegű célt elérhessenek. Gyakorlatilag így viselkedik a legtöbb szenvedő ember is, akik éppen a testük egészségtelenségétől szenvednek, vagyis ők is valami tárgyi dolognak vannak a hiányában. Ugyanígy viselkednek azonban a filozofikus beállítottságú emberek, de maguk a filozófusok is, valamint az egyszerűen csak kíváncsi emberek is, akikben szintén csak néha-néha ébred fel a vágy, hogy Istent igazából is megismerjék.

Az emberek többsége a legtöbb céljával azonban úgy van, hogy ha eléri azt, akkor máris újabb célokat keres illetve talál ki magának, a már elérttel pedig lassan, vagy akár nagy hirtelenséggel is, megszakítja a kapcsolatát.

A szenvedő emberek többsége is tehát buzgón imádkozik Istenhez, hogy szabadítsa meg őt a szenvedéseitől, mihelyt azonban megszűnik a szenvedése, többé már nem foglalkozik azzal, hogy fenntartsa a kapcsolatát Istennel, aki őt valamilyen közvetlen vagy közvetett módon megváltotta a szenvedéseitől. Ezek az emberek legtöbbször pedig még hálát is elfelejtenek érte Istennek adni, viszont nagyon is buzgón hálálkodnak az Isten eszközeként szereplő gyógyító orvosnak, természet vagy lélekgyógyásznak a pénzadományaikkal a csodás gyógyulásukért cserébe. Az ilyen emberek lényegében azonban csak vonakodnak elfogadni az Isten rájuk árasztott kegyelmét, mint ahogyan ezt a szkeptikusok teszik, akik viszont már eleve kétségbe vonják Isten eme „hivatalának” a működését is.

Akik viszont már teljességgel ellenzik Istent, azok nem is részesedhetnek Isten kegyelméből. Ők tehát, mivel már tökéletesen elutasítják maguktól Istent, Istennek már csak az irgalmában reménykedhetnek. Ezek az emberek valójában „sötétségben” azaz tudatlanságban élnek Istennel kapcsolatban, ezért nem képesek Isten felé fordulni, és gyümölcsöző kapcsolatba kerülni Vele.

Az emberek többségükben azonban még mindig csak szükség esetén fordulnak az Istenhez, viszont mint amilyen jelleggel azt kérik, úgy is kapják meg a segítséget, vagy az éppen kért dolgot. Ők így tehát csak részlegesen, vagyis csak alkalomszerűen részesedhetnek Isten kegyelméből, mely alkalmat viszont már minden esetben maga az Isten választ meg, még ha esetleg a látszat éppen mást mutat, akkor is.

Amely emberek pedig már teljes mértékben elmélyednek Isten odaadó szolgálatában, azok már állandó jelleggel élvezhetik Isten kegyelmét.

A kegyelem elnyerése mindig elsősorban tehát Istentől, Őt követően pedig már magától az azt befogadó embertől függ. Isten azonban semmi esetre sem részrehajló a kegyelme osztogatásánál sem. Isten ugyanis, amikor is Jézus képében alászállt az emberek közé, akkor sem részesített előnyben egyetlen embert, még tehát egyetlen vallási vagy világi vezetőt sem, de ugyanúgy egyetlen koldust sem. Isten tehát mindenki esetében csak az őszinte feléje fordulást, az őszinte hitet nézi.

Isten Jézuson keresztül, az estleges látszólagos elfogultság ellenére is, amit legfeljebb is csak a tizenkét tanítványára vonatkoztathatnánk, tökéletesen egyenlően osztogatta szét a

kegyét, vagyis az eljövetelekor senki emberfiát sem részesített semmiféle előnyben, de ugyanúgy hátrányban sem. Egyszerűen tehát csak annyi történt, hogy a Jézus által megszólított tizenkét ember már az első hívó szóra megtalálta a rég elvesztett kapcsolatát Istennel, és attól fogva már kitartóan megmaradt a kapcsolat állandó fenntartása mellett. Közülük tehát csak Júdás szakította meg ezt az újonnan felvett kapcsolatot Istennel, és pedig pénzhaszon megszerzése miatt, amit aztán már nagyon is megbánt, de valószínűleg már későn. Ő tehát azt az embertípust képezte le, aki az Igaz Isten helyett újfent csak a pénzt válassza a rajta uralkodó Istenének. Ugyanakkor Júdás azt is szimbolizálta, hogy ha ezt a hibás lépését az ember későn bánja meg, akkor azzal egyben lényegében öngyilkosságot is követ el maga ellen. Szimbolizálta azonban még azt is, hogy Isten megszerzett kegyelmét tehát nagyon is el lehet veszíteni, akár még végérvényesen is.

Az igazság az, hogy az Istennek akár külsőleg (mintegy rendkívüli esetként), vagy akár belsőleg létrejövő megjelenése alkalmával a Vele érintkező, illetve Őt akár csak közvetlenül látó és halló embernek lehetősége van a megtisztulásra. Az ember ilyenkor tehát megszabadulhat minden addig elkövetett vétke rá való visszahatásától, és mivel ezáltal megtisztul, akkor, ha eltávozik a földi síkról, biztos helyet kaphat Isten lelki birodalmában. Ehhez azonban meg kell tartania a tehát mintegy megújult „tisztá lapját”, vagyis már még állhatatosabban kell kitartania Isten mellett, az ott és akkor Vele újra felvett kapcsolat megtartása mellett.

Isten azonban csak a Hozzá állhatatosakat szereti igazán, és nem pedig azokat, akik mindenféle „áhitatos” (színelte) rajongás mellett végzik az Ő szolgálatát. Isten tehát mindig is egyedül csak azokat részesíti a kegyelmében, akik mindig csak őszintén, tiszta és minden érdek nélküli szeretetből, azaz önzetlen szeretettel fordulnak feléje. Akik ugyanis „ájtatoskodnak”, vagyis csak képmutatóan vagy színleg fordulnak Isten felé, azok még mindig fontosabbnak tartják magukat Istennél, vagyis még önzőek. Ezeknek az embereknek a szívükben tehát még mindig csak a tulajdon maguk, a földi önmagavalójuk, és nem pedig Isten foglalja el az első helyet.

Isten végül is tehát azért jelenik meg az anyagi világában a „megszületett” formájában is, hogy helyre állítsa a hitvallás helyes elveit, illetve hogy a képmutató „farizeusoktól” megvédje a Hozzá igazán hűeket. Leginkább azonban azért, hogy megszabadítsa az egész emberiséget az istentagadóktól, hogy végre már az egész emberiség is újra boldog és szabad lehessen, vagyis hogy már ne csak egyes emberekre, hanem az egész emberiségre, és magára az egész Földre is, már teljességgel is kiárasztassa a végtelen kegyét.

Maga az Isten a világban tehát mindig csak az ember és az adott élettér javát szolgálva jelenik meg, még tehát az istentagadó emberek számára is. Előttük ugyanis Isten megjelenése éppen úgy nyitottá teszi a lehetőséget a kegyelmének befogadására, amennyiben ők is őszinte szívvel megbánják az Isten és ember ellen elkövetett addigi minden vétkeiket. Isten kegyessége tehát végül is valóban határtalan. Csak az vetheti tehát el ezt a már végtelen kegyet is önmagától, aki semmilyen körülmények között nem akarja az Isten hatalmát fölötte egyedül jogosan uralkodó hatalomként elfogadni. Az ilyen ember azonban már valóban megérheti azt is, hogy valóban kegyvesztett lesz. Abból az állapotból pedig igazán már nincsen semmiféle visszaút Istenhez. Egyáltalán nem éri meg tehát Isten mindenki részére egyaránt felajánlott kegyét senkinek sem visszautasítania, mert azzal az ember lényegében már nem is csak Istent, hanem már saját magát is elutasítja magától, vagyis az ember abszolút önmagára maradván egy lassú folyamat során, vagy pedig ha nagy hirtelenséggel is, de mindenképpen, és pedig végleg meg fog szűnni létezni. Mégpedig úgy, hogy az illető embernek még csak emlékezete sem marad Istenben. Ez azonban már az igazi vég az ember számára.

Mindenkire nézve sokkal jobb tehát, ha mindenki végül is magát tehát az Istent, mint végtelen kegyelmet is választja, mégpedig örök jelleggel, mintsem a végérvényes elmúlást, mellyel tehát csak veszíthet az ember, mégpedig igen nagyot!

VI. fejezet

„JÁTEKOS KÖNNYEDSÉGGEL” VISSZA AZ ÖRÖKKÉVALÓSÁGBA

JÁTSZD ÚJRA, LEGFÉNYESEBB SZELLEMI NAP!

Krisztus szellemi törvényeket, szellemi szeretetet, testvériséget, önfeláldozást, önlegyőzést, az érzékiségtől és a fizikai anyagtól való megszabadulást, az anyagnak újra szellemivé történő átalakítása tanát hozta magával.

Isten Jézust, mint missziósszellemet küldte tehát le hozzánk, hogy felébresszen bennünket mélyre bukkolt szellemeket, és hogy meg is szabadítson bennünket az ellentét fogságából.

Jézus, Isten szelleméből származtatott Fia tehát az igazi újjászületés lehetőségét hozta el számunkra. Küldetésének végrehajtása azonban kimondhatatlanul nagy kínokat, szenvedést, rendkívüli áldozatot jelentett a számára, melyet elsősorban az Atya iránti, minden teremtményét felülmúló szeretetéből, másodsorban pedig az emberszeretetéből, és a többi földi élőlény iránt is egyaránt érzett szeretetéből fakadóan hozott meg, valamint azért, hogy legyőzze az ellentétet, illetve annak kifejező szimbólumát, a „halált”. (A „legyőzés” alatt itt azonban már azt kell értenünk, hogy a nálánál hatalmasabb ereje által Jézus szellemisége, Krisztus, egyszerűen csak magába olvasztja a halál erejét, azaz a halálnak minden erőit.)

Krisztus, mint az „Élet” élő szimbóluma (is) tehát isteni igazságot mondott, amikor is azt fejtette ki, hogy Ő az Atyától azaz a Létezésből jött, Hozzá megy, és hogy az Atya és Ő (tehát a Létezés és az Élet) egyek, egylényegűek. Az élet, mint mára már tudhatjuk is, csakis a már meglévő létezésből indulhat ki, csak onnét eredhet, és valóban egylényegű az őt származtató létezéssel. „Mindkettő” ugyanis egyszerűen csak „van”, és ebben a megközelítésben többé már nem is csak úgy „rejlik”, hanem már teljes mértékben nyilvánvalóvá is válik a Létezés és az Élet egylényegűsége.

Krisztus megváltói munkáját, érdemeit, származását és halálát azonban az emberiség nagyobbik része misztikumnak illetve mesének tartja, ugyanis az anyagelvűség kizárólag önmaga akar teremteni. E tévelygés mögött azonban az „ellentétszellemek” állnak, akik az embereket a fizikai anyagról való tudásvágyuk révén kerítik a hatalmukba, miáltal ostromot indítanak a helyes szellemi tudás ellen, amit ugyan támadhatnak, de soha nem lehetnek képesek megsemmisíteni, esetleg csak magukat, és az emberi szövetségeseiket.

Krisztus mozgalma azonban szemben az ellentétszellemekével nem a minél jobbani széttagozódás, hanem az Abszolút Egy, az Egység, azaz az Egy Isten felé haladó szellemi mozgalom.

Mi, mai emberek, jelenleg egy olyan átmeneti korszakot élünk meg, melyben az előre irányú, vagyis az Isten felé haladó mozgásunk inkább megálltnak, vagy még inkább Tőle eltávolodó mozgásnak látszik. Az igazság azonban az, hogy Krisztus mozgalma ennek ellenére is töretlenül halad előre a célja felé, azaz Isten felé. A szélsőségek ugyanis közvetlenül összetalálkozva egymással tanítják is egymást. A szellemi fejlődés tehát végül is rendületlenül halad előre, még ha az innét nézve nem is úgy látszik. Amikor pedig a szellemi ellentétek elérik a legmagasabb pontjukat, akkor nem csak magának a szellemnek, hanem a teremtő illetve éltető erőnek, és az anyagnak is megtörténik a tisztulási folyamata. De nem csak a tisztulási, hanem végre már a kiválási folyamata is, vagyis valóban meg fog történni az „utolsó ítélet”, azaz a „juhok és a kecskék” valóban el lesznek választva egymástól.

A magasabb rendűvé változott szellem, erő, és anyag tehát kiválik, és Isten által el lesz különítve az alacsonyabb rendű állapotba került szellem, erő, és anyag hármasságától. (Maga a Föld is élt már át ilyen átalakulást, amikor is kivetette magából a Holdat. Egy óriási tűzkarika vagy tűz-korong dobódhatott akkor is ki a Földből, mint ahogyan az a Szaturnusz és a Jupiter esetében is már nem is egyszer megtörtént.) Az ilyen történésekkor a magasabb fokozatot elért hármasság felszívódik az igaz eredete magtestébe, és a fejlődését már ott folytatja tovább.

Maga a létfolyamat a következőképpen alakul: A gyermekszellemeket az Isten megteremti, majd életre ébreszti őket a paradicsomi világai(k)ban. Ott azonban végül is

kétfelé válnak. (A Biblia mindezt gyönyörűen le is írja. Ádám ugyanis Ádámra és Évára válik szét.) Egyik részük azonban az ellentétszellemek kísértése ellenére is az Isten mellett marad, a többiek (azonban soha nem a többség!) pedig mivel engednek az ellentét befolyásolásának tűzkarikák formájában kiteszítatnak a paradicsomi lakóhelyükről.

Ezekből az eredetük helyéről kibocsátott tűzgömbökből, vagyis lényegében a kifelé irányuló spirálmozgásuk során megtörténő sokszorozódásukból alakulnak aztán ki a harmadik, negyedik, ötödik, és hatodik naprendszerek. Mi emberek a szellemi oldalról nézve a hatodrendű naprendszerek egyikében élünk, mely innét nézve viszont már hetedrendű isteni természetnek felel meg. A rendszerek kialakulásával egyidejűleg azonban a spirálmozgás megkezdzi a visszafelé történő haladását a kiindulási pontjához. Ez viszont már egy egyé tevő, de azzal egyben tagoló belső spirálmozgás is.

Az életerő Istentől, a teremtő forrásától kiindulva halad tehát egészen a Földre. Az egyben a tulajdon fejlődését is biztosító spirális körforgása a mindenütt jelenvalóságával éltet tehát mindent. A felülről lefelé, azaz a forrásától kifelé haladó útja során étellel látja el a szintén körforgást végző fejlődési korszakok megsűrűsödéseinek halmazait (lényegében tehát az anyagait), valamint az eredetileg egyben kétneműségnek adóra és elfogadóra szétvált részeit, vagyis a korszakokba Isten által belehelyezett hím és nőnemű anyagi testeket is.

Miáltal azonban az életerő az akár a szó szoros értelmében is vehető „leforgása”, folyása vagy áramlása során érintkezik az érzékiségük és gőgjük miatt megbukott szellemek lelki szférájának anyagával is, a tulajdonságaik mintegy természetszerűleg kicserélődnek. Az életerő azonban azért, hogy minél több létezőt éltet, annál többet gyarapodik erőben és öntudatban. Mivel tehát az éltető erő érintkezik a bukott szellemek anyagaival és tulajdonságaival, a tulajdonságaiban és képességeiben gazdagodik, mely által viszont természetes kiegyenlítettséget tud létrehozni és bizonyos szinten állandósítani is, a bukott szellemek, a természet, és az állatok között.

Amikor tehát az életerő az érintkezés révén megtörténő tulajdonság kicserélődés folytán éltetni kezdi az ellentétszellemek lelki testéből kiáramoltatott kivetüléseit (önálló teremtetési próbálkozásait), akkor és azáltal részint maga is szervekké változik illetve alakul át.

A bukott szellemek tehát az életerő segítségével ölthetnek testet kezdetben ezekben a szervezetekben. Magukhoz vonzották tehát ezeket a szervezeteket (mint eredetileg tehát a tulajdon részeit), és mivel az elfajulásuk miatt elvesztették a szabad akaratukat, helyette ösztöni tulajdonságokat öltöttek magukra a szervezetek révén. Az anyagi élő test lényegében tehát megsűrűsödött, egymással szerves kapcsolatban maradt illetve került szervek halmazává lett lélek avagy eredetileg szellemi tudat. A lelki anyagok, és a sűrű lelki, azaz a fizikai anyagok tulajdonságai tehát kicserélődtek az életerő tulajdonságaival, mely révén kétféle élet keletkezett. Keletkezett tehát egy testi ösztönszerű élet, és egy sokkal szabadabb és gazdagabb lelki élet, melyeket egy átmeneti fokozat kapcsolt össze egymással. Ezt az átmeneti fokozatot pedig az állatiasan érzéki, vagyis az állati élet, valamint az állatemberinek is nevezhető érzéki azaz anyagi, és ezért anyagias ember élete képezi, és egyben jelenti is. Ebből a tehát csak átmeneti állapotból kerülhet tehát vissza a test és lélek összeforrt egységéből álló ember a tisztán lelki, majd onnét pedig az eredeti szellemi állapotába.

A bukás, és a vele együtt járó anyagtömörülések miatt az életerő tehát ellentétes tulajdonságokat vett fel magára, vagyis olyan érzéki anyagokat is éltetni kezdett, amelyek az állatvilág legalacsonyabb fokozatába tartozóknak nevezhetők. Lényegében azonban az életerő a magához vonzott állati tulajdonságok révén különféle állatfajokat azaz állati testeket hozott létre és éltetett. Maga az életerő azonban ettől nem lett gonosz, vagyis nem lett ellentétes természetű. Az állati szervezetek érzéki tulajdonságainak az eredeti oka ugyanis a szellemek bukása volt. Az állati testek tehát csak alacsonyabb rendű megnyilvánulási fokozatokat biztosítanak a bukott szellemeknek. A lesüllyedt vagy leesett szellemi fokozatuknak lényegében tehát egyben a szimbolikus kifejezői is a különbözőféle állati testek.

Az érzéki állatfajták azokból az összetömörült lelki azaz szellemi tudati anyagokból keletkeztek tehát, melyekben lappangó állapotban már megvoltak bizonyos alacsonyrendű képességek, csak még nem voltak kifejeződve. Ők tehát már csak az életképességüket és a mozgási adottságukat vették át az életerőtől.

A testetöltés tehát az állatok, az állatemberek, később pedig már maga az ember esetében is lényegében tehát az anyagoknak (melyek tehát lehetnek szellemiek, lelkiek, illetve sűrű lelkiek, azaz fizikaiak is), és a tulajdonságoknak, mely utóbbiak az igaz valójukban csak szellemi lehetőségük lehetnek, a kicserélődésével jött illetve jöhetett létre.

A szüntelenül „rotáló” (körforgást végző) életerő a szellemtől lefele haladó mozgása során tehát sűrítve éltet (innen tehát az „élet sűrűje” kifejezésünk is!), felfelé, vissza a forrása felé haladva pedig szellemivé alakítva táplálja a létezést. A felfelé vezető úton haladó, egy részével azonban besűrűsödött (fizikai anyaggá változott), és vele össze is keveredett szellemi tudatot (lelket) tehát az életerő szintén élteti, miáltal az szintén gyarapszik erőben és öntudatban. Végül pedig a lélek a sűrű részét levetve, vagy magából „kimosva” megtisztul, és mint teljesen megtisztult lelkiség tovább tökéletesedve egybeolvad Isten szellemi valóságával, melyben már egyéni hármasságú szellemiségként, gyermek-szellemként ébred fel. Felnőve pedig már maga is egy olyan szellemiséggé válik, aki az elért fejlettségénél fogva már maga is képes lesz az életerejével ellátni a mindenséget, helyesebben kifejezve annak csak egy részegységét. Leginkább azonban, mint már teljes és tökéletes szellemiség úgy és ott fog tevékenykedni, ahogyan és ahol azt az Isten akarja.

Isten eme végtelen világ-egyetemlegességében tehát végül is nem veszhet el semmi sem, és nincsen, de nem is lehet semmilyen szintű élet sem lelkileg elveszve. Mivel pedig a fizikai anyag lényegében lelki azaz szellemi tudati besűrűsödés, az általunk értelmezett „anyagilag” sincsen semmi sem elveszve, és nem is fog semmiféle „anyag” sem elveszni, hanem csak „átalakulni”, mint ahogyan ezt már szinte mindannyian tudjuk is.

Minden tehát, és ebbe beleértve magát a mozgást is, egyetlen kifejezhetetlenül nagy és teljes életelvhez tartozik, amely a végleges kifejeződésével tisztán lelki, azaz szellemi tudati elvvé alakul, majd onnét is tovább alakulva illetve fejlődve tisztán szellemivé lesz. Isten ezen mindig elsődleges szellemi principiumából pedig mint egyéni tökéletes teremtmény térhet vissza ismét a mindenség tárgyi „felébe”, hogy ott újra élhessen, amennyiben a mind jobban történő kibontakozásához megint az élet útját választja, vagyis azt az utat, amit egyszer valamilyen formában már bejárt. Ez tehát az értelmes élet igazi körforgása. Mi emberek azonban a körforgás alatt még mindig tévesen csak a földön történő újjászületésünket értjük, mely az igazi lehetőségű körforgáson belül inkább csak egy félrevezetésekből és félreértésekből adódó megtorpanás, lényegében azonban egy helyben járás, melyen a mára elért intelligenciaszintünkkel már réges-régen túl kellett volna tudnunk lépünk Jézus segítségével. Sajnos azonban ehelyett ma egyre inkább az válik nyilvánvalóvá, hogy ezt a lépést Isten még újabb és még közvetlenebb „Krisztus-i” azaz a „Megváltó-i” segítségével nélkül már nem leszünk képesek megtenni.

A fekete „bakelitlemezekünkön” tehát a magunk képezte „tű”, ha még mindig nem vettük volna észre, egy ponton még mindig fenn van akadva, és szüntelenül csak egy helyben jár. A földön tehát minden csak ismétlődik. Most is csak az van, ami már nem is egyszer megvolt, csak a szakadatlan fejlődés miatt minden újszerűbben van meg. Nos, ezért kell tehát már magának a Megváltó Istennek taszítani egyet talán már nem is csak a „tűn” (a szellemileg lyukas-fejű vagy üresfejű emberiségen), hanem talán már magán az egész „lemezen” is. Különösen azonban a „lemezek” ezen a Föld nevű kritikus pontján, hogy a „tű”, azaz az egész emberiség odébb, vagy még inkább följebb, a célhoz közelebb „ugorjon”, és végre már a mi esetünkben is „lejárhasson” illetve vele egyben újra el is kezdődhessen a mindeközben folyton forgó fekete „lemez” tartalmazta harmonikus zene, azaz a már nem csak örök lehetőségű, hanem valóban örök élet. A végtelen Kozmosz, azaz Isten „művi világa” vagy

„Nagy Műve” tehát a magából szüntelenül csak harmóniát árasztó „hanglemez”. Ez a „lemez” azonban tulajdonképpen nem is fekete, hanem maga is féhéren ragyogó, mint az alkotója, vagyis ez az igaz valójában végtelen fehérség is egyedül csak ebből a jelenlegi nézetünkből illetve állapotunkból fakadóan látszik feketének, mint ahogyan az élet is csak ebből a kifordított szemléletünkből látszik „sötétnek”, azaz múlandónak.

Istenem érints vagy „lökjél” hát végre már meg bennünket is az „öszköddel”, a legtisztább értelmekkel, és kérlek játszd velünk, tévelygésükből megtért, megtisztult emberi gyermek-szemlélettel is újra az örök élet végtelenül jó és szép játékát, melyet az eddigi egy helyben történő toporgásunk végett már majdnem mindnyájan elfelejtettünk játszani!

VISSZA AZ ÖRÖKKÉVALÓSÁGBA

Az örökkévalóságba „belépni” annyit jelent a lélek számára, mint visszatérni az eredete helyére, azaz az igazi otthonába.

A lélek a Léleknek, vagyis lényegében magának az Istennek a szerves része. A lélek tehát Istennel, pontosabban meghatározva azonban Isten Szent Lelkével állandó kapcsolatban áll.

Istent, mint legfőbb Urat azonban a legparányibb részétől a legnagyobb részéig minden része szolgálni is hivatott, mint ahogyan egy gépezetet vagy szervezetet is egyaránt szolgál annak minden része, legyenek azok az egészének akár a legkisebb, akár legnagyobb részei. Istent tehát bizonyos értelemben még a tulajdon Szent Lelke azaz a Legtisztább Tudata is szolgálja.

Léteznek azonban Istennek olyan „alkatrészei”, azaz az Ő egészét alkotó, de Hozzá képest igen alacsony kategóriájú részei is, melyeket Isten időlegesen el is távolított az egész „gépezetéből” vagy szervezetéből, mert azok a részei nem igazán hűen szolgálják az egészét. Ebben az állapotukban nem minősülnek tehát olyan fontosnak a számára, mint azok a részei, akik tökéletes egyetértésben Vele és egymással szolgálják az Ő egészét.

Ha tehát egy ilyen egyéni részegység, vagy egy akár ilyen egységekből álló nagyobb részegység valami oknál fogva (pl. bizonyos területen nem kíván együttműködni Istennel illetve az isteni egésszel) eltávolodik az egésztől, akkor az illetve azok az egész számára haszontalanná válnak. Isten azonban még az ilyen részei számára is biztosít helyet az egésze keretein belül, viszont ezt az egészéhez képest jelentéktelen térséget az illuzórikus (csak látszatvalósággal rendelkező) anyagi energiáival ideiglenesen eltakarja az egésztől. Ezen elleplezés miatt pedig az abba belekerült teremtményei, mint eredetileg tehát szerves részei úgy érzik, hogy külön vannak az Isteni Egésztől, és ugyanakkor különböznek is tőle, de mint részegységek is különböznek egymástól. Tévesen azt hiszik tehát, hogy teljesen önállóak.

Nos, mi emberek, mint Isten élő szerves részei ide az anyagvilágba vagy fizikai világba lekerülve úgy is kezdtünk el viselkedni, mintha már az Isten alkotta (teremtette) egészről már teljes tökéletesen levált, szervesnek (élőnek) azonban ezen állapotukban is megmaradt részegységek avagy egyéniségek lennénk. Egyáltalán nem csodálkozhatunk tehát azon, hogy ilyen elferdült, vagy tehát Istentől elfordult szemlélettel bírva már nem lehetünk ugyanolyan fontosak Isten számára, mint az egységébe a kezdetüktől fogva folyamatosan, azaz minden megszakítás nélkül, éspedig szorosan és szervesen beletartozó, örökké felszabadult állapotú teremtményei, akik lényegében tehát már a megteremtésüktől fogva az örök részeit illetve egészét képezik Istennek.

Mivel tehát mi emberek ide az anyagvilágba a saját akaratumknak köszönhetően kerültünk bele, Isten a további létezésünket, illetve vele egyben a Hozzá való visszatértünket is feltételekhez kötötte, valamint az anyagi természete törvényeinek is alávetett bennünket, mely törvényeket szintén csak egyedül Ő maga határozott illetve határozhat meg.

Amikor azonban mindezen előbbiek tudatosulnak bennünk, akkor mintegy felébredünk a kábulatunkból, melyet lényegében csak a szilárd látszatú fizikai anyag káprázata okozott, és megpróbálhatunk visszajutni azaz hazajutni Istenhez, a Teremtőnkhez. Hogy azonban ehhez is kellő ösztönzést nyerjünk, a jelen néző vagy viszonyítási pontunkból mintegy újra meg kell ismernünk Istent, és a csak a szellemi és lelki világaival együtt teljes egész világát, mely utóbbi lelki világából végül is ide távoztunk a fizikai világ csábításának illetve vonzásának engedve. Hogy tehát visszakerülhessünk Istenhez, újra meg kell szereznünk minden itt elérhető helyes tudást Istenről, a Legfelsőbbről, a Teremtőnkől, mely tudásra legegyszerűbben a teljes önmagavalónk megismerése révén juthatunk el. Ezt a folyamatot mi emberek „önmegvalósításnak” vagy „megvilágosodásnak” neveztük el, melyről alkotott emberi elképzelésekből a mai korban már számtalan csaló ember igyekszik is minél nagyobb anyagi hasznot húzni.

Valóban visszatérni Istenhez azonban mindig csak abban az esetben tudunk, ha teljességgel lemondunk az anyagi élethez való addigi ragaszkodásunkról, valamint ha már a „felébredésünktől” kezdődően már csak a Legfelsőbb Urunkat, Istent szolgáljuk minden tevékenységünkkel, mint Neki már ismét valóban szerves és hasznos, azaz Tőle többé már elválaszthatatlan részei.

Más út tehát nincsen, nem létezik, és mindezt már maga Jézus Krisztus, Isten örök szerves része is bebizonyította számunkra a tulajdon példájával. Most tehát nekünk sincsen már semmi más dolgunk, mint hogy mindenben kövessük az Ő, illetve lényegében Isten személyes példáját, és mi magunk is újra szabad, szerves (élő), hasznos, és nem utolsósorban örök és örökös részei lehetünk Isten örök és végtelen egészének, azaz magának az örökkévalóságnak.

A látszat világa tehát, ha mi magunk is akarjuk, valóban szerte fog foszlani, amikor az újra kinyílt lelki szemeink előtt a Valóságos Isten megjelenik. Ahol pedig feltűnik Isten, ott már örök virradat is van. Ez pedig már azt jelenti, hogy ahol már maga a Legfelsőbb Szellemi Nap, vagyis maga az Isten nyilvánul meg, ott és akkortól fogva nyomban el fog tűnni minden sötétség. Isten nyílt jelenlétében ugyanis soha nem létezik, és nem is létezhet semmi tisztátalanság és „sötétség” sem, azaz Róla való tudatlanság semmilyen szinten sem, hanem csakis a tisztán és mindentudás. Még tehát magáról Istenről, azaz a vele egy örökkévalóságról is. Természetesen azonban mindig az egyedül csak Átala meghatározható szinten. Az örökkévalóságban is tehát csak egyedül Ő lehet mindennek a meghatározója, mivel Ő maga igazán meghatározhatatlan, és ugyanakkor kifürkészhetetlen is. Ő ugyanis maga az ISTEN, és maga az Örökkévalóság is!

VII. fejezet

ISTEN MEGISMERÉSE A JELEN NÉZETÜNKBŐL IS ELÉRHETŐ

MEGSZEREZHETŐ-E EMBERI ERŐVEL A HELYES TUDÁS ISTENRŐL?

Az embereknek Istent egy olyan felülmúlhatatlan értelmi ragyogású Szellemi Napként kellene tudniuk megismerni, akinek a nyílt jelenlétében semmi materialista kitaláció, azaz semmi sötétség, semmi tudatlanság nem képes érvényesülni, de még csak a közelébe férközni sem. A tudatlanságnak ugyanis a legtisztább Értelm előtt nincsen és nem is lehet semmi maradása, mert az mindenképpen fényt derít minden tudatlanság sötétjében rejlő relatív igazságokra is.

Az Isten éppen ezért mindig is kimutatja a kegyét az Őt igazán keresők, az Őt valóban megismerni vágyó embereknek, vagyis megértelmesíti azokat, és kétségkívül tökéletes tudásra vezeti el őket. Mindez viszont nem áll fenn azok esetében, akik a saját vagy másoktól átvett elméleteik, azaz a behatárolt megközelítőképességük segítségével csupán csak találgatnak illetve feltételezgetnek az Abszolút Igazságról. Aki tehát akár még csak feltételelesen is kétségbe vonja Isten létezését, Isten felülmúlhatatlan tekintélyét, és Isten mindenbeni elsőbbségét, annak Isten egyénileg soha nem fogja feltárni magát. Isten ugyanis egyetlen ilyen jelentéktelen szikrája követelésére, de még csak a könyörgésére sem fogja magát feltárni előtte, mert az ilyen ember még nem elég őszinte és alázatos iránta, és többnyire még mindig csak az anyagnak, nem pedig Neki, azaz az Igaz Istennek él. Az ilyen ember tehát igazából még nem tesz különbséget a lélek és a fizikai anyag között, vagyis inkább azonosítja magát az anyaggal, mintsem a fizikai anyagnál jóval magasabb rendű és fontosabb lélekkel.

Az az ember azonban, aki szeretettel szolgálja Istent, vagyis már csak Neki él, az biztosan nem fog a tudatlanság sötétjében maradni, hanem mindent meg fog tudni az abszolút és relatív igazságokról.

Minden anyaggal kapcsolatos tudás végső célja legtöbbször csak a fizikai érzékszervek mind több és mind magasabb szintű kielégítése. Aki tehát az ilyen (tárgyi) jellegű tudását azért műveli, hogy vele az anyagi életet azért hosszabbítsa meg, hogy azzal az embernek még több és még jobb minőségű anyagi élvezetben lehessen része, az rossz úton jár, mert vele egyben az ember szenvedésének idejét is meghosszabbítja. Az ilyen célú ténykedés tehát inkább tudatlanságra, mintsem helyes tudásra vall.

Ha azonban az ember ezt a tevékenységet a többi ember lelki megértése érdekében teszi, és képes vele véget vetni a kizárólagos anyagi lét gyötrelmeinek, és segíti is vele elkezdni a lelki életet, akár tehát már itt a földön is, akkor helyesen cselekszik.

Az önmegvalósítás tökéletes szintjét mesterséges eszközökkel, vagyis pusztán csak a fizikai anyagú eszközökkel nem lehet elérni. Isten azonban mindenki szívében jelen van, és mindamellet, hogy Tőle származik, szabályozza illetve irányítja is az ember minden tudását, az emlékezetét, és bizony a felejtését is.

Az ember azért lett anyagi, mert arra vágyott, hogy anyagi legyen, és hogy maga is az állatokhoz hasonlóan egyben az anyag élvezője is legyen. (Az emberi lélek tehát olyannyira beleszeretett az anyagba, hogy azt már enni azaz „fogyasztani” is akarta.) Isten ezért készíti tehát feledésre az emberi teremtményét, aki evégett a fizikai testét és a fizikai elméjét (tudatát) hiszi az önvalójának. Ez azonban olyan, mintha az ember maga mászna le az Isten teremtette legfinomabb minőségű (szellemi illetve lelki) alapjáról, és egy annál jóval durvább minőségben, a fizikai anyagban elhelyezkedve elkezdene abból magának mintegy új alapot építeni, és arra Istenként azaz állandóságként maga felhelyezni önmagát, mert ő már egymaga akar teremteni, azaz tökéletesen önállóan akar új egyedet létrehozni magából, de bármi más dolgot is teremteni.

Ha azonban ezen tévelygéseiből felébredve az ember őszintén visszavágyódik a Teremtő Istenhez, akkor Isten külső és belső úton jövően transzcendentális tudással látja el, és elveszi az ember értelmi látása elől a „káprázata függönyét” vagy „fátylát”, vagyis a fizikai anyag megtévesztő „tüneményét”. Azáltal pedig az ember végre már képes lesz megismerni

önmagát és Istent, és megszabadulhat az Isten által feltételekhez illetve korlátokhoz kötött anyagi élettől illetve létezésről.

Istent viszont nem lehet megismerni csalo illetve hamis emberektől, azaz eleve hamis, vagy a hamisság terjesztésére csak felbérelt előadóktól, de ugyanígy a magát csak maga, és nem pedig az Isten (ki)képezte, és ezért aztán szintén csak hamis lehetőségű szellemi vagy spirituális vezetőktől sem. Ezeknek ugyanis az életcélja az, hogy minél több pénzt, és egyéb más anyagi javakat keressenek az előadásaikkal, vagyis az Istenről és a világairól (ne adj Isten az anyag Istenhez képesti előnyeiről) szóló locsogó „beszédekkel”. Az ilyen emberektől tehát igazán senki sem ismerheti meg Istent, és az egész isteni teremtetést sem, mert ezek az emberek maguk is már nem is csak nyakig, hanem egészen a fejük búbjáig bele vannak merülve az anyagba, azaz az érzéki létezésbe illetve életbe. Csak világi műveltség alapján pedig senki nem lehet képes megértetni senkivel sem Istent, de ugyanígy maga sem juthat el az Isten igaz ismeretére.

A hallás egyébként önmagában még nem is minden. Ha ugyanis a hallás nem párosul a helyes megértéssel, akkor az egész átadni szándékozott tudás semmit sem ér, noha önmagában tartalmazhat akár helyes szellemi (isteni) igazságokat is. Akinek ugyanis még nem elég tiszta a fizikai elméje, az nem tud tökéletesen figyelni, és ezért természetesen már befogadni sem. Ezek a tanítók (?) tehát mást sem tesznek, mint hogy folyton csak önmagukat cáfolják meg, miközben másokat is inkább csak félrevezetnek, mintsem Istenhez vezetnék vissza. Ezzel azonban észrevétlenül saját magukat is félrevezetik, vagyis magukat is eltántorítják az eredeti céltól, az Istenhez való végleges visszajutástól. A többi ember megtévesztése miatt azonban az ilyen tanítók iszonyatos súlyú karmikus terheket vesznek magukra, melyek alatt akár még végleg is összeroskadhatnak, ha az tudatosul bennük. Az ilyen emberek többnyire tehát már csak az Isten irgalmában bízhatnak, illetve abban is már inkább csak reménykedhetnek.

Nagyon nem érdemes tehát áltanítóvá, álpapokká, ál illetve hamis prófétákká válnunk. Inkább csak maradjunk csöndben, ha még nincsen meg a kellő tudásunk. Legyünk nyugodtak, ha igazán vágyunk a helyes tudásra, és annak megfelelően is tevékenykedünk (ami szintén ugyanannyira fontos), akkor „Ő” el fog hozzánk jönni valamely formájában, és át is adja nekünk a már igazán helyes tudást. Lényegében tehát Önmagát, és ezzel végül is mi is, és valóban is a részesei leszünk. Attól fogva pedig már a kötelességünk is lesz az Istenről szóló helyes tudást hirdetni. Bármilyen áron is. Még tehát ha szükségessé válik, akkor legvégül a testi halálunk árán is.

ISTEN ÉRTELMI IGAZSÁGA MEGISMERÉSE

Isten értelemmel felismerhető, és ugyanakkor meg is ismerhető. Az érzékelhető tapasztalás illetve érzéki megismerés mögött ugyanis, annak mintegy a háttérben létezik egy nem az érzéki valóságon alapuló tapasztalás is, melyet transzcendentális tapasztalásnak nevezhetünk. E tapasztalás azonban igazán még szavak illetve fogalmak segítségével sem fejezhető ki.

Az Isten igazságát kifejezni szándékozó embernek tudnia kell, hogy minden helytelen állítás illetve kifejezés önellentmondásos, azaz a tulajdon maga igazságának egyben a cáfolata is. Mintegy magában vagy magán hordozza tehát a vélt igazsága cáfolatát is. Azt pedig, hogy valamely állítás nem helytálló, azt egyszerűen már az értelmes gondolkodás révén is megállapíthatjuk.

Ha tehát a csak a ráció alapján gondolkodó ember azt állítja, hogy nincsen igazság, akkor az állítása a lényegét nézve nem helytálló, mert a kijelentésével éppen hogy azt állítja, hogy az ő igazsága az, hogy nincsen igazság. Ezen kétségkívüli öncáfolat révén továbbmenve pedig már minden bizonnyal megállapítható, hogy nem minden relatív állítás, kijelentés, és dolog igaz.

Amennyiben tehát minden kétség nélkül azt állítjuk, hogy minden relatív, akkor azt úgy kell értelmeznünk, hogy: „az is relatív, hogy minden relatív”, vagyis lehet, de nem biztos, hogy minden igaz vagy igazán valóságos.

Helyes odafigyeléssel és gyakorlással tehát könnyen rá lehet mutatni bármely kijelentésben jelen levő önellentmondásra.

Isten igazsága megismeréséhez azonban magát a helytelen nézőpontunkat is meg kellene tudnunk változtatni. Teljesen másképpen élnénk például, ha tudnánk, hogy a lelkünk halhatatlan, vagy ha legalábbis tisztában lennénk azzal, hogy a lélek valójában halhatatlan lehetőségű. A mindennapi életünkben ennek az igazsága azonban nem derülhet ki, mert az anyagi kötöttségek, anyagi problémák, vagyis az anyagi élet nehézségei elterelik erről a valójában igen fontos kérdéssel a figyelmünket. Már talán még azt sem vesszük észre, hogy a fizikai anyagnak tudatunkra gyakorolt vonzereje folytán szinte úgy lebegünk az élésünk lehetősége, és a nem létezésünk lehetősége között. „Lenni, vagy nem lenni,...”, ez tehát itt a fizikai síkon a nagy kérdés.

A fizikai anyag vonzerejét azonban a benne rejtetten jelen lévő részint eltárgyasult értelem okozza, mely értelem lényegében tehát a fizikai anyaggá szilárdult szellemi tudat vele együtt eltárgyasult értelme. Mivel pedig minden értelem és tudat isteni eredetű, így az anyag szellemi vonzerejét adó értelem is isteni eredetű. Éppen úgy isteni azaz értelmi eredetű tehát, mint a fizikai anyag fizikai vonzereje is, ugyanis maga a fizikai energia vagy erő is a minden erő vagy energia forrásából, a leghatalmasabb Élő Értelemnek is nevezhető Istentől származik.

A mindent átfogni képes, és át is fogó „ősanyag” vagy „őserő” tehát maga az Isteni Értelem, mely mind az összes értelmet, az összes értelmes, vagy élő értelemmel még nem igazán ellátott szellemi tudatot, valamint a mindösszes fizikai anyagot, azaz élő értelem fölötti rendelkezés nélkül megnyilvánított, önmagáról tehát még tudatlan („száraz”) tudatot magába foglalja. A fizikai anyag az öntudatlanságánál fogva azonban a nálánál sokkal lényegesebb értelmi illetve tudati tartalmaknak csak az alakját adhatja, illetve formai megjelenését biztosíthatja. A fizikai anyag tehát csak az ideiglenes határoló része lehet a valójában tehát határtalan lehetőségű lényeknek, az értelemnek illetve az értelmes tudatnak, mint a formánál jóval fontosabb tartalomnak.

A mindenség összekötő illetve összetartó „ereje” lényegében tehát egy acélos szilárdságú értelmi erő, mely nem csak fenntartja és összetartja ezt a sokaságból illetve sokféleségből álló, szavakkal kifejezhetetlenül hatalmas egységet, hanem meg is alapozza azt. Tiszta értelem nélkül ugyanis még a semmi se jöhetne létre, annál fogva pedig nem is létezhetne. Élő értelem

nélkül önmagában tehát még csak a fizikai anyag, és vele együtt ugyanúgy a forma sem jöhetne létre, és a semmihez hasonlóan nem is létezhetne, még tehát akár csak a tárgyi mivoltától elvonatkoztatott fogalmi, de még tovább előremenve pedig már eszmei formában sem. A mindenség állandóságát, illetve a mindenségben az állandóságot tehát egyedül csak az acél keménységű vagy szilárdságú értelem adja, és egyben biztosítja is, noha maga a mindenség a jelen számunkra egy részeiben folyton változó egészként fogható csak fel. Semmi sem az általunk értelmezett semmiből származik tehát, ugyanis minden ami van, az mind az értelemtől van, azt mind az értelem hozza létre, azaz teremti meg. Maga teremtés azonban lehet különböző szintig terjedő, különböző színtről indított, de lehet minden létező szintre kiterjedő is. A teremtés lehet tehát tisztán értelmi, azaz eszmei vagy ideális, lehet ettől az eredeti értelemtől értelmes szellemi tudati avagy lelki, lehet elvi vagy gondolati, de ugyanakkor lehet anyagi vagy tárgyi is. Ezen örökké, illetve egy részükkel csak ideiglenesen megmaradó szinteknek azonban nem is az egymástól való különbözőségük az igazán fontos, hanem a bennük jelenlévő hasonló teremtő elv, mely értelmi vagy szellemi elv alapján megtörténik a létrejövés vagy megvalósulás, ami tulajdonképpen az eredeti szellemi idea valamilyen szintű megnyilvánulásával is egyenlő.

A mindenség alapját igazából tehát „értelmi magok” képezik. Erre a szilárd értelmi magalapra épül tehát fel a mindenség egésze, mely egészet is tehát maga az Isteni Értelem fogja körül, és tart össze egyetlen egységben. Az értelmi magok összességét kitevő és egyben képviselő (valójában a tulajdon képeként viselő) központi „Magerő” azonban, mely tehát magát megsokasítva hozta létre maga körül a mindenséget, egyben a mindenség fölött álló Eredeti Létező is. Ugyanakkor pedig időtlen idők óta fennálló Legelső Létező is, aki a tulajdon létezésének, és a belőle származó minden további létező létezésének is ő maga az oka, nem pedig a fizikai anyag, mint ahogyan azt az eltárgyasult egykori tisztán értelmi illetve szellemi tudati teremtményei még ma is gondolják.

A legfinomabb és legtisztább „Értelmi Mag” tehát az, akinek abszolút tökéletes tudása van mindenről, és aki a legnagyobb erővel illetve szilárdsággal rendelkezik. Ez az Isteni Erő tehát mindenség fölött álló, nem anyagi, hanem örök, változatlan, és megváltoztathatatlan tisztán értelmi illetve szellemi erő. Ez a Tiszta Erő ugyanakkor a mindenség általa bárhol elképzelt központjában is benne lakozik, mely központból indítottan minden irányban kiterjeszti az erőit vagy az energiáit, egészen a végtelenségig, illetve addig ameddig éppen akarja.

Az előbbiekből talán már meg is állapíthatjuk, hogy igaz ismeretre a mindenségről és Teremtőjéről csak az értelmes gondolkodás, vagyis az egyéni tiszta értelmünk szerető használata révén lehet eljutni. A lényegi Isten ismeretére azonban csak abban az esetben lehet eljutni, ha az embert valami közvetett vagy közvetlen módon mintegy már pluszként is megérinti ez a most éppen „Magerő”-ként vagy egyszerűen csak „Mag”-ként megismert abszolút tökéletes és tiszta Isteni Értelem, azaz maga az Isten, maga a sziklaszilárdságú változatlan „Erő”. Az igazság tehát az, hogy az ember csak ezen isteni „megerősítés” révén juthat el a számára itt a földön elérhető teljes ismeretre Istenről és az általa alkotott mindenségről.

Minden lényegi „dolog”, így tehát maga a lényegi tudás is, egyedül csak Istentől, a Lényegi Forrástól eredhet illetve jöhet, mely Lényegi Forrás tehát nem más, mint a legfelsőbb Élő Értelem avagy leghatalmasabb Teremtő Képzelet. Az Élő Értelem tehát az az Erő, aki vagy ami létező illetve élő képeket tud vagy képes létrehozni, azaz alkotni, teremteni, megvalósítani, illetve megnyilvánítani. Mi emberek is tehát az Élő Értelem által teremtett, az Ő teljességére hasonlító, ám Hozzá képest csak miniatűr élőképek avagy „mozgóképek” vagyunk, akiknek a tudati fejlődésük során most éppen az a feladatuk, hogy ebből a sajátságos nézőpontból is megismerjük és újra elérjük Őt, a Teremtőnket, mint a leghatalmasabb élő szellemi Értelmet, mégpedig az Övéből részünkre juttatott tiszta értelmünk révén, vagy pedig az irányába érzett őszinte szeretetünk kinyilvánítása révén. Esetünkben tehát az történik, hogy

a tárgyivá lett szellemi tudatunk, és az eredeti szellemi értelmünk révén mintegy újra megismerhetjük a Teremtő Istenünket, a legtisztább élő Értelmet, miáltal pedig visszajuthatunk Hozzá, és azzal együtt természetesen már az eredetünk helyére is.

Az ember lelke, az értelmes szellemi tudata tehát már jóval a fizikai síkon történő „megszületése” előtt létezik, ugyanis a lélek nem is úgy születik, mert eredetileg maga is örök, mivel az Isteni Lélek szikrányi része. A lélek lényegében tehát a testbe mint fizikai anyagba való belekerülése révén lesz maga is „megszületett”, azaz a test megszületése révén kerül az örök otthonából Isten külső világába, ahol is a fizikai anyag súlyosságából és a tiszta értelemhez hasonlító szilárdságából adódó vonzerő hatására elfeledkezik az eredeti hazájáról, a tisztán lelki síkról. Isten értelmi (szellemi illetve lelki) világára azonban a személyes értelmünk révén visszaemlékezhetünk, és akár még észre is vehetjük azt is, hogy milyen szoros kapcsolat is van az eredeti szellemi illetve lelki, valamint a fizikai világ között. A tiszta értelmünk révén jöhetünk rá arra is, hogy az érzéki világot is, melyben élünk, pontosan a nem érzéki isteni világ, azaz az eszmei vagy értelmi világ, leginkább azonban maga a Szellemi Értelmünk alapozza meg, mint ahogyan a szellemi, lelki, és mentális világnak is ugyanez az értelem az alapja. Az elv tehát, mely alapozza, áthatja, összefogja, fenntartja, és irányítja is az összes világrendszert, az egy értelmi illetve szellemi elv, azaz maga az Isteni Értelmünk, aki azonos a szeretettel, szépséggel, jósággal, vagy akár az igazsággal, de minden más ugyanilyen kiváló tulajdonsággal is. E nemes vagy kiemelkedő tulajdonságok viszont szintén lényegi azonosságban vannak egymással, ugyanis valamennyien Istentől, a tehát mindenféle anyagi test nélkül is örökké élő illetve örökké élni tudó Értelmtől erednek.

Isten megismerésének nehézségét a jelen tudatállapotú számunkra azonban igazából az adja, hogy Isten itt e síkon számunkra nem érzékelhető valóságként, hanem inkább csak megérthető valóságként van jelen. A szellemi jelenlétét tehát csak a tárgyi dolgokon mintegy „keresztüljövően” lehetünk képesek érzékelni. Istent itt a fizikai világban tehát nem érzéki képekben, azaz kézzel is megfoghatóan láthatjuk meg valamely általa kedvelt személyes vagy éppen személytelen formációjában, hanem egyedül csak tisztán értelmi vagy lelki képekben, melyek viszont sokkal tisztábbak az érzékszerveink észlelése által a fizikai tudatunkban (agyunkban) keltett képnél. Ha tehát tiszta értelmünk segítségével el tudnánk vonatkoztatni magunktól az érzéki képeket, vagyis ha azok többé már nem zavarnának be a valódi tisztánlátásunkba, akkor akár újra örökös belelátást, majd pedig már benne tartózkodást is nyerhetnénk a lényegünkkel az igaz valóságban, Isten értelmi (eszmei vagy szellemi) illetve lelki világában, kezdetben azonban inkább csak a jelenleginél jóval valóságosabb vagy magasabb rendű valóságokban.

Az egyéni értelem tehát igen is képes elszakadni a fizikai érzékektől, és fel is és meg is tudja ismerni az általa lényegében már ismert, de elfelejtett szellemi illetve lelki „dolgokat”, képeket, cselekedeteket, amennyiben nem tapad túlságosan is hozzá az érzéki vagy anyagi dolgokhoz. A lélek értelme tehát a testhez való szoros hozzákötődése miatt ismeri fel elsősorban a fizikai dolgokat, és csak másodsorban a szellemieket illetve lelkieket. A már az egész itteni teljességével tárgyivá változott lélek azonban már csak a fizikai anyagra fókuszál minden értelmével, ezért a szellemi illetve lelki világ már nem is érdekli. Pedig az ember pontosan a lelke révén tagja egyszerre a lelki világnak és a fizikai világnak. Itt a fizikai szférában azonban a tisztán szellemi tudata vagy lelke mintegy alvó-álmodó állapotban van, mely álmodást a belőle fizikaivá lett része révén maga is életként él meg. Amikor viszont a fizikaivá lett része kerül alvó állapotba, és az maga is továbbálmodja magát, akkor ez a nagyobb, szelleminek tehát megmaradt rész kerül tevékeny állapotba. E pulzálnak jellegző tevékenysége pedig, mivel a fizikai részénél jóval erőteljesebb, meg is határozza a fizikai rész éber periódusa illetve állapota cselekvéseit, noha az már ezt a szintű irányítást sem veszi észre, nem hogy a legmagasabb szintről, az Isten szintjéről jövő eredeti isteni irányítást. E pulzálnak azonban nem csak a hosszabb ideig tartó éjszakai alvásra jellemző, mert ugyanez a

pulzálás létezik a fizikai tudat ébrenléti állapotakor is, csak mi „földi” emberek ezt már egyáltalán nem vesszük észre, mert minden figyelmünkkel a fizikai anyagra fókuszálunk. Mindennek azonban az a jelentősége, hogy a szellemi vagy lelki történést illetve megvalósulást tehát mindig csak követheti a fizikai történés illetve megvalósulás.

Minden mozgás, cselekedet, alkotó vagy éppen nem alkotó tevékenység tehát, legyen az tudatos vagy éppen nem tudatos, egyedül csak az Élő Értelemre, mint elsődleges okra vezethető vissza. Mindennek és mindenkinek az eredete tehát Isten, amit vagy akit Ő a vele tehát egyazon Élő Értelme által illetve révén alapoz meg, miközben Őt magát senki sem alapozhatja, de ugyanúgy meg sem határozhatja senki sem, hanem legfeljebb is csak megismerheti a tehát szintén Tőle kapott értelme révén.

Az Abszolút Isten tehát az az egyedüli és legtisztább értelmű lény, aki Önmagát is maga alapozza meg. Erre a már igazán nagyszerű és legnagyobb horderejű „mutatványra” pedig Rajta kívül senki és semmi más nem képes, de még csak nem is lehet képes. Rajta kívül ugyanis minden létező összetett létező. Az ember például hármas egység, a szellem, lélek és test egysége. (A testi ember a mindenség összetettségét tükrözi magán.)

Az Abszolútumnak igaz valójában azonban még csak az Egy Isten változata sem összetett, ugyanis az Egy Isten „összetevői”, az Abszolút Teremtőt, az ezen egymagából „szült” Teremtő Erőt, és az előző „kettejük” által létrehozott Megnyilvánító Erőt, vagyis magát a közös egységben történő „Létezést” megszemélyesítő Atya, Fiú, és Szent Lélek már olymértékben oszcillálnak egymással, azaz olyan időtlen sebességgel váltogatják egymást, hogy a „hármójuk” között egyáltalán nem létezik semmiféle különbség. Az igazság tehát az, hogy abszolút egységet képez Istennek eme megnyilvánulási formája is. Ez tehát a Nálánál alacsonyabb rendű teremtményeire már nem jellemző, viszont a teremtményei a fejlődésük során maguk is megközelíthetik ezt az Egy Istenség szintet. Elérni azonban ezt a szintet még a legfejlettebb teremtményei sem érhetik el, mert akkor máris két Isten létezhetne, és a kettő között már minden bizonnyal fel is merülne az elsőbbség kérdése. Valószínűleg pedig meg is indulna a harc köztük az elsőbbség megszerzéséért, mely hatalmi versengés pedig nem vezet, és soha nem is vezethet jóra, mint azt már mi magunk is tapasztalhatjuk. Ezért határozta meg Isten azt, hogy legfeljebb is csak azonosulni illetve beleolvadni lehet a teremtménynek az Ő eme aspektusába, mintsem vele valamelyest is rivalizálni.

Az ember tehát mivel maga is az isteni alapra felállított összetett lény, maga is e mindennél, csak az Egyetlen Istennél, az Abszolútnál nem tökéletesebb isteni harmónia, a szintén abszolút Egy Isten érintőleges elérésére törekszik e jelen felállásában is. A számára teljes tökéletes harmóniát megjelenítő, és el is érhető példa tehát az Egy Isten, akinek tehát az igaz valóságban már nem is létezik a „hármassága”, hanem már csak a megbonthatatlan és megoszthatatlan Egysége. Ez az igazából sérthetetlen Egység tehát itt e síkon egyedül csak a jobb megérthetősége végett lett Isten indíttatására három egymástól különbözőnek csak tűnőnek megbontva, mely már emberek által megvalósított felbontás, sajnos nagyon sok szándékos és nem szándékos félreértést és félremagyarázást eredményezett. Ez tehát az egyik legfőbb oka annak, hogy még a mai intelligenciaszintünk mellett sem vagyunk képesek Istent meglátni az értelmi látásunkban sem. A másik ok pedig a maga az Istenről való mindenirányú tudatlanság, melynek hívei csak magát az anyagot, azaz Istennek csak az anyagi energiáit vagy erőit tekintik az igazi istenüknek, Isten a Szellem, avagy az Élő Értelem helyett.

Nos hát, ennek a tudatlanságnak kellene elsősorban nekünk embereknek egyszer és mindenkorra véget vetnünk, hogy mi földön élő emberek végre már együtt, egyetlen emberi közösséget képezve is visszajuthassunk Istenhez, és vele egyben az eredetünk igazán valós helyére, a tisztán lelki életbe vagy síkra.

Akárhogyan is nézzük tehát, az abszolút független első ok, az első létező, az eredeti léteztető vagy éltető (mozgató) tehát Isten, az Élő Értelem, akinek magának a létezéséhez

egyáltalán nincsen szüksége semmire, mivel mindent, ami van, azt mind Ő maga tartja létezésben vagy életben, még tehát Önmagát is.

Bizonyítani pedig az Ő egyedül igazán valóságos létezését nekünk teremtményeinek, a tehát csak egyedül Tőle kapható értelmünk révén lehet, és kell is, ugyanis ez egyben a feladatunk is, bárhol is foglalunk el helyet a mindenségben.

Az Isteni Értelem létezése és igazsága tehát nem csak megismerhető az értelmünk által, hanem bizonyítható is, és nekünk alárendeltjeinek pedig minden tevékenységünkkel már nem is csak a feladatunk, hanem egyenesen már a kötelességünk is bizonyítani az Örök Isten létezését. Ez az Isten mellett való tanúskodás ugyanis a tulajdon hasonlóan örök szintű létezésünknek is az egyik fő feltétele. Más út tehát az örök létezéshez még számunkra, a tévesen tulajdonunknak hitt szellemi értelmünk által elért nagyszerűségünkkel már eltelt, gögös és önző emberek számára sincsen. Ezt pedig végre már minden embernek egyaránt be kellene látnia, míg az Isten már végképpen megelőlege az ellene való szakadatlan lázadásunkat, végleg el nem fogja a figyelmének értelmi fókuszát fordítani rólunk, magukat a többségükben még mindig csak földi eredetűeknek valló emberekről.

Isten értelemmel tehát nagyon is jól felismerhető, és nagyon is jó lenne Őt még azelőtt mindnyájunknak megismernünk, míg a Tőle való, többségünk részéről sajnos már véglegesre is eltervezett elfordulásunk végett Isten el nem zárja előlünk illetve vissza nem vonja tőlünk az értelmi ragyogását, azaz a részünkre folyamatosan juttatott tiszta értelmét.

Ha ugyanis az Élő Értelemet vagyis Istent elutasítjuk, ne adj Isten elvetjük magunktól, vagy egyenesen már meg is tagadjuk Istent, akkor az ránk nézve lényegében már olyan, mintha saját magunkat illetve a tulajdon létezésünket tagadnánk meg. Ez pedig egyetlen emberré már felfejlődött tudatnak sem lehet az értelmes célja. Ez a cél ugyanis egyedül már csak a szellemi értelem nélkülieké, vagyis a már egészen a vadállati szintre lesüllyedt egykori embereké lehet, igazi, azaz a maguk igaz valóságával egyben Istent elérni igyekvő embereké viszont már sohasem. Mi igazán hívő emberek ugyanis elfogadjuk, és Isten kegyelméből meg is ismerjük Isten értelmi igazságát is, mint ahogyan egyszerűen csak az Isten mivoltát is elismerjük az Egyetlen Istenünknek, az örökké fölöttünk álló Istennek. A Tőle kapott értelmünk révén Isten tehát nagyon is jól megismerhető minden számunkra fontos aspektusában. Csak tehát vágyunk illetve akarnunk kell megismerni Őt, és mi magunk is elérhetjük az igazi és helyes célt, vagyis magát a Mindenható Istent.

UTÓSZÓ

Bízom abban, hogy az előbbi írásokból az is teljesen egyértelművé vált az azokat kellő figyelemmel elolvasók számára, hogy Isten azonos magával a mindenki és minden számára legfontosabb jelentőséggel, legnagyobb értékkel bíró Létezéssel illetve Élettel is. Hogy pedig erről még átfogóbb lehessen az ismeretünk, egy pár ide vonatkozó gondolatot itt a befejezésben még közzé tennék. Remélem, ezt még megengedik nekem.

Önmagában a létezés egy láthatatlan, rendkívül képlékeny, mindent valamilyen szinten átható és egyben átfogó, számunkra élők számára rejtett jelenlétű folyton áramló erőként nyilvánul meg, mely az igazán valós lényegében a jelen fizikai alapú nézőpontunk szerint egyáltalán nem határozható meg. Maga a létezés viszont elvileg, vagyis pusztán csak egy fogalomba zártan sem határozható meg. Tisztán szellemi azaz tisztán értelmi érzékeléssel viszont nagyon is megtapasztalható a létezés lényege, mely lényeg a számunkra gyakorlatilag nézve már egyazon az élvezetével is. Az élvezete pedig abból adódik, hogy képesek vagyunk akár a teljességünkkel is elmerülni benne. Tisztán szellemi szinten azonban már teljes mértékben jelentéktelenné, és ebből fakadóan pedig már jelentésteleenné is válik a létezés tudatos meghatározása. Az önmagában való nyugodt és örömteli (már- már eufórikus) élvezete ugyanis azt már nem is sugallja, hanem egyértelművé is teszi, hogy a létezés az „igaz” avagy „tisztá” állapotában nem más, mint csupa élvezete annak, amint éppen vagyunk, illetve akik éppen vagyunk.

A léterő tehát egy olyan láthatatlan, és ugyanakkor rendkívül képlékeny szellemi, illetve szellemi tudati áram, mely a Legtisztább Szellemből kiindítottnan az ember szellemi, lelki és fizikai testén mintegy keresztüljőve sugárzik ki a közvetlen és legtágabb környezetébe, vagyis azzal egyidejűleg, hogy a Nap sugaraihoz hasonlóan szétszóródik avagy áramlásszerűen szétárad a tulajdon környezetébe, egyben visszatükröződik az eredete helye felé is.

Isten, az Abszolút, a teremtő ereje, a fenntartó azaz a léteztető illetve éltető ereje, valamint a megnyilvánító ereje révén van tehát közvetlen kapcsolatban az egész teremtéssel, vagyis a szellemi, lelki és fizikai anyagú, viszont mind értelmi alapú világaival, melyek az egymással való elvegyüléseik révén már végtelen számú teremtet világ együttesét alkotják. Ez az alkotás pedig nem csak még ma is folytatódik, hanem egyenesen örök jelleggel van folyamatban. Jézus „kelő kovász” hasonlata tehát nagyon is helytálló!

Az Abszolút Isten lényegében tehát a legtisztább szellemi értelmi kiáradás, akinek az első fő fokozatát a tisztán szellemi lét, a másodikat a tiszta lelki vagy szellemi tudati lét, harmadikat pedig az általunk, mint tulajdon teremtenyei által jelenleg használt fizikai lét, azaz a fizikai élet jelenti.

Maga az Abszolút azonban minden létben nincsen benne, viszont a tökéletessége, azaz a tökéletességének szellemi, lelki, és fizikai megtestesítői minden létben, így tehát magában a fizikai létben is, benne vannak, csak a legtöbbször valamilyen rejtett formában. Ők tehát a maguk jelenlétével csak utalnak, de egyben rá is mutatnak az Abszolútra, illetve az Abszolút elérhetőségére, elérhetőségének irányaira.

A tökéletesség tehát a mi félrevezetőinknek köszönhetően tévesen fizikai alapúnak hitt világunkban is jelen van, igaz egyenlőre még csak részlegesen illetve a részleteiben, de pontosan emiatt van az, hogy valamilyen szinten (legalábbis az Istentől már készen megkapott alapjait nézve) a mi világunk is szép és jó világ.

Magának a Szellemnek a kiáradása azonban a lelki világtól kezdődően már soha nem „egyenes dárda” szerűen történik, hanem fokozatokon, áttételeken, azaz szellemi-fizikai átmeneteken keresztül, a sajátos (lüktetésszerű) hullámmozgását azonban továbbra is megtartva. Azonban minél távolabb kerül a forrásától a szellemi áram, annál inkább alacsonyabb rendűnek minősül, viszont a magába foglalt szellemi erő soha nem lesz értéktelenebb, de erőtlenebb sem, míg a forrással közvetlen kapcsolatban marad egy bizonyos

szellemi szál révén. A „Forrás” vagyis a Szellem azonban a szála, fonala, vagy köteléke révén bármikor, és még nagy hirtelenséggel is áthelyezheti magát akár tehát az egyik ilyen végpontjába is, és attól kezdve onnan is kifejtheti a hatását a mindenségre nézve. Ugyanakkor azonban tovább törhet előre is, vagyis onnan, mintegy megújult vagy vadonatúj központból tovább is áramolhat, és mégújabb térrészeket tölthet be önmagával a végtelenségből, mely végtelenség tulajdonképpen szintén a saját világa, azaz szintén saját maga, csak igazán még nem megismert része, mivel azt a részét addig még nem járta be, vagyis teljes tökéletesen még nem hatotta át magával.

Mindezen előbbiek azonban már arra is rávilágítanak, hogy Isten nem teremtette, hanem „teremti”, azaz folyamatában alakítja illetve változtatja az egész fizikai világot, mely világ tehát az egészének vagy teljességének csak Őt mintázó része (képmása), nem pedig az egésze. A világnak tehát legfeljebb is csak a tárgyszerű alapjairól (és ebbe bele kell értenünk már magát a fizikai embert is) mondható el, hogy azok úgy lettek megteremtve, illetve hogy teremtvé voltak. E kijelentésünket is ugyanis egyedül csak a tulajdon létezésünk teszi lehetővé. Mi emberek ugyanis benne létezőnk Isten egész világában, mint egyetlen nagy közös egységet képező kiterjedésében. Fizikai oldalról megközelítve tehát magában az isteni téridőben vagyunk benne, mely egységet viszont már mi emberek választottunk szét térre és időre. A tér és idő fizikai illetve földi megvalósítását vagy életre hozatalát tehát mintegy már mi magunk végeztük el. A jelen nézőpontunkból tehát volt is kezdete, meg nincs is kezdete az általunk értelmezett világnak, mivel a világ még mindig csak keletkezik, vagyis nem történik más, mint hogy egyre jobban csak kibontakozik, mint egy sok színű és szirmú csodálatos szépségű virág.

Mi emberek pedig pusztán csak azért beszélhetünk tehát múlt időben is a teremtésről, mert van mihez viszonyítanunk, viszont ez a bizonyos viszonyítási „pont” a többségünk számára sajnos még a mostani intelligenciánk mellett is a mindenre ható Isten helyett, még mindig csak mi magunk vagyunk. Mi a legtöbben azok vagyunk illetve lettünk tehát, akik hibásan még mindig csak a tulajdon magukat tartják az Istennek, az Igaz Isten helyett.

Nos hát ez az előállott, számunkra nem éppen kedvező helyzet miatt van szükségünk igazi „segítségre”, mintsem a bevezetőmben említett „kóklerek” segítségére a teljes ismerethez illetve teljes igazsághoz (amik tehát szintén csak az Istennel lehetnek egyenlőek) való el, valójában azonban egyszerűen csak visszajutásra.

Nagyon remélem, hogy az írásaimmal ebben én is a segítségükre lehettem, és hogy a könyv esetleges nyomdai előállítási, vagy más úton történő másolási költségeit leszámítva, komolyabb összegeket még csak fizetniük sem kell érte.

FELHASZNÁLT IRODALOM

SZENT BIBLIA Károli Gáspár fordításában

APOKRIF IRATOK, Csodás evangéliumok Telosz Kiadó Budapest

APOKRIF IRATOK, Apokalipszisek Telosz Kiadó Budapest

SZELLEM, ERŐ, ANYAG A szellemi buvárok pesti egyesülete 1924

SRIMAD BHAGAVATAM (1-3 Ének)